

Kızıl Bayrak

"Günümüz kapitalizminin asalaklaşması ve çürümesinin aldığı bu korkunç ve yıkıcı boyutlar, 'Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!' ikilemini her zamankinden daha yakıcı bir biçimde insanlığın önüne koymaktadır.

Uluslararası proletarya önderliğinde zafere ulaştırılabilecek olan dünya devriminden başka hiçbir çözüm, insanlığı kapitalizmin barbarlığından, emperyalizmin baskı, sömürü ve köleliğinden, savaşların yıkım ve felaketlerinden kurtaramaz."
TKİP programından...

**Emperyalizmin karanlığına karşı
sosyalizm bayrağını
yükseletelim!**

İÇİNDEKİLER

Clinton'un Türkiye ziyaretinde Suriye'ye yönelik emperyalist müdahale ve yeni saldırı planları masaya yatırıldı.....	3-4
Emperyalistler Suriye'yi boğazlamaya hazırlanırken.....	5
Polis cinayetlerine ve çürümüş düzene karşı mücadeleye!.....	6
Çürümüş eğitim sisteminin en iyi temsilcilerinden Yusuf Devran'dan yeni icraatlar.....	7
Senkromeç direnişinde 2. hafta!.....	8
Haklarımıza ve sözleşmemize sahip çıkalım.....	9
Başöz Enerji İşyeri Baştemsilcisi Sami Özcan ile 2012-2014 MESS Grup TİS süreci üzerine.....	10
Gedik Kaynak fabrikasında işten atılan Hikmet Şahin ve Kemal Güzel ile konuştuk.....	11
"Havzada örnek bir direniş öreceğiz!".....	12
"Biz başarısak diğer işçiler de uyanacak!".....	13
Tez-Koop-İş Sendikası İzmir Şube ve Genel Merkez arasında yaşanan tartışmalara dair.....	14-15
9.Mamak Kültür Sanat Festivali başarıyla gerçekleşti!	16-17
Festival tam bir seferberlik oldu!.....	18
Bir 'an'lık duyguyla, sanat üzerine kısa kısa.....	19
Suriye, Arap solunu bölüyor Nicolas Dot-Pouillard.....	20-21
Varsın üç maymunu oynasınlar, gerçekler onların suratına çarpacak!.....	22
TMMOB üyelerinden Malatyalı'ya destek!.....	23
Üniversiteler açılıyor, cemaatler iş başında!.....	24
Harçlar kalkacak, sınav sistemi değişecek... Ya başka?.....	25
Sınıf edebiyatına giriş.....	26-27
Bir bardak temiz su bile sosyalizmde!.....	28-29
Sacco ve Vanzetti'yi saygıyla anıyoruz.....	30
Mücadele Postası.....	31

Kızıl Bayrak'tan...

ABD Dışişleri Bakanı H. Clinton'ın Türkiye ziyareti, emperyalistlerin Suriye'ye yönelik yeni savaş ve saldırı planlarının masaya yatırıldığı bir dizi görüşmeye konu oldu. Amerikancı AKP iktidarının temsilcilerini ve Cumhurbaşkanı sırasıyla huzura çeken Clinton, yaptığı bu görüşmelerde Suriye'ye yönelik emperyalist müdahale planlarının yeni halkaları üzerinden, işbirlikçi Türk sermaye devleti payına düşenlerin çerçevesini çizmiş oldu.

Bu kritik ziyaret ve sonrasında yapılan açıklamalar önümüzdeki günlerde emperyalist savaş ve saldırganlık sürecinin hız kazanacağını gösteriyor. Gazetemizin bu sayısında Suriye üzerinden yapılan görüşmeler ve pazarlıklar farklı yönleri ile birlikte ele alınıyor.

Sermaye iktidarının kapsamlı yıkım saldırılarının gündemde olduğu, sınıf cephesinden bu saldırılar karşısında henüz anlamlı bir karşı koyuşun yaşanmadığı şu günlerde bir dizi fabrikada mevzi direnişler gündeme gelmeye devam ediyor. Başta İstanbul ve İzmir olmak üzere çeşitli illerde yaşanan işçi direnişlerini yoğun sömürü koşullarına karşı sınıf ve emekçi kitlelerde biriken hoşnutsuzluğun bir yansıması saymak gerekiyor. Lokal direnişler olmasına rağmen sadece İstanbul'da öne çıkan **DHL**, **BEDAŞ**, **TEXİM**, **Kıgılı** ve **HEY Tekstil**, İzmir'de süren **Senkromeç** ve **Billur Tuz**, Aliağa'da **MICHA**, Manisa'da **FCMP TR** ve Antep'te binlerce tekstil işçinin başlattığı direnişler, sınıf içerisinde yaygın bir öfke birikimi yaşandığını gösteriyor. Gazetemiz üzerinden yapılan röportajlar ve eylem haberleriyle direniş süreçlerini yansıtmaya özen gösterdik.

Sınıf devrimcilerinin "işçilerin birliği, halkların

kardeşliği" vurgusunu öne çıkardığı, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle bu eksenle buluşmayı siyasal faaliyetin merkezine koyduğu bir süreçte, Mamak'ta aynı gündem üzerinden yapılan başarılı festival çalışması, gazetemizin bu sayısında da farklı yönleri ile birlikte ele alınıyor. Gerek kitleselliğiyle, gerekse örgütlenme kapasitesiyle öne çıkan Mamak Kültür Sanat Festivali, özgün bir politik kitle çalışması deneyimi olarak hazırlık komitesi ve çalışma yürüten güçler tarafından değerlendiriliyor. Okurlarımızın bu deneyimlerden faydalanması için konuya geniş bir çerçevede yer vermeye çalıştık.

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/33 * 17 Ağustos 2012
Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Clinton'un Türkiye ziyaretinde Suriye'ye yönelik emperyalist müdahale ve yeni saldırı planları masaya yatırıldı!

Emperyalistler ve işbirlikçilerinin kirli tezgahlarını bozalım!

Clinton'dan Savaş diplomasisi

Geçtiğimiz hafta ABD emperyalizminin dışişleri bakanı H. Clinton, elinde Suriye'ye yönelik yeni savaş ve saldırı planları ile Türkiye'ye geldi. Öncelikle sermaye hükümeti temsilcilerinden Dışişleri Bakanı Davutoğlu ve Başbakan Tayyip Erdoğan'la görüşen H. Clinton, ardından Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'le iki saatlik bir görüşme gerçekleştirdi. Suriye'ye yönelik emperyalist müdahalenin seyri ve sürecin gelecekteki halkalarının ele alındığı görüşmelerde Batı Kürdistan'da yaşanan gelişmeler de masaya yatırıldı.

Bu ziyaret ve diplomasi trafiği ile Suriye'ye yönelik emperyalist müdahale sürecinde aktif taşeronluk misyonu üslenen Amerikancı AKP iktidarının önüne yeni görevler konulduğundan kuşku duymamak gerekiyor. Zira Clinton görüşmelere dair yaptığı ilk açıklamalarda, sadık işbirlikçisi Türk sermaye devleti ile birlikte "birçok B planı geliştirmemiz gerekecek" diyerek, önümüzdeki süreçte Amerikancı AKP iktidarının oynayacağı kirli rolün altını bir kez daha çizmiş oldu.

Bilindiği üzere emperyalistlerin "A planı", Suriye'de besleyip yetiştirdiği kukla muhalefet üzerinden Esad rejimini devirmek ve yerine Amerikancı bir iktidar inşa etmek üzerine kuruluydu. İşbirlikçi AKP iktidarı bölgedeki diğer diğer Amerikancı devletlerle birlikte (Suudi Arabistan ve Katar başta olmak üzere) bu görevi bugüne kadar büyük bir hevesle yerine getirdi.

Emperyalistlerin bütün planları savaş ve saldırganlık üzerine kurulu

Görüşmelerin ardından burjuva basına yansıyanlar, ABD eksenli emperyalist güçlerin ve işbirlikçi taşeron takımının Suriye'ye yönelik kapsamlı bir saldırı hazırlığı içerisinde olduğunu gösteriyor.

Clinton'un "Muhalefeti desteklemeliyiz ve özgür bir Suriye için geçiş dönemini onların başlatmasını sağlamalıyız. Bunun için hem biz hem de müttefiklerimiz gerekli donanımı sağlamalı..." ifadesi, yapılan görüşmelerin ana eksenini yine bu kirli ve kanlı "A planının" oluşturduğunu gösteriyor. Bu çerçevede yeni dönemde başta Esad karşıtı Amerikancı güçlerin komuta kademesini güçlendirmeyi önüne alan ABD emperyalizmi, İstanbul zirvesinin ardından kukla "Özgür" Suriye Ordusu'nun ihtiyaçlarını çok daha kapsamlı bir şekilde karşılayacağını deklare etmiş oldu. Ki, daha şimdiden uluslararası basında, Clinton'un Türkiye ziyaretinin ardından ABD'nin İskenderun üzerinden ÖSO'ya tank dahil olmak üzere bir dizi ağır silah gönderdiği haberleri yer almaya başladı.

Suriye'yi kendi emperyalist çıkarları doğrultusunda yeniden dizayn etmeyi hedefleyen ABD ve yarıdışlarının kapalı kapılar ardında masaya yatırdığı kirli ve kanlı senaryoların, bütün bir Suriye'yi çok daha kapsamlı bir iç savaşa sürükleyeceği açık. Zira bir taraftan besledikleri çeteleri "düzenli ordulara" çevirerek savaş makinesine

dönüştürmeye çalışan emperyalistler öte taraftan etnik-mezhepsel çatışmaları körükliyor. Yine "A planının" bir parçası olarak halkları birbirine boğazlatmak için her türlü ayırımı pervasızca kullanan ABD emperyalizmi, önümüzdeki dönemde de bu kirli politikaya hız vereceğe benziyor.

"Yoğun operasyonel planlama" ya da ABD emperyalizminin "B Planı"

Clinton'un Türkiye ziyaretinden yansıyan bir başka kritik nokta ise Suriye'ye yönelik doğrudan gerçekleştirilecek emperyalist müdahale planlarının daha açıktan ifade edilmesi oldu.

Zira yapılan açıklamalarda yer alan "Suriye hava sahasının uçuşa kapatılması ve tampon bölgeler oluşturulması" ifadeleri, Suriye içerisinde kukla muhalefet üzerinden işletilen sürecin sonuç vermediği, yani "A planının" tıkandığı yerde emperyalistler tarafından daha doğrudan bir dizi müdahalenin gerçekleştirileceğinin sinyallerini veriyor.

Libya sürecinde olduğu gibi, hava sahasının uçuşa kapatılmasıyla birlikte Suriye savaş uçaklarının emperyalistler ve işbirlikçilerince vurulmasının önü açılacaktır. Böylelikle Suriye'ye yönelik gerçekleştirilen emperyalist müdahale yeni bir boyut kazanacak, emperyalistler adına dolaysız bir savaş süreci başlamış olacaktır. Bunu tamamlayacak biçimde tampon bölgelerin oluşturulması ise bizzat emperyalist işgalin başlaması anlamına gelecektir. Bütün bunların kısa vadede olup olmayacağından bağımsız olarak planlar bunun üzerine kurulmuş görünüyor.

Clinton'la yaptığı görüşmenin ardından "Krizin başlangıcından bu yana yakın temas halindeyiz. Ancak bundan sonrası için bu operasyonel planın ayrıntılarına girmemiz gerekiyor. Her iki tarafın Dışişleri Bakanlıkları bu süreci koordine ediyor" diyen Davutoğlu, yeni dönemde bütün bu savaş ve saldırı politikalarının hayata geçirilmesi üzerinden Washington-Ankara eksenli ortak bir çalışma grubu

oluşturulacağını da duyurmuş oldu. Bunun kendisi, Suriye üzerinden gündeme gelecek kapsamlı bir emperyalist müdahalede Türk sermaye devletinin bir kez daha aktif rol alacağı, ABD adına bölgede üslendiği taşeronluk misyonunu daha ileri bir boyuta taşıyacağı anlamına geliyor.

Kürt halkının kazanımları da kirli pazarlık masasına yatırıldı

Suriye'ye yönelik müdahale sürecinin yeni dönemi üzerinden AKP iktidarının önüne kapsamlı görevler koyan ABD emperyalizminin, görüşmelerde Türk sermaye devletinin Batı Kürdistan "hassasiyetini" de pazarlık konusu ettiği anlaşılıyor.

Batı Kürdistan'da yaşanan gelişmelerin önüne geçmek ve Kürt halkının elde ettiği kazanımları ortadan kaldırmak için kırk takla atan ve ABD'nin icazetini almadan bunu gerçekleştiremeyeceğini bilen sermaye devletinin yapılan görüşmelerde ne kopardığından bağımsız olarak, Kürt sorunu üzerinden ABD'nin yeni dönem politikalarına koşulsuz bağlandığından kuşku duymamak gerekiyor. Bunun bilincinde olan ABD emperyalizmi, bu yolla bir taraftan Türk sermaye devletini, Kürt sorunu gibi "yumuşak karnı" üzerinden kendi savaş ve saldırı politikalarına daha ileriden bağlamanın zeminini döşüyor, öte taraftan kendi emperyalist politikalarını zora sokabilecek olası "sürprizleri" bertaraf etmeyi hesaplıyor.

Suriye üzerindeki kirli emellerine ulaşmak için bugüne kadar her türlü aşağılık politikayı uygulamaktan geri durmayan emperyalistlerin buradaki asıl derdi ise kendi inisiyatif dışında gelişebilecek sürpriz çıkışlarla karşılaşmamaktır. Konuyla ilgili yaptığı açıklamada "PKK'nin Suriye'de konuşlanmasına karşıyız, Türkiye'nin PKK'yla olan mücadelesini destekliyoruz, Suriye'de güç boşluğu oluşmaması konusunda mutabıkız" diyen H. Clinton'ın bu sözleri, ABD'nin Batı Kürdistan dahil

olmak üzere bütün bir Suriye coğrafyasını kendi bölgesel çıkarları doğrultusunda denetim altına almak ve dizayn etmek için yeni hamleler peşinde olduğunu gösteriyor. Türk devletinin Batı Kürdistan "hassasiyeti" ise bu çerçeve içerisinde daha tali bir yerde duruyor.

Suriye üzerinde kızışan hegemonya kavgası bölgesel savaşın zeminini döşüyor

ABD eksenli emperyalist cepheden yansıyanlar böyleyken öte taraftan Rusya-Çin bloğunda da paralel gelişmeler yaşandı. Türkiye'de gerçekleşen savaş diplomasisine yakın bir tarihte Tahran'da toplanan Rusya-Çin-İran eksenli zirvenin gündeminde de yine Suriye vardı. Toplantı öncesi yapılan açıklamalarda "Suriye'nin geleceğinin Suriye halkı tarafından belirlenmesi, Suriye'ye yönelik dışarıdan yapılan müdahalelerin son bulması" vurgusu ön plandaydı.

Oysa Suriye'de askeri üssü bulunan ve anlamlı bir ekonomik nüfuza sahip olan emperyalist Rusya, daha başından beri gerici Baas rejiminin arkasında yer alıyor. Uluslararası siyaset alanında ABD'nin Suriye'ye yönelik müdahalelerin önünü kesmek için bir dizi manevra gerçekleştiren Rusya-Çin bloğu, askeri alanda da başta silah temini olmak üzere her türlü desteği zorba Baas rejiminden esirgemiyor. Elbette bunu tek başına Beşar Esad'ı çok sevdiğinden yapmıyor. Tersine ABD'nin Rusya'nın bölgesel çıkarlarını tehtit eden Suriye politikalarının önünü kesmek, emperyalist dünyada giderek kızışan hegemonya krizinde mevzi kaybetmemek için yapıyor.

Kaldı ki gelinen aşamada, ABD'nin Baas rejimine karşı bölgedeki işbirlikçileri ve Suriye'deki tetikçileri üzerinden yürüttüğü savaşın doğrudan bir işgale dönüşme riski, Rus-Çin bloğunun bölgesel çıkarlarını çok daha fazla tehdit ediyor. Suriye'de Esad rejiminin emperyalist bir müdahaleyle yıkılması ve yerine Amerikancı güçlerin iktidar koltuğuna oturması demek, Rusya ve Çin emperyalizminin bölgedeki etkinliklerine büyük bir darbe anlamına geleceği için, bu güçler de kendi cephelerinden hummalı bir karşı süreç işletiyor.

Tam da bu nesnellik Suriye sürecinin giderek bölgesel bir savaşa evrilmesinin maddi zeminini oluşturuyor. Emperyalistler arası kızışan egemenlik kavgası bütün bir bölgeyi hızla saracak kapsamlı bir savaşın kapılarını aralıyor.

Kirli ve kanlı hesapları bozmak için mücadeleyi büyütelim

Bütün bu gelişmeler önümüzdeki dönemde emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı mücadeleyi yükseltmenin, kardeş emekçi halklarla enternasyonal dayanışmayı büyütmenin yakıcılığını bir kez daha ortaya koyuyor.

Clinton'un Türkiye'de gerçekleştirdiği görüşmelerle birlikte savaş ve saldırı politikalarına hız veren ABD emperyalizminin kirli hesaplarını boşa çıkarmak ve bölge halklarını kapsamlı bir yıkıma sürükleyecek olan savaş senaryolarını parçalayıp atmak için en başta işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin anti-emperyalist mücadeleye kazanılması büyük bir önem taşıyor.

Zira tarihsel deneyimlerin de gösterdiği gibi, bu denli kapsamlı saldırı süreçlerinin önüne geçebilecek yegane güç işçi sınıfıdır. Sınıfın birleşik, siyasal ve militan direnişi örgütlenmedikçe emperyalist savaş ve saldırı politikalarının sonu gelmeyecek, sadece bölgemizi değil bütün bir dünyayı yıkıma sürükleyecek emperyalist boğazlaşmalar devam edecektir.

Clinton'ın ziyaretinde Suriye'ye müdahale ve Kürt sorunu öne çıktı...

Türk devletinin yaşadığı açmazlar ve gerçekler!

Suriye'ye yönelik emperyalist savaş ve saldırganlığın arttığı bu süreçte, Kürt sorununun Türk devletinin en büyük açmazlarından biri olduğu gerçeği bir kez daha doğrulandı. Batı Kürdistan'da yaşanan gelişmelerin ardından Kürt Hareketinin 23 Temmuz'da başlattığı direniş karşısında bir kez daha acz içine düşen ve hızla kirli savaş yöntemlerini kullanan sermaye devleti, medya üzerinden yansıttığı sahte destanlar dışında herhangi bir sonuç elde edemeden operasyonlarına son verdi.

Şemdinli de yaşanan direniş, Türk devletinin Kürt halkının özgürlük mücadelesi karşısında içine düştüğü çaresizliğe bir kez daha ışık tuttu. PKK cephesinden gelen açıklamalar da Türk devletinin bu çaresizliğini doğrulayan nitelikteydi.

Şemdinli direnişi Türk devletinin korkusunu büyüttü

HPG'nin Şemdinli'de gerçekleştirdiği eylem birçok gerçeği açığa çıkardı. Türk sermaye devletine büyük bir darbe vuran direniş boyunca askerler günlerce karakollardan çıkamadılar. Ordu birçok silahı kullanmasına rağmen savaşı sürdürmekte zorlandı. AKP iktidarı ve gerçekleri gizlemede mahir olan sermaye medyası Şemdinli'de yaşanan irade savaşı ve Türk devletinin yaşadığı moral bozukluğunu gizlemeyi başaramadılar.

Şemdinli direnişini "Devrimci Harekat" olarak tanımlayan HPG bu tür eylemlerin AKP hükümetinin çok yönlü imha planlarına son verinceye kadar süreceğini duyurdu. Şemdinli direnişi Dersim, Amed, Serhat, Botan, Amanoslar ve Karadeniz hattında gerçekleşen eylemlerin finali olma özelliğini taşıyor. PKK yaptığı yol kontrolleri, tutuklamalar, serbest bırakmalarla moral kazanırken Genelkurmay'dan gelen muallak açıklamalar Türk devletinin Kürt halkının mücadelesi karşısında içinde bulunduğu çaresizliği tescillemiş oldu. Bu direniş aynı zamanda Batı ve Güney Kürdistan'a da moral verdi.

Türk devletinin Clinton'la yaptığı pazarlıklar ve Kürt sorunu konusunda yaşadığı açmazlar...

Clinton ziyareti öncesinde Türk devletine yönelik tepkiler çığ gibi büyümüştü. İran, Türk devletini ABD yürüncesinde yürüdüğü için sert bir şekilde uyarıyordu. İran Dışişleri Bakanı 7 Ağustos'ta gerçekleştirdiği Ankara ziyareti sırasında bu yönlü açıklamalarda bulunmuştu. Kürecik radar üssü, Suriye'ye yönelik saldırganlık, Türk devletinin silahlandığı "Hür" Suriye Ordusu'nun kaçırdığı 48 İranlı konusunda AKP iktidarını sert bir şekilde uyarıyordu. İran dışişleri bakanı bir saldırı

durumunda Suriye'nin safında yer alacaklarını hissettiren ifadeler kullanmıştı.

Bilindiği üzere Suriye'deki gelişmeler Kürt ulusal özgürlük mücadelesini ivmelendirmişti. Özellikle Kuzey Kürdistan üzerinde büyük etkiler yarattı ve PKK'ye büyük bir özgüven kazandırmıştı. Kürt halkının ulusal hak ve özgürlükleri kazanma iradesini güçlendiren bir etkene dönüştü. Türk devletinin Kürt hareketini baskı ve terörle terbiye etme umudu ve tasfiye rüyası böylelikle büyük bir darbe almıştı.

Türk devleti bu nedenle ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton ziyaretine büyük anlamlar yüklemişti. Türk devletinin umudu Suriye'ye yönelik saldırı konusunda ABD'nin açık desteğini almaktı. Ahmet Davutoğlu Clinton'a Suriye'deki geçiş sürecinde herhangi bir güç boşluğunun oluşmaması, daha doğrusu Kürt halkının önünün kesilmesi konusunda destek istedi.

Türk devletinin savaş çığırkanlığı ABD emperyalizminin bölgesel çıkarlarına hizmet ediyor

Türk devletinin AKP hükümeti eliyle yükselttiği saldırganlık politikasında asıl olarak karlı çıkacak olan güç ABD emperyalizmidir. Türk devletinin Suriye ve İran maceralarına girişinden elde edilecek her kazanım ABD emperyalizmini diğer emperyalist güçler karşısında avantajlı hale getirecek, iktisadi ve siyasi olarak ABD emperyalizminin bölgesel hegemonyasını güçlendirecektir.

Bununla birlikte Suriye'ye yönelik olası bir müdahale Kürt sorununu bölgesel düzeyde gitgide daha fazla öne çıkacaktır. Bunun kendisi BOB çerçevesinde ABD emperyalizmine hizmette sınır tanımayan Türk devleti için başlı başına bir maceradır. Türk devletinin bu maceracı yaklaşımı ABD emperyalizmiyle olan kölece bağımlılık ilişkisinin doğrudan bir sonucudur.

Suriye'ye yönelik emperyalist savaş politikası, başta Kürt halkı olmak üzere Suriye halklarının boynundaki esaret zincirini daha da kalınlaştırmaya yöneliktir. Dolayısıyla hiç bir meşruluğu yoktur. Emperyalizmin savaş arabasına kendisini sıkı sıkıya bağlayan sermaye iktidarı içerde de saldırılara hız vermektedir. Bu saldırılar karşısında Kürt halkının Batı Kürdistan'da ve paralel olarak Şemdinli'de ortaya koyduğu çıkış tamamen haklı ve meşru bir temele oturmaktadır.

Bu doğrultuda sınıf devrimcileri bir yandan Kürt halkının ulusal hak ve özgürlük taleplerini destekleyecek, öte yandan Suriye ve diğer bölge halklarına yıkım götürmeyi hesaplayan ABD emperyalizminin ve işbirlikçi Türk devletinin planlarının bozulması için mücadelelerini büyütecektir.

Emperyalistler Suriye'yi boğazlamaya hazırlanırken...

Mücadele sahnesi emekçileri bekliyor!

ABD emperyalizmi ile yerel tetikçileri Suriye'de yeni bir safhaya geçmenin hazırlıklarını yapıyorlar. Bakan H. Clinton'ın Türkiye ziyareti bunun açıktan bir ifadesiydi. H. Clinton'ın yolunun son beş ayda üçüncü kez Türkiye'den geçmesi elbette boşuna değil. Suriye'ye yönelik emperyalist planların hayata geçirilmesinde, AKP iktidarına başından itibaren belirleyici bir misyon biçilmişti. Geçtiğimiz aylar boyunca düzenin resmi ağızlarından saçılan kudurganlık, burjuva medyanın dört koldan yürüttüğü kara propaganda, Suriye Ulusal Konseyi ve Özgür Suriye Ordusu gibi emperyalizmin giderek canavarlaşan döllerinin doğumunda etkin rol oynamak vb. uğursuzluklar, bu misyona sadakatin başlıca yansımalarıydı. Son haftalarda ise medyaya, Türk devletinin gayriresmi görevlilerinin Suriye'deki tetikçi grupları eğitip silahlandırmaktan öteye geçtiklerine, bizzat yerinde emir-komuta ettiklerine dair haberler düşmeye başladı.

Bu saldırganlığın Türkiye'de AKP'den öteye tüm sermaye düzenini, bütün düzen cephesini bir şekilde bağladığı, sermaye medyası üzerinden açıkça görülebilir. Afganistan'dan, Irak'tan, Libya'dan sonra şimdi Suriye'de bir kez daha emperyalizmin ve yerli sırtlanların vahşi av belgeseli izletiliyor dünyaya. Hedefte yine uzun onyıllar boyunca hükmetmiş bir dikta rejimi olduğu için sınıf ve emekçi kitlelerden sinema izleyicisi sükuneti bekliyorlar. Dünyadaki ağabeyleriyle yarış halindeki Türkiye'nin düzen medyası bu uğurda elinden gelen her türlü iğrenç marifeti sergiliyor. Güya en tarafsız TV kanalları, hatta Türkiye'deki düzeniçi dalaşmada dinci-gerici histerinin gadrine uğrayan burjuva basın odakları dahi AKP ile ağızbirliği içinde kusuyorlar zehirlerini. Sadece ülkemizde değil, dünya genelinde eşgüdümlü bir kirli propaganda savaşı yürütülüyor. Bu kadarı yalnızca burjuvazinin TV'lerden gazetelere, radyolardan internetine elindeki propaganda araçlarının gücünü, önemini anlatmıyor. Propaganda aygıtları üzerinden yapılanlar, aynı zamanda savaşın öncelikle bu alandan başlatılıp derinleştirildiğinin de çarpıcı bir göstergesidir.

Öte yandan bu planlar karşısında dişe dokunur bir tepki gelişmedikçe, emperyalist savaş makinasının ivme kazanmasının önünde herhangi bir engel bulunmuyor. Afganistan ve Irak'a yönelik saldırı ve işgallerin ardından emperyalizmin batağa saplamış olması, onu bir dönem için yavaşlatsa bile sonraki maceralarından vazgeçirmedi. Hele de bir yandan IMF itirafıyla giderek derinleşen ekonomik kriz, buna paralel kızışan emperyalist hegemonya savaşı koşullarında bu hiç mümkün değil. Buradan Tunus ve Mısır'daki devrimci halk isyanlarının esinlendirmesiyle kaynaşan Arap halklarına, özgürleşmek yerine dayatılan akıbetin ne olduğu da okunabilir. Nitekim bölgenin sürüklenmek istendiği karanlık gelecek, Libya ve Suriye üzerinden bütün açıklığıyla görülmektedir. Halihazırda 5'inci yılında derinleşerek süren iktisadi krizin, şiddetlenen emperyalist hegemonya mücadelesinin ve ülke ülke sürdürülen savaşların yanısıra "dünyada yeni bir bunalımlar, savaşlar, devrimler dönemi"ne girildiğinin belirtilerinden biri olarak

değerlendirilebilecek Arap halk isyanlarının yarattığı esin emperyalistler tarafından darbelenmiş bulunuyor. Böylelikle biz, bu esinlenmeyle başlamış Suriye'deki çalkantıların, devrimci önderlik boşluğu koşullarında nasıl saptırıldığımızın ve yedeklendiğinin yeni bir örneğine tanık oluyoruz.

Zorba diktatörlük rejimlerine karşı uzun on yılların toplumsal patlama birikimlerinin kontrol altına alınması, dahası yeniden paylaşım planlarına alet edilecek biçimde yozlaştırılması, emperyalizm için bulunmaz bir nimettir. ABD emperyalizmi böylelikle savaş arabasını yeniden yola koymanın olanağını bulmuş, emperyalist hegemonya mücadelesinde geçtiğimiz on yıl içinde yaşadığı sıkışmayı hiç değilse bugün için aşacak fırsatlar yakalamış bulunuyor. İran-Suriye-Lübnan eksenini bölgesel çıkarlarının dayanağı sayan Rusya ve Çin'in, Suriye'deki süreç boyunca yapabildikleri, emperyalist nüfuz savaşımı planında kısa vadede yapabileceklerinin sınırını göstermektedir zaten. Bu koşullarda ABD emperyalizminin Libya'nın ardından Suriye üzerinden yakaladığı avantajları değerlendirmemesi için hiçbir neden yoktur. ABD açısından son kertede Suriye'de hedefine ulaşması, sürecin halklar arasında boğazlaşmaya, giderek bölgesel bir savaşa yol açması vb.nden daha önceliklidir. Ayrıca emperyalizmin '90'ların başından bu yana Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkasya bölgelerindeki temel siyaseti etnik ve dinsel ayrımları derinleştirerek düşmanlığı körüklemek, sonuçta da halkları birbirine boğazlatmak olageldi. Bu gerçek olduğu gibi orta yerde duruyorken, bugün ciddi ciddi bundan kaygı duyulduğunu iddia etmek abesle iştigaldir.

Kaldı ki hedefin İran-Suriye-Lübnan eksenini olduğunu cümle alem bilmektedir. Geçtiğimiz haftadan bu yana İsrail'in sonbaharda İran'a saldırı planı gündemiyle çalkalanmasını da bundan ayrı değerlendiremeyiz. Başkanlık seçimleri dolayısıyla ABD yönetiminin buna şimdilik sıcak bakmıyor oluşu, yalnızca zamanlama konusundaki bir anlaşmazlığın ifadesi sayılır.

Bugüne kadarki kudurganlığı ve üstlendiği rol gösteriyor ki Türk sermaye devleti, emperyalizmin bölge için hazırladığı boğazlaşmada iplerini tümüyle

ABD'ye teslim etmiş durumdadır. Libya ve Suriye örnekleri, dinci-gerici iktidarın emperyalizme taşeronlukta ve tetikçilikteki hevesine yeni bir ayna tutmuş oldu. Bu elbette bir yandan ekonomiden siyasete, medyadan askeri güce kadar her şeyiyle ABD emperyalizmine gebelikten geliyor. Bir başka ifadeyle dinci-gerici akım, bugüne kadar ele geçirdiği mevzileri korumanın en başta borç bağımlısı ekonomiyi ayakta tutmaktan, dolayısıyla ABD emperyalizminin kucağından ayrılmamaktan geçtiği bilinciyle hareket ediyor. Taşeronluk ve tetikçilik tutkusunun diğer yanında ise emperyalizmin yerel vasalı olarak bölgede lider ülke olmak gibi tarihsel bir heves var. Fakat bunun sadece bir heves olmadığından, aynı zamanda Kürt sorunu gibi geleceğini tehdit ettiğini düşündüğü bir dinamikle baş etmenin yolu olarak değerlendirdiğinden de kuşku duymamak gerekir. Güney Kürdistan'ın Kürt halkında yarattığı umutlar, şimdi Suriye parçasında yaşanan durum ve Kürt hareketinin son dönem eylemleri halihazırda AKP'yi zorlayan başlıca faktörlerdir. Yanısıra bölgesel kaos ortamında Kürt sorununda yaşanabilecek olası gelişmelerden duyulan korku, Türkiye'deki burjuva cepheyi ABD'ye çok daha sıkı yapışmak konusunda birleştirmektedir de.

Bu cephenin karşısında sözü edilebilir bir güç sahneye çıkmadı. Oysa Suriye'nin kanını içmek isteyen tüm "dostlar"ı başından itibaren büyük bir sahne performansı sergilediler. Bu arada Suriye halkı başka hiç çözüm yokmuşçasına bir yandan çürümüş Baas rejiminin ayakta kalmak için tüm yıkıcı gücünü kullanımına, diğer yandan ABD emperyalizminin tetikçiliğine soyunan ÖSO'nun vahşetine mazhar oluyor. Ölümünden, yıkımdan, acıdan derlenmiş faturayı yoksul Suriye halkı ödüyor. Meydan kan içici "dostlar"a bırakıldığı koşullarda, bu faturanın daha beterlerinin tüm bölge halklarına dayatılması, bölgenin bir halklar boğazlaşması arenasına dönüştürülmesi kaçınılmaz olacaktır.

Türkiye işçi sınıfına ve emekçi kitlelere faturadan ağır bir pay biçildiğinden hiçbir kuşku duyulmamalıdır. Nitekim sınıf ve emekçi kitlelere yönelik yeni saldırı dalgaları bunun şimdilik gündeme getirilmiş bölümüdür. Bu saldırıların hayata geçirilmesinde burjuvazi cephesinden taşınan kararlılık, polis vahşetlerinin tırmanışından, toplumsal eylemlere yönelik saldırganlıktan, yargı reformu maskesi altında ağırlaştırılan yasal cendereden vb. görülebilir.

Salt Türkiye'de değil, dünya çapında işçi ve emekçi kitlelerin Suriye meselesinde büyük oranda edilgenlik içine itilmiş olmaları, hatta önemli bir kesimin kara propagandanın etkisi altında kalması, emperyalist pervasızlığın önemli bir kaynağı durumundadır. Böyle devam ettiği müddetçe emperyalist zorbarlar ve bölgesel tetikçileri sahnede diledikleri gibi at koşturacak, bölge halklarının geleceğini etnik ve dinsel düşmanlıkların karanlığına sürüklemeye, bölgeyi kana boğmaya ve hakları köleliğe sürüklemeye devam edeceklerdir. Ta ki işçi sınıfı ve emekçi kitleler mücadele sahnesinde tarihsel misyonları ve toplumsal-siyasal sorumluluklarıyla yer alana dek...

Polis cinayetlerine ve çürümüş düzene karşı mücadeleye!

Polis cinayetlerine her geçen gün bir yenisi ekleniyor. Sermaye hükümeti AKP'nin verdiği yetkiler ve yargının fiili olarak yarattığı dokunulmazlık zırhı sayesinde her geçen gün daha da pervasızlaşan polis, saldırganlığını sürdürüyor.

Son olarak 13 Ağustos günü İzmir Limontepe'de ve 14 Ağustos günü Ağrı Doğubeyazıt'ta yaşanan örnekler polisin silah kullanımındaki rahatlığını ortaya çıkarıyor. İlk olayda kavga ettiği gençlerin üzerine polis tarafından kurşun yağdırılırken, ikinci olayda ise teslim olan sigara kaçakçısı gencin kafasına özel hareket polisleri tarafından yakın mesafeden ateş ediliyor.

Sermaye devleti katil polisleri koruyor!

“Terörle Mücadele Yasası” ve “Polis Vazife ve Selahiyet Kanunu” kapsamında yapılan değişikliklerin dolaysız bir sonucu olan bu saldırganlığın sermaye devleti tarafından desteklenmesi yargıda da kendini gösteriyor. Açılan davalar ya yılları bulan zaman dilimi içerisinde aklanıyor ya da mahkeme polisi savunuyor.

İzmir Limontepe'de yaşanan olayın video kayıtları olmasına rağmen katil polis ifadesinde “Arkamdan bir kişi kasayla başıma vurdu. Silah o sırada karşımdaki saldırgana yönelikti. Aldığım darbeyle birlikte silah ateş aldı” diyerek kendini savundu.

Polis cinayetleri sonrası açılan davaların ortak ifadesi olan bu tür savunmalar, görüntülerle, adli tıp ve bilirkişi raporlarının tersini kanıtlamasına karşın düzen mahkemelerinde yeterli görülerek işlenen cinayetler aklanıyor.

Katil polislerin çok sınırlı bir kısmının tutuklu yargılanması bile sermaye düzeninde işlenen cinayetlerin meşru görüldüğünün kanıtıdır. Baran Tursun davasında polisin kasıtlı ve hedef olarak ateş ettiği kanıtlanmış olmasına karşın yargının verebildiği en yüksek ceza iki yıl olmuştur. Hrant Dink anmasında kitle üzerine ateş açan Muhammet Gişi'nin davasında ise mahkemeye hiç gelmediği halde 17,5 aylık cezası iyi halden indirime gidilerek beş yıllık denetimli serbestliğe çevrildi.

Bu örnekler de polis cinayetlerinin yasal olarak

dokunulmazlıkla korunduğunun kanıtıdır.

Adli süreç işlerken idari soruşturmalarda da çok az dosya görevden alma ya da polislikten ihraçla sonuçlanıyor. Polis teşkilatında işlenen cinayetler sonrası görevden alınma bir yana, terfiler bile yaşanıyor. Sedat Selim Ay gibi işkenceci polis şeflerinin savunulmasında Emniyet Genel Müdürlüğü polislikten ihraç verilerini açıklamış ve işkence gibi suçlardan atılmanın olmadığına dikkat çekmişti.

Silah tüm emekçilere çekili!

Sermaye devleti, içerde ve dışarda saldırganlığı tırmadığı bir süreçte toplumsal muhalefeti, ilerici devrimci güçleri ve bir bütün olarak emekçileri zor aygıtıyla baskı altına almaya çalışıyor. Düzenin kolluk güçleri yoğun baskı ve şiddetiyle toplumu sindirmek ve kontrol altında tutmak için çalışıyor. Eylemlere biber gazı, plastik mermi, tazyikli su gibi çeşitli silahlarla azgınca saldırmak, en ufak bir tartışmada silah çekmek polis için olağandır. İzmir'deki cinayette katil polis öne çıkarılırken aslında tüm polislerin silahlarının çekili olduğu ve uyarı atışı olmaksızın emekçilere doğrultarak tehdit ettikleri yine cinayeti açığa çıkaran videoda görülüyor.

Polis cinayetlerinin nedeni “egzersiz yetersizliği”(!)

Düzen güçleri dört koldan polis cinayetlerini meşrulaştırmak için çalışıyor. Burjuva basın eliyle işlenen haberlerde polis cinayetleri için alınan “uzman” görüşlerinde olay “polislerin egzersiz yetersizliğine” bağlanarak münferit ilan ediliyor.

Polislerin eğitim gördüğü Güvenlik Bilimleri Enstitüsü'nün müdür yardımcısı Prof. Dr. Mesut Bedri Eryılmaz şu sözlerle polis cinayetlerini meşrulaştırılmaya çalıştı: “Polise saldırsanız polis silahını kullanamaz, herkes polise saldırsın düşüncesi”

doğru değil. Silah kullanan bir insanın üzerine gidilmez. Teoriye göre görevini yaparken polis direnişle karşılaşırsa güç kullanır.”

Geçtiğimiz bir ay içerisinde polis 4 ayrı cinayete imza atarken emniyet müdürlerinden devlet sözcülerine kadar tüm devlet erkani tarafından cinayetler savunularak ya da yok sayılarak yeni saldırganlıkların önü açılıyor.

Burjuva basın cinayetleri meşrulaştırıyor!

Hasan Selim Gönen'in katledilmesinde olduğu gibi haftalar boyunca burjuva basının da eşlik ettiği saldırgan üslubla cinayet meşrulaştırılmaya çalışıyor. Keza Mazlum Akay'ın katledilmesi sonrasında yayınlanan tüm haberlerde “yasadışı eylem sırasında” ibaresi ortak bir vurgu oldu. Ağrı'daki özel hareket polisinin infazı ise günlerce haberlerde yer bulamadı.

Daha sayısız örnekte olduğu gibi burjuva basın polisin sokak ortasında işlediği cinayetleri gazete sayfalarında ya da televizyon ekranlarında meşrulaştırma/savunma rolünü üstleniyor.

Cinayet ve sömürü üzerine kurulu düzeni yıkalım!

Sermaye düzeninin artan baskı ve şiddeti karşısında mücadele etmekten başka yol yoktur. Polisin pervasız terörü işçi sınıfının öncülüğünde yükselen toplumsal muhalefetle durdurulabilir. Katillerin yargı yoluyla cezalandırılabilmesi bile ancak kendi hukukunu bile hiçe sayan sermaye düzenine karşı mücadeleyle olur.

Savaş, cinayet, sömürü ve kölelik üzerine kurulu sermaye düzenini yıkmadıkça çok daha ağır koşullarda yaşamaya, yaşam hakkının dahi gasp edilmesine razı olmaya mahkum kalacağız. “Ya barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!” şiarını yükseltmedikçe bu düzenin tüm yıkım ve saldırganlığı sürüp gidecektir.

“Yüzde yüz” polis devleti!

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) Yürütme Kurulu, son günlerde İzmir, Doğubeyazıt ve Büyükçekmece'de yaşanan polis terörü ve cinayetlerine ilişkin yazılı açıklama yaptı.

Tarihi, faili meçhuller, işkenceler, katliamlar, gözaltında kayıplar gibi insan hakları ihlalleri tarihi olan Türkiye'de halkın bu şiddete yabancı olmadığını belirten KESK, iktidarlarca sık sık tekrarlanan “Karakollar artık pembekol olacak”, “Bunlar münferit olaylar, çürük elmaları temizleyeceğiz” söylemlerinin göz boyamadan ibaret olduğunu ifade etti.

AKP iktidarında yıllardır sürdürülen polis şiddetinin katlanarak arttığına dikkat çekilen açıklamada, AKP hükümetinin şiddeti teşvik eden söylem ve politikaları sonucunda polis terörünün çığırından çıktığı belirtildi.

Metin Lokumcu, Çayan Birben gibi onlarca insanın polis terörü sonucu yaşamını yitirdiğinin hatırlatıldığı açıklamada şu ifadeler yer verildi:

AKP'nin, insan hakları ihlalleri ve şiddet konusunda sicili kabarık olan polisleri atamalarla, terfilerle ödüllendirdiğini belirten KESK, AKP'nin iktidara geldiği 2002 yılında 122 bin olan polis sayısının 2011 yılında 229 bin 965'e çıktığını hatırlattı.

Açıklama, şu sözlerle sona erdi: “Her geçen gün artan bu şiddetin önüne geçmek için polisin mevcut yetkileri bir an önce sınırlandırılmalı, keyfi silah kullanımının önüne geçilerek suça karışan polisleri yargılama süreçlerinde en ağır cezalar uygulanmalıdır. AKP hükümeti suç işleyen ve suç işlediği apaçık belli olan polisleri ve diğer güvenlik görevlilerini korumaktan artık vazgeçmelidir.”

Cürümüş eğitim sisteminin en iyi temsilcilerinden Yusuf Devran'dan yeni icraatlar...

Yüksek lisans giriş sınavında fişleme skandalı

Sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda şekillenen üniversiteler her geçen gün biraz daha şirket görünümüyle yarı açık cezaevlerine dönüştürülürken, Yusuf Devran bu dönüşümün en "saf" temsilcilerinden birisi olarak karşımıza çıkmakta. Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanı Yusuf Devran, sermaye devleti ve onun temsilcisi AKP hükümetinin kendisine biçtiği rolü en önden sahiplenmiş ve hayata geçirmiş bir isim. Kuşkusuz ki "en önden sahiplenme ve hayata geçirme bilinci" Devran'ın kariyer basamaklarını jet hızıyla çıkmasını sağlamış durumda.

Devran, AKP'nin iktidara geldiği dönemden beri büyük bir başarıyla gerçekleştirdiği kadrolaşma çalışmalarının en iyi örneklerinden birisi olarak gösterilebilecek bir isim. Marmara Üniversitesi'nde gerçekleşen son rektörlük seçimlerinin ardından ikinci sırada yer alan Zafer Gül'ün rektörlüğe atanmasının ardından, Devran da Marmara Üniversitesi'ndeki kadrolaşma faaliyetlerinin kilit isimlerinden birisi olarak sahneye çıkmıştır. O dönemde Yeditepe Üniversitesi'ne doçent olan Devran, Gül'ün rektör olmasının ardından Marmara Üniversitesi'ne rektörlük ricasıyla profesör kadrosuna atanmıştır. Ardından da sırasıyla bölüm başkanlığı, dekan yardımcılığı ve dekanlık görevlerine getirilmiştir.

Devran'ın yakın zamanda gündeme gelen İletişim Fakültesi yüksek lisans giriş sınavlarında yaşanan fişleme skandalı ise dekanlık görevine geldiğinden beri gerçekleştirdiği anti-demokratik icraatların son halkası olmuştur. Devran'ın dekanlık görevine geldiği dönem boyunca ilerici, devrimci öğrenci, akademisyen ve çalışanlara yönelik soruşturma, ceza, sürgün terörü hız kazanırken oluşturulan bu baskı ortamını kadrolaşma çalışmaları tamamlamaktadır.

Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde Ekşi Sözlük'te Devran'la ilgili bir öğrenci tarafından yorum yapılması uzaklaştırma sebebi olurken, bu duruma Facebook'ta yaptığı yorumla tepki gösteren bir akademisyene de soruşturma açılmıştır. Devran, puş taktıkları için okul yemekhanesinde saldırıya uğrayan öğrencilere karşı ülkücü öğrencileri ağıktan savunmaktan çekinmezken, cezaevinde sınava giren bir öğrencinin bir akademisyene selam söylemesini de o akademisyen hakkında "solcu öğrencilere aşırı yakınlık" gerekçesiyle soruşturma açılmasına sebep olarak kabul etmiştir. İlerici akademisyenler üniversiteden temizlenmeye çalışılırken üniversitede yaşanan dönüşümle birlikte HAS Partili Bağce Dekan Yardımcısı olumuş, Ülkücü Avukatlar grubu üyesi olan

Ömer Osman Sur ile Samanyolu ve Kanal 7 çalışanları derslere girmeye başlamıştır.

Son yaşanan fişleme skandalı ise Devran'ın ve onun şahsında fakülte yönetiminin ne kadar pervasızlaştığını göstermiştir. Devran, jüriye yüksek lisans sınavında okula kabul edilecek öğrenciler için bir liste vermiş, bunu kabul etmeyen öğretim görevlisi Doç. Dr. Gözde Yılmaz'ı tehdit etmiş ve fiziksel şiddette bulunmuştur. Konu ile ilgili yazılı açıklamada bulunan Yılmaz yaşananları "Lisans üstü eğitime başvuran öğrencilerimizi, sınav öncesi, sınav listeleri üzerinde MC, FS, P, ŞÖ, EÖ, gibi kodlamalarla fişlemiş, sınav sonrasında bunların alınmaması için baskı uygulamıştır. Örneğin, adı Azad olan bir öğrenci, sınavı başarılı geçtiği halde dekan Prof. Dr. Yusuf Devran tarafından PKK'lı olarak fişlenmiş ve bu öğrencinin yazılı ve sözlü sınav sonuçlarına müdahale edilerek kazanması engellenmiştir. Dekan Prof. Dr. Yusuf Devran, sınav sonrası beni de "bir teröristi yüksek lisansa almakla" itham ederek, gece 02.30'da sözlü saldırıda bulundu. Daha sonraki günlerde de sözlü saldırının yanı sıra fiziksel saldırıda da bulunmuştur" şeklinde ifade etmektedir.

Yaşananlar üzerine Eğitim-Sen ve Marmara Üniversitesi öğretim üyeleri tarafından bir basın toplantısı gerçekleştirilmiştir. Yapılan açıklamada "Siyasi iktidar güdümünde, bilimsel özerklik yok sayılarak jüriye, bölüm başkanlarına danışılmadan kadro alımı yapılıyor. İstenen isimler önceden bildiriliyor; dolayısıyla insanların başvurması dahi önceden engellenmiş oluyor" denilerek Devran'ın görevden alınması talep edilmiştir. Ayrıca internet üzerinden de "İrkçı, Ayrımcı, Dayakçı, İftiracı Dekan Yusuf Devran Görevden Alınsın!" talebi ile imza kampanyası başlatılmıştır.

Kuşkusuz ki Yusuf Devran şahsında yaşanan skandal münferit bir örnek değildir. Sadece kapitalist sistem içerisinde çürüten eğitim sisteminde üniversitelerin geldiği aşamanın en açık örneklerinden birisini oluşturmaktadır. Bu düzende torpille, düzenbazlıkla bir yerlere gelme sıradanlaştırılmış bir olay olarak toplumun gözünde meşrulaştırılırken Marmara Üniversitesi'nde yaşanan fişleme skandalı da sıradan bir haber haline gelmektedir. Paralel bir şekilde Devran'ın pervasız bir şekilde öne çıkardığı ırkçı, ayrımcı icraatlarla, düşünce ve ifade özgürlüğüne karşı tahammülsüzlüğü bugün tüm üniversitelerde yaşanan genel tabloyu yansıtmaktadır.

B. Bahar

KPSS'de eşitsizlik sürüyor

KPSS skandalı yeni aşamasıyla sürüyor. Sınav bittiğinde soruların internette yayınlanmaya başlamasıyla birlikte soruların dağıtıldığı iddiaları çürütülemedi. ÖSYM inkar yöntemini devreye sokarak kendini aklamaya çalışırken sınav sonuçlarının açıklanmasıyla sorun daha da büyüdü. Birçok KPSS adayı cevapların yanlış sayıldığını ifade ediyor.

Sınav sonuçları dört gün önce açıklandı. Dört gündür özellikle internette sınav sonuçlarına itirazlar yükseliyor. Onbinlerce kişi sosyal ağlar üzerinden aynı soruna dikkat çekiyor.

ÖSYM'nin güvenilirliğini kanıtlamak için cevap kağıtlarını da yüklemiş olmasıysa göz boyamadan öteye geçmiyor. İşlem yapılan soru kitapçığıyla karşılaştırma şansı olmadıktan sonra cevap kağıdı adaylar için bir veri ifade etmiyor.

ÖSYM KPSS sınav istatistiklerinde 931 bin 93 sınav kağıdının geçerli sayıldığını açıklamıştı. Fakat KPSS sonuçları için yollanan belgelerde 924 bin 739 olarak gözüküyor. Arada 7 bin civarında fark olması çelişkileri büyütüyor.

ÖSYM eleme sınavını savunmaya devam ederken bir yandan sınavlarda "birilerinin" soruları aldığı düşüncesi somutluğunu koruyor. KPSS eleme sınavında özel bir ayrıcalık olsa da olmasa da var olan eşitsizlik bu uygulamalarla katmerleniyor.

KPSS'deki skandallar bitmezken sınava giren adayların tepkileri de sürüyor. Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu Yürütme Kurulu Üyesi Hasan Basri, kendi sınavından örneklerle soruna dair şunları ifade etti:

"89 puan alan aday bile netlerinden şikâyetçi. ÖSYM burnundan kıl aldırıyor. Tüm kamuoyunda artık kopya kanaati var. ÖSYM herkesin cevap anahtarını ve kitapçıklarını internet sitesine koydu. Ancak kitapçıklar bizim karaladıklarımız değil. Asıl kitapçıklarımızı açıklayıp cevap kağıdımızla kıyaslamadıkça şüphelerimiz giderilemez."

Diğer bir KPSS adayı Ercan Yaman, "Bizim için bırakın 1 puanı virgül bile önemli. Hayatımı değiştiren puanlar bunlar" Mina Deniz beklediği puanla gelen arasındaki farkı vurgulayarak şunları ifade etti: "Genel yetenek-genel kültürden 85 net beklerken sonuçlar açıklanınca 70 netim çıktı. Bu mümkün değil. Binlerce kişi aynı durumda, bu kadar yanlış hatırlama olmaz. 30 neti eksik gelenler var"

Senkromeç direnişinde 2. hafta!

2. haftasını dolduran Senkromeç direnişi, patron baskısına rağmen sürüyor. Senkromeç işçileri işe gelişleri sırasında servislerden direnişi selamlarken organize içerisindeki işçilerin ilgisi artıyor.

Senkromeç'te çalışan işçiler, fabrika içerisinde direnişe karşı olumlu bir tepkinin olduğunu söylüyorlar. Direnişi baltalamaya çalışanlar da yine hem içeriden hem de dışarıdan patron yalakaları oluyor.

Direnişçi işçilerle dayanışma

Senkromeç direnişi, başladığı günden bugüne Billur Tuz direnişiyle karşılıklı dayanışma içerisinde bulunuyor. Mesafe olarak da yakın olan direnişlerden sürekli olarak birbirine destek ziyaretleri düzenleniyor ve direnişçi işçiler birlikte hareket ediyorlar.

Yine Senkromeç direnişçisi, Aliğa'da direnişte olan MICHA işçileriyle de dayanışma içerisinde bulunuyor. Son olarak BDSP ile birlikte direnişçi MICHA işçilerine ziyaret gerçekleştirilerek direniş selamlandı.

Ziyaret sırasında ortak taleplerin yanısıra, direnişlerin sesinin İzmir kamuoyuna taşınması üzerine tartışmalar yapıldı. Yine MICHA ve Billur tuz direnişçileri ile yapılan tartışmaların ana gündemini kıdem hakkının gaspı ve UİS oluşturdu.

Senkromeç'te direnişe tahammülsüzlük!

Senkromeç direnişinde sivil ekipler fabrikadan ayrılmıyorlar. Neredeyse her vardiya çıkışlarında fabrikadan çekimler yaparak çalışan işçileri teröze etmeye çalışıyorlar.

Direnişinin 13. gününde fabrikaya işçi taşıyan servis şefinin provokatif davranışları bir kez daha direniş alanında gerginliğe neden oldu. 16.00'daki vardiya çıkışında fabrika çıkış kapısında işçilerin çıkması beklenirken, servislerin şefliğini yapan şahıs direnişçi işçinin üzerine aracını sürerek gözdağı vermeye çalıştı. Bu sırada sivil polisler araya girerek arbede çıkmasını önledi. Servis şefi de hızla uzaklaşarak uzakta bekledi. Direnişçi işçinin ve

Senkromeç

desteğe gelen BDSP'lilerin etrafı sivil ekiplerle ve fabrikanın güvenliğiyle çevrildi. Servisçiye yaklaşılmaması engellendi. Servisler erken hareket ettirildiği için fabrikadan çıkan işçilere kısa süreli bir konuşma yapılabildi. Servis şefi ise sivillerin yardımıyla kendi aracına binerek uzaklaştı.

Servis şefi geçtiğimiz günlerde direniş alanına gelerek özür dilemiş ve kendisinin hedef alınmamasını istemişti. Bu kez ise derdinin, özrünün Kızıl Bayrak gazetesinde yayınlanması olduğu öğrenildi.

Çiğli Organize'de direnişin sesi yükseliyor!

Senkromeç direnişinin sesinin yayılması ve organizedeki işçilerin örgütlenmeye ve direnişlerle dayanışmasının çağırılması amacıyla öğlen aralarında ve 18.00 çıkışlarında diğer fabrikalara Çiğli İşçi Bülteni ve Metal İşçileri Birliği'nin çağrıları dağıtılıyor.

Organizedeki çeşitli fabrikalarda çalışan işçiler ve organizeye iş aramaya gelenler direnişi ziyaret ederek destek oluyor. Aynı şekilde işten çıkartılan diğer Senkromeç işçileri de direniş alanına gelerek destekte bulunuyorlar.

Senkromeç direnişi 2. haftasını geride bırakırken, organize her işkolundan işçilere örgütlenme çağrısıyla devam ediyor.

Kızıl Bayrak / İzmir

Çiğli'de işçiler ortak mücadeleyi tartıştı

Senkromeç direnişinin ikinci haftasında, sermayenin saldırılarına karşı ortak bir hat geliştirilmesi amacıyla Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Derneği'nde bir işçi toplantısı gerçekleştirildi. Ağırlığını metal işçilerinin oluşturduğu toplantıda sermayenin saldırılarının yanısıra İzmir'de süren direnişler de değerlendirildi.

İlk olarak toplantının amacının aktarılmasının ardından, son günlerde yeniden gündeme gelen kıdem hakkının gaspına ilişkin yasa taslağı hakkında ayrıntılı bir sunum gerçekleştirildi. Yeni yasayla işçilerin kaybedeceği haklar ve aynı zamanda örgütlenmesinin önündeki engeller de ifade edilirken, UİS ile birlikte esnek çalışmanın önünün açılacağı vurgulandı.

Bugün kıdem hakkının korunmasına rağmen fabrikalardan çıkarmalar olduğu belirtilerek yasadaki sonra bunun meşrulaşacağı ve yaygınlaşacağı ifade edilerek, TÜSİAD'ın temel talebinin AKP iktidarı tarafından yerine getirilmek üzere olduğu vurgulandı.

Sermaye iktidarının topyekun saldırısına karşı, işçi sınıfının da topyekun direnişe geçmesi gerektiği vurgulanarak, örgütlenme çağrısında bulunuldu.

Senkromeç direnişçisi Muharrem Subaşı'nın da katıldığı toplantıda Senkromeç direnişinin sadece Senkromeç işçileri için değil aynı zamanda organize bulunan tüm işçiler için bir örgütlenme çağrısı ve mücadele bayrağı olduğu ifade edildi.

Toplantıya katılan **MICHA direnişçisi bir işçi** tarafından da örgütlenme deneyimi aktarıldı ve direnişe destek çağrısı yapıldı.

Toplantıda söz alan, Atatürk Organize'de **metal fabrikasında çalışan bir çırak** tarafından da işçilerin sorunlarına değinildi ve nasıl örgütlenmesi gerektiği üzerine konuşuldu.

Toplantı sırasında kıdem hakkının gaspına yönelik başlatılacak olan imza kampanyası ve imza standlarının çağrısı yapılarak, son saldırılara karşı sendikal ve sol hareketin ortak mücadelesinin geliştirilmesi gerektiği vurgulandı.

Senkromeç, MICHA ve Billur Tuz direnişlerine destek sunulması ve ortak bir zeminde mücadele edilmesi çağrısıyla toplantı sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

İzmir BDSP'den MICHA ziyareti

İzmir BDSP, Aliğa Organize Sanayi Bölgesi'nde 3. ayını dolduran MICHA direnişine ziyaretlerini sürdürüyor.

8 Ağustos Çarşamba günü AOSB'deki direnişe destek olmak amacıyla Senkromeç direnişçisi Muharrem Subaşı ile ziyarete giden BDSP, direnişçi işçilere Senkromeç direnişinin bildirilerinin yanısıra Kızıl Bayrak gazetesinin yeni sayısını da ulaştırdı.

Direniş süreciyle ilgili güncel bilgiler edinilmesinin ardından, direnişlerin ortaklaştırılması ve hayata geçirilmesi planlanan hak gasplarına dönük saldırılara da ortak karşı koyuşlar gerçekleştirilmesi çağrısında bulunuldu.

BDSP'liler, işçilerle birlikte attıkları sloganlarla ziyareti sona erdirdiler.

Kızıl Bayrak / İzmir

Haklarımıza ve sözleşmemize sahip çıkalım...

Gücümüzü yetkilerden değil haklı, fiili-meşru mücadelemizden alırız!

Metal işçilerinin çalışma ve yaşam koşullarının belirleneceği 2012-2014 MESS Grup TİS sürecine kısa bir süre kaldı. Bu toplu sözleşme sürecinin en kritik yanlarından birini de yetkilerin belirlenmesi oluşturuyor. Sermaye, işçi sınıfının elinde kalan son haklarına el koymak ve sınıfın örgütlülüğünü dağıtmak için her türlü saldırganlığa başvuruyor. Yasalar yoluyla da yaptıklarına yasal kılıflar giydirmeye çalışan sermaye, sendikaların içine düştüğü belirsizlik durumunu avantaja dönüştürerek grev ve toplu sözleşme hakkını fiilen ortadan kaldırdı. Şu anda metal işçileri de dahil olmak üzere yüzbinlerce işçi sendikalı olmalarına rağmen toplu sözleşme hakkını kullanamamaktadır. Bedeller ödenerek kazanılmış olan haklarımız, sermaye-hükümet-koltuk sevdalısı sendika bürokratlarının birlik çemberinde öğütülüyor.

Önümüzdeki toplu sözleşme süreci özellikle geçen sözleşme sürecinin birikimleri üzerinden birçok dengeyi içinde barındırdığı gibi metal işçilerinin mücadelesi açısından dengelerin değişeceği potansiyelin açığa çıkabileceği olanakları da barındırmaktadır. Hak gasplarının gölgesinde ilerleyecek bir toplu sözleşme süreci, işçi sınıfının kazanılmış haklardan elde kalanlarının çok hızlı bir şekilde hiç edilmeye çalışıldığı da bir dönem. Kıdem tazminatına el konuluyor, kiralık işçi bürolarının açılması ile iş güvencesi tamamen ortadan kaldırılacak, sendikal örgütlülük büyük bir tehdit altında, işçi sınıfının grev hakkı ortadan kaldırılmaya çalışılıyor ve birçok saldırı daha kapıda...

Toplu sözleşme süreci hak gasplarına karşı bir duruş, insanca çalışma ve yaşam koşullarının sağlanmasını sağlayacak bir mücadele süreci olmalıdır. Bu süreçte vahim olan şudur ki sendika yönetimleri ve temsilcilikler bekleme bir tavırla hareket etmektedirler. Toplu sözleşme sürecine dair herhangi bir adım atmak için önce yetkilerin belirlenmesi gerektiği yönünde bir yaklaşımla hareket edilmektedir. Sermaye zaten belirsizlik yaratarak bir kölelik sözleşmesine daha imza atmanın planlarını yapmaktadır. Sendikaların, devletin yetkileri yasallaştırma yanılısamasına kapılmadan hakları korumak ve MESS Grup TİS sürecinden metal işçilerinin kazanımla çıkabilmesi için fiili-meşru bir kanaldan mücadelenin yolunu açmaları gerekmektedir.

2012-2014 MESS Grup TİS sürecinde metal

işçilerinin insanca çalışma ve yaşam koşullarını sağlayacak taleplerinin yer aldığı bir toplu sözleşmeyi kazanmak, MESS'ten ve Türk Metal'den hesap sormak için yetkilerin belirlenmesine takılmadan fabrikalardan, sokaklardan süreç örülmeye başlanmalıdır. İşçilerin süreçle ilgili bilgilendirilmesi için eğitimler yapılmalı, tabanın iradesi ve yürütülen tartışmalarla bir an önce taslaklar hazırlanmalıdır. Geçen toplu sözleşme sürecinde Birleşik Metal Sendikası'nda örgütlü fabrikaların ortaya koyduğu grev iradesi, Bosch ve Cengiz Makine işçilerinin Türk Metal esaretinden kurtuluşunun yarattığı bir moral üstünlük var. Bu adımlar sadece MESS kapsamındaki metal işçilerini değil örgütlü, örgütsüz tüm işçileri etkiledi. Ve aynı şekilde bu sürecin mücadeleciler bir çizgide ilerlemesi ve kazanımla sonuçlanması metal işçileri başta olmak üzere tüm işçileri etkileyecektir. Bu sorumluluğun bilinciyle metal işçileri, fabrika temsilcileri, sendika yönetimleri, işçi sınıfından ve emekten yana olan tüm kesimler ortak bir zeminde gücünü büyütmeli ve fabrikalardan doğru yükselen sokağın sesini yükseltmelidir.

Metal İşçileri Birliği, metal işçileri başta olmak üzere tüm işçilere, sendikalara ve emekten yana ilerici-demokrat kamuoyuna sürecin sorumluluğu çerçevesinde bir kez daha çağrısını yineliyor:

*Sermaye ve hükümeti keyfi tutumlarıyla yasalarda oynamalar yapmaktadır. Bedel ödenerek kazanılmış haklarımızı sermayenin rahatından hiç etmemesi için yine geçmişteki gibi kararlı, gerekirse bedel ödemeyi göze alan bir inançla hareket edilmelidir.

*Barajın ne olacağı, sözleşme kapsamında kimlerin olacağı şeklindeki pazarlıklar tümüyle reddedilmelidir. Pazarlıksız biçimde işçi sınıfının sendikal hak ve özgürlüklerinin önündeki tüm engeller kaldırılmalı, lokavt yasaklanmalıdır.

*Sermaye ve hükümetin, gerçekleştirdiği fiili gasp karşısında fiili-meşru mücadele yolu tutulmalıdır. Yasaların sınırını ve kapsamını belirleyen hep mücadelenin seyri olmuştur. Bu nedenle haklı meşru taleplerimizi belirlemeli, MESS ve sermayenin karşısına çıkmalı, haklarımızı söke söke alacak ve gerekirse grev hakkımızı kullanacak bir iradeyle davranmalıyız.

Metal İşçileri Birliği

13 Ağustos 2012

Türk Metal-MESS A.Ş.

Türk Metal çetesi, patron örgütü Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) ile yeni bir ortaklığa imza attı. Daha önce de MESS ile yakın ilişki kuran, özellikle sözleşme dönemlerinde MESS'e uşaklık ederek metal işçileri adına satış sözleşmelerine imza atan Türk Metal çetesi MESS ile birlikte mesleki yeterlilik ve eğitim üzerine iki ayrı şirket kurdu.

Metal işçilerinin işe başvurularında sıkça karşılarına çıkan mesleki yeterlilik belgesini almak için verilen eğitim üzerine kurulan MEMAS adlı şirket ile eğitimlerin sonunda mesleki yeterlilik için yapılan sınavları düzenleyecek SIBEM adlı şirket, Türk Metal ile MESS arasındaki ilişkinin daha ileri bir noktaya taşınmasını sağladı.

Metal işçilerinin şu an içinde bulunduğu toplu sözleşme sürecinde ortaya çıkan bu ortaklık, MESS Grup TİS süreci sonunda Türk Metal'in alacağı tutumu da şimdiden gösteriyor. Şimdiye kadarki TİS süreçlerinde metal işçilerine ihanet etmekten geri durmayan Türk Metal çetesi, bu ortaklığın getirdiği bağlılık ile satış sözleşmelerinin bir yenisine daha imza atmaya hazırlanmaktadır. Bunu engelleyecek tek güç ise metal işçilerinin fiili meşru militan mücadelesi olacaktır.

FCMP TR Metal'de işe dönüşler...

Manisa Turgutlu'da kurulu bulunan FCMP TR Metal fabrikasında işten atılan Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin direnişi sonuç verdi.

Fabrikadaki sendikal örgütlenmenin açığa çıkmasının ardından işten atılan sendika üyesi 21 işçinin bir kısmı sendika ve patron arasında yapılan görüşmeler sonucunda işlerine geri döndüler.

1 Ağustos 2012 tarihinde keyfi gerekçelerle işten atılan işçiler, 2 Ağustos günü fabrika önüne direniş çadırı kurmuşlardı.

Sendika yöneticilerinin patron vekilleriyle yaptıkları görüşmeler sonucunda; 9 Ağustos'ta bir kısım işçinin işbaşı yapması sağlandı. Birleşik Metal-İş tarafından yapılan yazılı açıklamada, diğer işçilerin işbaşı yaptırılmaları için görüşmelerin devam ettiği bilgisi verildi.

Başöz Enerji İşyeri Baştemsilcisi Sami Özcan ile 2012-2014 MESS Grup TİS süreci üzerine...

“Kırmızı çizgilerimizden vazgeçmeyeceğiz!”

- Yeni bir TİS dönemi geliyor. Başöz işçileri olarak bu TİS sürecinden beklentileriniz nelerdir?

Sami Özcan (Birleşik Metal-İş Anadolu Şube Örgütlenme Sekreteri ve Başöz Enerji İşyeri Baştemsilcisi): Genelde maddi beklentiler oluyor. Arkadaşlarımızla yaptığımız konuşmalarda bu dönem için maddiyatın ikinci planda olması gerektiğini söylüyoruz. Genel birtakım sorunlarımız oluyor. Değişik fabrikalarda, o fabrikaların kendine özgü sorunları oluyor. Sosyal yardımların zenginleştirilmesi yönünde konuşmalarımız da oluyor. 2012-2014 TİS görüşmeleri ile ilgili daha net fikirler belirlemedik. Sendika düzeyinde de bölgelerde fabrika fabrika komite toplantıları yapılmaya başlanacak. Başöz’de de komite toplantılarımız başlayacak. Genel olarak bakıldığında birçok engel var. Birçok fabrikanın yetki başvuruları bekliyor. Bu dönem TİS sürecinin sıkıntılı olacağını tahmin ediyoruz.

- Genel taleplerin dışında sermaye hükümetinin kıdem tazminatını kaldırmak, esnek üretimi yaygınlaştırmak gibi hedefleri var. Bu saldırıların içine girilen TİS sürecini nasıl etkileyeceğini düşünüyorsunuz?

Sami Özcan: Esnek çalışma ve telafi çalışması bizim kırmızı çizgilerimizdir. Kıdem tazminatı ve sosyal yardımlar da her dönem önemle üzerinde durmamız gereken sorunlardır. MESS bu haklara hep saldırarak istemiştir. TİS sürecinde bu maddeler bize yönelik zayıflatma hamlesidir. Biz ne istiyorsak bize bu hakların verilmemesi dayatılıyor. Türk Metal Sendikası’nın herhangi bir kırmızı çizgisi yoktur. Onlar işçileri her türlü ağır çalışma koşulları altında tutuyorlar. Türk Metal’in örgütlü olduğu yerlerde

esnekliğin alası yapıyor. Bunu, tanıdığımız işçilerden duyuyoruz, sözleşmelerinden biliyoruz. Bize dayatılan noktalar Türk Metal’in kabul ettiği maddelerdir. Biz bunlara boyun eğmedik. Kırmızı çizgilerimizden vazgeçmedik. Geçen dönem de gereken neyse yaptık. Bundan sonra da aynı şekilde olacak.

- Buradan Başöz işçilerine, Birleşik Metal üyelerine, Türk Metal üyelerine, örgütlü-örgütsüz metal işçilerine TİS süreci ile ilgili çağrınız nedir?

Sami Özcan: Bursa’da yaşanan BOSCH sürecinden sonra Türk Metal’de birtakım paniklemeler oldu. İşyerlerinde temsilcilerini değiştirdiler, yöneticilerini değiştirdiler. Birtakım tedbirler almaya çalıştılar. Şu anda işçilerin gözü toplu sözleşmede. Dört gözle bekliyorlar. Türk Metal bu dönemde de satış sözleşmesi yaparsa bu kaynaklar ve Birleşik Metal’e geçişler yoğunlaşacaktır. Zaten adamların mafya sistemi gibi bir sistemleri var. İşçiler kendi sendikasıyla, temsilcisinden korkuyor. Kendi aralarında konuşmıyorlar. Bunu tanıdıklarımızdan duyuyoruz. Bize gelen bilgiler var, çağrılar var. Birleşik Metal’e geçme çalışmalarını sürdürdüklerini söylüyorlar. Biz onlara “gelin hep beraber Birleşik Metal çatısı altında birleşelim. Bu satış sözleşmesi bu dönem de olacak, bundan sonra da olacak” çağrısı yapıyoruz. Zaten eskiden yuvaları DİSK’te, Birleşik Metal-İş’te. O zamanlar Maden-İş’te. Tekrar yuvalarına dönmeleri çağrısında bulunuyoruz. Yaptığımız örgütlenme çalışmaları da bu yönde. Sendikalı olsun, sendikasızsın, işveren MESS üyesi olsun, olmasın, imkanımızın olduğu her yerde arkadaşlarımızla görüşmeye çalışıyoruz. Kendi servis duraklarımızın aynı olduğu yerlerdeki işçilerle görüşüyoruz.

Son olarak kıdem tazminatı ile ilgili bir şeyler söylemek istiyorum. İşçi arkadaşlarımızın büyük bir kısmı meseleye siyasi bakıyor. Defalarca uyardık. Bizim, işçi arkadaşlarımızın siyasi görüşlerine saygımız var. Soruna vicdani bir şekilde yaklaşıyorlar. Bu saldırıya inanmak istemiyorlar. Bizi dinlemiyorlar, vicdanlarını dinliyorlar. Kıdem tazminatıyla ilgili etrafta çok bilgi geziyor. Normalde sendikaların da işçilerin de fona devrine itirazı yok. Ama bu yasanın altında başka şeyler var. En başta tazminatın düşürülmesi var. Yarı yarıyadan daha fazla düşürülüyor. Zaten bizim tepkimiz buna. Fon oluşturulmuş oluşturulmamış çok mesele değil. Mesela şu an burada “şu kadar yıllık kıdem tazminatım var” diye duran birçok işçi arkadaşımız var. Kıdem tazminatının hem işçi açısından hem de işveren açısından bağlayıcı yönü var. Tazminat ortadan kalktığı zaman işverenin işçiyi istediği gibi kolundan tutup atma imkanı oluşuyor. Burada iş düzeni de bozulacak. İşçi açısından tehlikeli bir durum. Onun için bu soruna karşı gerekli mücadeleyi vereceğiz.

Kızıl Bayrak / Ankara

Kiğılı direnişçisinden blokaj eylemi

Kiğılı direnişçisi Didem Sorhun 14 Ağustos akşamı Yenibosna Kiğılı Fabrika Satış Mağazası’nda gerçekleştirilen blokaj eylemiyle Kiğılı işçilerine dayatılan sefaleti ve işten atma saldırısını teşhir etti.

Blokaj eyleminde mağaza içindeki müşterilere Kiğılı’dan alışveriş yapmamaları için konuşmalar gerçekleştirildi. Bu sırada mağazanın önünde pankart açılarak içeriye giriş kapatıldı. Mağaza çalışanlarının engelleme girişimi boşa düşürülerek eylem devam etti. Mağaza önünden geçen emekçilere Kiğılı’nın, sırtından servet kazandığı işçilerin en doğal haklarını dahi gasp ettiği anlatıldı.

Kiğılı direnişçisinden boykot çağrısı

Mağazaya giriş kapatıldıktan sonra yapılan basın açıklamasında direnişçi işçi Didem Sorhun şunları ifade etti: “Normalde bir dakikanın hesabını yapan Kiğılı patronu benim fabrika önünde gerçekleştirilecek basın açıklamalarını duyduğunda fabrikayı erken paydos ettirerek, bir gün önceden senelik izne çıkartarak işçilerin basın açıklamasına katılımını engelledi. Ancak ben yılmadan direnişimi sürdürüyorum.

Emeğine, onuruna, hakkına sahip çıkan tüm işçileri, emekçileri direnişime destek olmaya çağırıyorum. ‘Kiğılı’da baskıya, tehdide, sömürüye, işten atmalara son! İşimi geri istiyorum!’ talebi ile direnişimi kazanana kadar sürdüreceğim.”

Mağaza önünden geçen emekçilerin de destek verdiği eylemde “Kiğılı’yı boykot et, direnişe destek ol!” başlıklı bildiri dağıtıldı. Fabrikadaki hukuksuz ve keyfi uygulamalar aktararak direnişle dayanışma çağrısı yapıldı.

Basın açıklaması, eylemlerin direniş boyunca devam edeceği vurgulanarak sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

OSİM-DER’de kahvaltı ve söyleşi

OSB-İMES İşçileri Derneği, 12 Ağustos günü “Kardeş halklara yönelik gerici/emperyalist savaş çığırtkanlığına karşı mücadele yöntemlerini tartışıyoruz!” başlığıyla bir kahvaltı ve söyleşi gerçekleştirdi.

Kahvaltı sofrasında Suriye üzerinden başlayan tartışma, daha sonra emperyalist savaş, Suriye’ye dönük yapılan saldırılar ve Türkiye’de işçi ve emekçilere düşen görevler üzerine gerçekleştirilen söyleşiyle devam etti.

Söyleşide, emperyalistlerin ve onların taşeronluğunu yapan devletlerin içlerinde bulunduğu krizi atlatabilmek ve kar oranlarını arttırabilmek için içerde işçi ve emekçilere, ezilen halklara, dışarda ise Ortadoğu halklarına dönük saldırganlıklarını arttırdıkları söylenerek, buna karşı örgütlü mücadelenin yükseltilmesi gerektiği vurgulandı. Ayrıca, anti-emperyalist mücadelenin anti-kapitalist mücadeleyle birlikte yürütülmesi gerektiği ifade edildi. Bir taraftan ezilen halklarla aktif dayanışma içerisinde bulunulması gerekirken, bir taraftan işçi sınıfı içerisinde çalışma yürüterek, emperyalist savaşa ve Ulusal İstihdam Stratejisi kapsamında başlatılan saldırılara karşı şalter indirmek gerektiği söylendi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Gedik Kaynak fabrikasında işten atılan Hikmet Şahin ve Kemal Güzel ile konuştuk...

“Sendika da biziz, işçi de biziz!”

- Fabrikada yaşanan bu süreci anlatabilir misiniz?

Hikmet Şahin: Fabrikada yıllardan beri Çelik-İş Sendikası var ama işçiler örgütlü değil. Patron istediği gibi yönlendiriyor. Hatta bir dönem aidatları işçiler değil bizzat patron ödüyordu. Biz bu işe “artık yeter”, “artık böyle gitmez” dediğimiz zaman % 3-5 zamlarla geçitiriliyordu. Arkadaşlarla bu süreçte elimizden ne geldiye yaptık. İyi bir kitle ortaya çıktı. Bu kitle az da olsa sendikayı harekete geçirdi ve yapılan sözleşmede diğer yıllara oranla çok çok iyi bir zam oranı aldık. Maaşlara % 28 zam aldık. Sosyal haklar açısından da iyi bir zamma imza attırdık.

Bu süreçte baskılar oldu ama bu baskılar bizi yıldırmadı. Yine aynı kararlılıkla devam ettik. -Yemek yememe eylemleri, akşamları toplanıp alkışlarla, sloganlarla yürüyerek servislere binme gibi eylemler yaptık. Ama sözleşme bittikten bir iki ay sonra patronun baskıları artmaya başladı. İlk olarak bir arkadaşımızı işten çıkarttı. Belli bir süre sonra 5 arkadaşımızı, beyin takımı dediğimiz baştemsilci ve temsilci yardımcımızı işten çıkarttılar. Bu durum işçilerde kısmen de olsa bir yıldırma durumuna neden oldu.

Son süreçte özellikle baskılar sonucunda arkadaşların istifa etmesi bombanın pimini çeken şey oldu. İstifa eden 6 kişiden özellikle ikisi örgütlenme, sendikalaşma sürecinde bizimle canla başla çalışan arkadaşlardı. Önünü kesmek gerekiyordu, arkadaşlarla konuşalım dedik. Öyle de yaptık ama bu bize karşı patron tarafından kullanıldı. Arkadaşlar gidip tehdit edildiklerini, ailelerinin güvende olmadığını ifade etmişler.

Ve en son olarak bizle birlikte dört işçiyi çıkarttılar. Biz iki arkadaş direnmeye karar verdik ancak biz de iki gün yürütebildik. Burada da kendimi veya ikimizi eleştiriyorum. Diğer arkadaşlar bir yana kendimize eleştiri vermemiz lazım. Olması gereken bu değildi. Ama biz bırakmak zorunda kaldık. Ailelerimize baskı yaptılar, bizleri terörist sıfatıyla savcılığa şikayet etmekle tehdit ettiler. Bu yaşananlarla birlikte bizdeki sınıf bilincinin eksikliği ile birlikte iki günlük direnişten sonra bırakmak zorunda kaldık. Arkadaşlarımız mücadele etmeye devam ederlerse her türlü desteğimizle yanlarında olmaya devam edeceğiz.

Kemal Güzel: Biz sendikadayken, dava için uğraşırken kardeşim aradı, babamı aramışlar. Bir de içeriden arkadaşların bize direnişten dolayı tepkisi olunca benim çok ağırım gitti. İnanın ben ağladım, oradan ayrılırken ağladım. Benim için o tazminat önemli değil. Bankaya bakmadım bile. Ben o parayı almasam orada dirensem benim için daha gurur verici bir şeydi.

Hikmet Şahin: Sendika bize hiç sahip çıkmadı. Hatta olumsuz yönde etkiledi diyebilirim. Sırf biz orada direnmeyelim diye elinden gelen şeyleri bile yapmadılar. Hatta bizi kapının önüne göndermek için belli ki patronla anlaşmışlardı. İşten çıkartmalardan sonra arkadaşlarımız da çabuk pes etti. Bizimle birlikte diğer arkadaşların da ne olursa olsun orada beklemesini istedim. Biz kimlik olarak belliyiz, ezilmişliklerden geliyoruz. Neyin nasıl olması gerektiğini biliyoruz ama bizleri en çok içerideki arkadaşlarımızın bu tepkisi etkiledi.

Patron şunu hesapladı, biz bunlara tazminatlarını vereceğiz, bütün haklarını vereceğiz sus pus gidecek diye. Nitekim öyle de oldu. Biz ilk 5 arkadaş atıldığında da onlara söylemiştik direnişe geçin işten atılmaları devamı gelecektir diye. Ardından zaten bizler atılmış olduk. Aynı durumu yaratmış olduk. Direnişin

sonlanması ile işten atılmaları hızlandırılabilir. 80 civarında bir çıkış listesinin ellerinde olduğunu duyduk. Patron öncü işçileri zaten bitirmeyi hedefliyordu. Ama diğer yandan iki kişinin, önlük bile giymeden, sivil kıyafetleri ile beklemeye başlaması, etraftan birkaç kişinin ziyarete gelmesi patronu en çok rahatsız eden şey oldu. Bir de düşünün kamuoyu oluşmuş olsaydı ben muazzam bir şey çıkacağını düşünüyorum.

-Sendikal bürokrasinin işçilerin mücadelesinin karşısında nasıl bir engele dönüştüğünü yaşayarak görmüş oldunuz? Sendikanın durumundan ve bu süreçteki tutumundan bahsedebilir misiniz?

Hikmet Şahin: Eskiden yetki de sözleşme de patronun elindeydi. Aidatları patron veriyordu, üyelikleri patron yapıyordu. Örneğin üyeler hep belli bir sayıda tutuluyordu, belli üyelikler gizli tutuluyordu. Açıklanan, ortada gözüken 70 üye vardı. Geri kalanları sendika ile patron haricinde kimse bilmiyordu. Kimse, kimin sendikalı olup olmadığını bilmiyordu. Bizim çalışmamız başladığı zaman üyelikler birden ortaya çıkmaya başladı.

Kemal Güzel: 55 kişiyi sonradan öğrendik, çalışmalara başlayınca ortaya çıktı. Daha önce sözleşme imzalanıyordu, ondan sonra üyelik yapılıyordu. Üyelikler yapılıyordu, yetki veriliyordu. Bir bakıyoruz zaten sözleşme imzalanmış, zam açıklanıyor. Tamamen göstermelik, işverenle sendika arasında bir anlaşma. Sendika sadece ben aidatımı alayım derdinde. Patron içinse her şey istediği gibi yürüyor. Sendika değişikliğini düşünmüştük. Birleşik Metal İş'e gittiğimizde 20 kişilik bir ekşimiz vardı. Bizim arkadaşlar eski sendikaya gidelim, ona baskı yapalım diye ısrar ettiler. Bu sendikada kalıp çoğunluğu sağlama taraftarı değildim açıkçası. Ama arkadaşlar bu şekilde bir tercihte bulununca ben de arkadaşlarımı yarı yolda bırakmadım. Biz sendikacıların karşısına her zaman da çıktık. Bu sözleşme sürecinde yaptığımız tüm eylemlere karşı çıktık sendika. Bir alkış tutuyorduk, yemeğe gitmiyorduk, sendika arıyordu bizi, “siz kendi başınıza ne iş yapıyorsunuz, neye göre karar veriyorsunuz, siz kimsiniz” diyordu.

Şimdi şöyle bir şey var, biz yetkiyi aldık. Yetkiyi aldıktan sonra temsilci değişimi istedik. Temsilci değişikliğini yaptık. Dört gün içinde taslak hazırlanıp verilecek dedi, bizi dört gün içine sıkıştırdılar. Sendikada toplandık, komitede olan arkadaşlar taslağımızı sunduk. Sendikacılar kabul etmedi bizimle pazarlığa girdi. Biz

çok ısrarcı olduk, birbirimize girdik sendikacılarla. Taslak hazırlarken bile sendika başkanı Muharrem Şahin bizim hiçbir toplantımıza girmede. Biz dört gün boyunca gece yarısına kadar toplandık. Sendika başkanı yok hastaymış, yok yatak döşek yatırmış deniliyor. Son gün, taslağın teslim edileceği gün adam telefon açıyor, “ben sizin arkanızda duramam, bu taslakla ben sizin arkanızda duramam, böyle bir taslak olmaz” diyor. Yani adam bizimle pazarlık yapıyor. Bize bunu demeye hakkı yok. Normalde bizim onun arkasında durmamız gerekiyor. Sendika da biziz, işçi de biziz. Biz adamlara bunu anlatmaya çalıştık. Ama onlar kendi taslaklarını hazırlayıp verdiler. Biz kendi taslağımızı için mücadele ettik.

Hikmet Şahin: Bir yandan yasal hakkın olan sendika ile mücadele ediyorsun bir yandan da patronla mücadele ediyorsun. Bizim fabrikadaki işçiler için konuşursak sendikanın bu tutumu bizi daha çok yıprattı. Sendika bizim yanımızda olmuş olsa, işçilerin adım atması da daha kolay olacak. Sendika gelip müdahale etse ona kolay kolay bir şey yapamazlar, zaten yasal sınırının dışına çıkmıyor. Ben yasal haklarımı kullanıyorum başta bir şey istediğim yok. Taslağı hazırlarken zaten komiteden arkadaşlarla sendikaya gittik. Taslağımızı götürdüğümüzde sanki karşımızda patron var da onunla tartışıyormuşuz gibi bir izlenim çıktı ortaya. Bu ibret verici bir durum.

-Sendikaya rağmen ördüğünüz bir süreç var. Nasıl bir çalışma yürüttünüz?

Hikmet Şahin: Eylemleri kendimiz organize ettik. Bu tür eylemleri aslında sendikanın yönlendirmesi lazım, diyecek ki arkadaş şu gün şu eylemi yapacaksın. Ama biz sendikaya rağmen kendimiz yaptık, tabandan bir örgütlülük kurmaya çalıştık. Kısmen başardık da.

Herkes kendi bölümlerinde, bölümlerin yanı sıra kısımlarda biraz birikimi olan arkadaşlarla bir araya geldik. Onların buldukları bölümlerdeki arkadaşlarla iletişime geçmelerini sağlamaya çalıştık. Bunda başarılı da olduk. Eğitim gerekiyor Gedik'teki işçilere. Bizim tek amacımız oydu. Bizden önceki işten atılmaları sonrasında yaptığımız toplantıda eğitimlere başlamayı konuşmuştu. Zaten bunları konuştuktan sonra biz de işten çıkartıldık. O konuşmaları bizler yaptığımızdan herhalde bizler çıkartıldık.

“Havzada örnek bir direniş öreceğiz!”

Almanya merkezli kargo ve taşımacılık devi DHL Lojistik'te 15 Haziran'dan bu yana direnişlerini sürdüren işçiler, 2 aya yaklaşan direniş sürecini ve taleplerini gazetemize anlattılar...

- 2 aydır işe geri dönme ve sendikal haklarımızın tanınması için direniştesiniz. Sendikalaşma sürecine nasıl geldiğinizden ve DHL'deki çalışma koşullarından bahsedermisiniz?

Direnişçi DHL işçileri: Sendikalaşma sürecimiz zam döneminde başladı. %6 oranında bir zam yaptılar. Bu zam oranı maaşlarımız da düşük olunca 10-20 TL gibi komik bir rakam oldu. Senelerdir ücretlerde düzelme, zam, iyileşme gibi vaatlerle bizi oyaladılar. İstekler hep arttı, hep daha fazlasını istediler bizlerden. Ancak ücretler yerinde saydı. Üretim kalitesi ve standardı yükselmesine rağmen ücretlere bir yansıma olmadı. Bizler de bazı binalarımızda bir araya gelerek yönetime çağrıda bulunduk, toplantı yaptık. Vaatler verildi, değişen yine bir şey olmadı. Bu böyle gitmez dedik ve sendikalaşma sürecine başladık, TÜMTİS'te örgütlenme çalışmalarını başlattık.

- Bu süreçte işten atma saldırısıyla karşılaştınız ve direniş bayrağını yükselttiniz. İş yerinde çalışmaya devam eden işçilere karşı DHL'nin tutumu nasıl?

Direnişçi DHL işçileri: Elbette mücadelemiz karşısında işverenin saldırıları da başladı. 20'nin üzerinde işçi arkadaşımız atıldı şu ana kadar. İçeride baskılar yoğun olarak sürüyor. 'İkna odaları' kurup sendikadan istifa ettirmeye çalışıyorlar. Kayıt alınmasından korktukları için, odalara aldıkları arkadaşlarımızın telefonlarını topluyorlar. Sendika adını kullanmayarak 'malum konu için görüşeceğiz, Fenerbahçe Federasyonu'na üyemiştiniz' diyerek sendikal olup olmadığını öğrenmeye çalışarak istifaya zorluyorlar. Ancak işçi iradesine çarparak başarısız oldular. Yanı sıra bizimle içerideki işçilerin görüşmesini engellemeye çalışıyorlar. Senelerdir dinlenme molalarında oturabileceğimiz bir yer yapılmasını istiyorduk ancak karşılanmıyordu. Şimdi işçi arkadaşlarımız dışarı çıkıp bizi görmesini diye

15-20 bin liralık bir dinlenme alanı yaptılar bahçeye.

- Binlerce işçinin ağır çalışma koşulları altına çalıştırıldığı bir havzada DHL önünde direniyorsunuz. Sizin kazanımlarınız tüm havzadaki işçilerin durumuna yansıtacaktır. Direnişi bu açıdan nasıl değerlendiriyorsunuz?

Direnişçi DHL işçileri: Çalışırken yıllarca vaatlerle bekletildik. Artık ok yaydan çıktı. Bu davaya gönlümüzü, ruhumuzu koyduk. Bizler işten atıldık ama içeride bu sürecin kazanılmasını bekleyen arkadaşlarımız var. Sadece kendimiz için değil onlar için de direnmeliyiz. Yaptığımız işte yetkin kişileriz, yüksek ücretlerle iş teklifleri de geliyor. Ancak biz direnmeye devam edeceğiz, davamızdan vazgeçmeyeceğiz. Çünkü sadece iş istemiyoruz, sendikalı olarak işe geri dönmek istiyoruz. İşverenlerin baskısına rağmen kazanacağımıza inanıyoruz. Bu dava sadece ekmek davası değil, aynı çatı altında çalıştığımız yüzlerce işçinin onur davası. Bu davayı çalıştığımız DHL'deki yüzlerce işçi arkadaşımızla birlikte havzadaki binlerce işçinin davası olarak görüyoruz. Bizler DHL direnişçileri TÜMTİS ile havzada örnek bir direniş öreceğiz. Bunu başarabileceğimize inanıyoruz çünkü DHL işçileri birbirine bağlı ve örgütlü işçilerdir.

- Direnişinize verilen destekleri nasıl değerlendiriyorsunuz ve son olarak buradan bir çağrınız var mı?

Direnişçi DHL işçileri: Çeşitli fabrikalardan işçiler ziyaretimize geliyorlar, sivil toplum örgütleri, siyasi partiler ziyaretlerde bulunuyor. BDSP, TKP, CHP, HDK, bağımsız milletvekilleri, diğer sendikaların şubeleri ziyaretlerde bulunuyorlar. Yanımızda olduklarını söylüyorlar, kendimizi bu desteklerle daha güçlü hissediyoruz. Buradan direnişteki işçi kardeşlerimize sesleniyoruz. THY, Hey Tekstil, Kığılı, Bedaş, TOGO, MİCHA, Senkromeç'te ve Antep'te direnen bütün örgütlü işçileri selamlıyoruz. Mücadelelerini destekliyoruz ve destek bekliyoruz. Biliyoruz ki 'Birleşe birleşe kazanacağız!'

Kızıl Bayrak / Esenyurt

DHL işçilerinden Esenyurt'ta yürüyüş

14 Ağustos 2012 | Esenyurt

İşten atılan DHL işçileri, işe geri dönmek ve sendikal haklarını kullanmak için başlattıkları direnişin 59. gününde DHL Esenyurt-2 Deposu'nun önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler.

14 Ağustos günü Köyiçi Meydanı'nda toplanan kitle, buradan Esenyurt-2 Deposu'na yürüyecek ve işçilere çay molasında seslenecekti. Ancak DHL patronunun eylemi boşa düşürmek için çay molasını 1 saat ileri alması üzerine kitle meydana sloganlar ve halaylarla bekledi.

Yürüyüşün en önünde direnişçi DHL işçileri ve aileleri TÜMTİS önlük ve şapkalarıyla yer alırken HDK, Halkevleri, TKP de yürüyüşe katılım sağladı. BDSP korteji, katılımı ve coşkusuyla dikkat çekti.

Direnişteki THY işçileri ve Kığılı direnişçisi de DHL işçilerini yalnız bırakmadı.

Yürüyüş yolu boyunca, direnişle dayanışmayı yükselten BDSP imzalı yazılamalar ve ozalitler göze çarptı.

Depo önünde sloganlarla bekleyen kitleye daha sonra TÜMTİS üyesi UPS işçileri eklendi. Basın metnini, TÜMTİS İstanbul Şube Başkanı Ersin Türkmen okudu.

DHL'de yaşananları anlatan Türkmen, DHL'de işten atılan işçilerle uluslararası sınıf dayanışmasının büyüdüğünü ifade etti.

Açıklamanın ardından DHL deposunun önünde halaylar çekildi. Eyleme Türk-İş'e bağlı sendikalardan Harb-İş Anadolu Yakası Şubesi, Belediye-İş İtfaiye Şubesi, Tez-Koop-İş 4 No'lu Şube, Haber-İş İstanbul 1 Nolu Şube ve Petrol-İş İstanbul 1 Nolu Şube de katıldı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

DHL direnişine destek

DHL'de sendikal örgütlenme mücadelesini sürdüren TÜMTİS ile uluslararası dayanışma büyüyor.

TÜMTİS'in bağlı olduğu Uluslararası Taşıma İşçileri Federasyonu (ITF) ve UNI Küresel Sendikası işbirliği ile Labourstart.org'ta TÜMTİS'e üye oldukları için DHL tarafından işten atılan 24 işçi için imza kampanyası başlatıldı.

Labourstart.org aracılığıyla DHL'nin üst düzey yöneticilerine gönderilen mektupta işten çıkarılan işçilerin geri alınması, ILO'nun 87 nolu sözleşmesinde ve yine şirketin kendi Kuramsal Sorumluluk metinlerinde garantilendiği gibi örgütlenme hakkına saygı gösterilmesi talep ediliyor. Şu anda İngilizce olarak yayınlanan mektup, yakın zamanda Türkçe olarak ve pek çok dilde dayanışma için imzalamaya açık olacak.

“Biz başarırsak diğeri işçiler de uyanacak!”

İstanbul Güneşli’de kurulu Texim Tekstil’de 2,5 yıldır Teksif Sendikası’nda örgütlenme çalışması yürüten işçiler 6 Ağustos 2012 tarihinde işten atma saldırısıyla karşılaştılar. İşten atılan 35 işçi sendikalarıyla birlikte işlerine geri dönmek için fabrika önünde direnişlerine devam ediyorlar. İşçilerle direniş süreci üzerine konuştuk...

Ersin Güleç

-2 yılı aşkındır sendikal mücadele vermektensiniz ve bu mücadeleyi engellemek için Texim patronu işten atma saldırısı gerçekleştirdi. İşten atılma gerekçesi olarak sizlere neler sunuldu?

Ersin Güleç: 6 Ağustos sabahı iş başı yapmak için işe geldik ve iş akdimizin fes edildiğini öğrendik. Bizim iş yükümüz fazlasıyla artırıldı bizde bu çalışma koşulunu kabul etmedik, itiraz ettik. Patrona buna karşılık bizi işten çıkardı. Biz de mücadele yolunu seçtik. Asıl gerekçe sendikal olmamız, öncü olarak meydana çıkmamız. 2,5 yıldır örgütlenme çalışması başlattık, o günden bugüne birçok baskıyla karşılaştık bu işten atma saldırısı da son kozlarıydı.

-Direnişinizin sesini duyurmak için neler yaptınız ve neler yapmayı düşünüyorsunuz?

Ersin Güleç: 7 Ağustos günü Beyoğlu Tünel’den Alman Konsolosluğu önüne yürüyüş gerçekleştirdik. Bundan sonraki eylem kararlarını sendikamızla birlikte alıyoruz. Şu an fabrika önünde bekliyoruz. Sonrasında ne olur bilemiyorum. Ziyaretçilerimiz geliyor, sürecimizi onlara anlatıyoruz.

-Bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz, talepleriniz nelerdir?

Ersin Güleç: Patron bize tazminat verip göndermek istiyor. İçeride olduğu gibi burada da psikolojik baskıya devam ederek bizi yıldırma çalışıyor fakat kesinlikle yılmayacağız. Bize tazminatınızı alın buradan gidin diyor. Biz tazminat değil sendikamızla birlikte işimize geri dönmek istiyoruz. İşimize geri dönene kadar da direnişimizi sürdüreceğiz.

-İçerideki işçilere baskı yapılıyor mu ya da çalışma koşullarında herhangi bir değişiklik yapıldı mı? İçerideki arkadaşlarınızın direnişe destekleri ne durumda?

Ersin Güleç: Biz içerideyken de baskılar çok fazlaydı, biz dışarı çıkınca da artmaya devam etti. Kadınların çalıştığı bölümde hakaretler çok fazla arttı. Hatalı işler işçilerin yüzlerine atılıyor. Biz bunlara

içeride tepki gösteriyorduk. Kendi tutanaklarımızı kendimiz tutuyorduk. Birbirimize sahip çıkıyorduk. Şimdi de içerideki bu baskılara karşı aynı yöntemi kullanıyorlar. İçerideki sendikal arkadaşlar direnişimizi destekliyorlar. Sendikamız bizi yalnız bırakmadığı ve sesimizi duyurduğu için ona güveniyoruz. İçerideki arkadaşlar da sendikaya daha fazla güvenmeye başladılar ve bizlere destek veriyorlar. Yanımıza gelenler, camlardan el sallayanlar var. Sendikaya üye olmayan arkadaşlar da üye olmaya başlamış durumda.

-Fabrikada hangi bölümler var? İşten atılan arkadaşlarınızla aynı bölümde mi çalışıyordunuz yoksa başka bölümlerden de işçiler var mı? Ve son olarak hangi markalara üretim yapıyordunuz?

Ersin Güleç: Dikim ve ütü paket bölümünde kadın-erkek karışık çalışıyoruz. Biz dokuma bölümünde çalışıyorduk. İşten atılan bütün arkadaşlarım dokuma bölümünden. Hugo Boss, Mayline, Escada, Bogner, Falke, Marc Cain, Roy Robson, Pierre Cardin, Park Bravo ürünlerini üretiyorduk.

-Fabrika önü direnişini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ahmet Dilek: Sendikalaşma çalışması ve işten atıldığımızda direnişe geçmek benim ilk defa yaşadığım bir olay. Benim gibi burada bulunan birçok arkadaşımın da ilk defa başına geldi. Biz daha öncesinden hak aramak nedir bilmezdik. Sabah çıkardık evden işimize gücümüze giderdik, akşam da hiçbir şey düşünmezdik. Hakkımız nedir, nasıl hak aranır bilmezdik, düşünmek de istemezdik. Ama arkada gücün varsa bunları düşünür ve harekete geçersin. Arkamızda gücü gördük haklarımızı öğrendik artık. İnsanda bir direnme, mücadele etme gücü doğuyor. Ben niye bundan sonra ezik durayım ki! Benim dik durmam, bunlara karşı mücadele etmem gerek. Bu zamana kadar yasaları onlar bilip uyguluyordu bundan sonra ben de yasalarda kendi haklarımı öğrendim. Onların avukatları, uzmanları vardı, yasanın neresinde, ne varsa hepsini bulup bize karşı kullanıyorlardı. Benim avukat tutup bunları araştırma imkanım yoktu. Aldığım bin TL maaşla evimi mi geçindireceğim, avukat mı tutacağım. Böyle bir imkanım yok. Sendikamızla tanıştık o bize haklarımızı ve neyin nasıl yapılacağını anlattı. Biz de sendikamızın arkasındayız.

Ahmet Dilek

-Civarda birçok tekstil fabrikası var. İsimler farklı olsa da sömürü koşulları aynı ve sizler kendi fabrikanızda koşulları biraz daha iyileştirmek ve örgütlülüğünüze sahip çıkmak için çıktınız bu yola. Bunun hakkında neler söylemek istiyorsunuz?

Ahmet Dilek: Birçok işçi haklarını bilmeden çalışıyor ama nasıl yaşadığımızı biliyoruz. Artık ne yapılması gerektiğinin farkına vardık ve buradan diğer işçilere de örnek olabilmek beni çok mutlu ediyor. Biz Türkiye’de triko sektöründe ilk defa böyle bir şey başlattık bu da çok önemli. Herkes bizi takip ediyor. Burada bir başarı elde edersek inanıyorum ki diğer işçiler de uyanacak. Onlar da “Bak, sesini çıkarınca kazanıyormuşsun” diyip kendilerine güvenleri gelecek. Biz de bir şey bilmiyorduk ve burada öğrendik. Adam bize diyordu sen akşama kadar yatıyorsun al iki makine daha bak. Biz de başımızı öne eğip o iki makineyi de çalıştırıyorduk. Hakkımızı, hukukumuzu bilseydik o makineye de bakmazdım. Ben sendikal olmadan önce buraya haklarımızı anlatan kağıtlar geliyordu. Bakıyordum aman deyip geçiyordum. Hiç merak edip okumuyordum bile. Meğer onlar bizim içinmiş.

-Türkiye’nin birçok yerinde direnişler var sizler de bu direnişlerin içerisinde geçerek işçi sınıfına nasıl kazanılması gerektiğini öğretiyor ve öğreniyorsunuz. Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Ahmet Dilek: Ben inanıyorum ki bu direniş en iyi şekilde kazanacağız. Bu direniş hep beraber kazanacağız. Teşekkür ederim.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Texim’de direniş sürüyor...

Sendikalaşma çalışması yürüttükleri için işten atılan ve direnişe geçen 36 Texim işçisinin fabrika önündeki bekleyişi sürüyor. Küçükçekmece BDSP ve direnişçi Kığılı işçisinin 15 Ağustos günü direniş alanına gerçekleştirdiği ziyaret sırasında direniş üzerine sohbetler edildi.

Pazartesi günü patronun işten atılan işçilerle tek tek görüşüğünü belirten direnişçi işçiler, patronun, paralarını alıp direniş bitirmelerini istediğini, bunun karşısında işçilerin ise fabrikaya sendikal girip, işe geri dönene kadar direnişlerini sürdüreceklerini belirttiklerini anlattılar. Ayrıca Kığılı direniş üzerine yapılan sohbetlerde, direnişçi Texim işçileri Kığılı direnişçisinin yaptığı eylemleri takdir ettiklerini belirttiler.

İşçilerin paydos saatine kadar yapılan sohbetin ardından içerden çıkan işçiler her akşam direnişçi Texim işçilerinin yaptığı gibi halaylar ve sloganlarla karşılandı. İşçilerin fabrikadan ayrılmasının ardından Texim işçileri direniş alanından ayrılmak için idari kadronun çıkış saatine kadar bekleyişlerini sürdürdü.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Tez-Koop-İş Sendikası İzmir Şube ve Genel Merkez arasında yaşanan tartışmalara dair...

“Sendikal bürokrasiyi yıkıp göreve geldik”

Tez-Koop-İş Sendikası Genel Merkezi'nin İzmir Şubeleri'ni kapatma kararı geçtiğimiz haftalarda uygulanmış, biz de bu konuyla ilgili, kapatılan 2 No'lu Şube Başkanı Caner Fırat ile konu hakkında konuşmuştuk. Bu hafta da İzmir Şube ve Genel Merkez arasında yaşanan tartışmalara dair Tez-Koop-İş Genel Eğitim Sekreteri Haydar Özdemiroğlu ile konuştuk...

- Uzunca bir süredir sendikanızın genel merkeziyle İzmir şubelerinin yönetimleri arasında süregelen bir çatışma olduğu biliniyor. Bu yaşananları anlatabilir misiniz?

- Tez-Koop-İş Sendikası Genel Merkezi'nin şubelerle bir çatışması söz konusu olamaz. Anlayış farkı olabilir. Ben İzmir şube başkanlarıyla ilgili gerek başkanlar kurulunda, gerekse de genel kurulda hangi konularda rahatsız olduğumu söyledim. Biz 2 No'lu Şube Başkanı olan Caner Fırat'ı Kipa'da işten atıldıktan sonra Tez-Koop-İş'te işe aldık. Yani mağdur etmedik. Örgütlenme yaptığımız yerlerde öncü işçi arkadaşlarımız işten atılırsa, sendikamız onlara olanakları çerçevesinde sahip çıkar. Caner Fırat bizimle epey bir süre çalıştı. Daha sonra yollarımızı ayırdık. Onun detaylarına girmeyeceğim. O süreçte Kipa örgütlenmesi devam ediyordu ve 2 No'lu Şube'de seçim süreci başlamıştı. Sanırım o dönem Kipa çalışanları “duygusal” davrandılar ve bu kişi yapılan seçimde göreve geldi. Bu arada sendikamıza karşı açmış olduğu işe iade davası devam ediyordu. Genel başkanımız birçok kez başkanlar kurulunda ona bu davayı çekmesi gerektiğini, etik bulmadığını söyledi. Caner Fırat ise kendisinin dava açıldığı tarihte askerde olduğunu belirterek davanın avukat aracılığıyla açıldığını söylemiştir. Bu tartışmaların ardından davayı geri çekeceğini beyan etti. Ancak buna rağmen davayı geri çekmedi ve dava dilekçesinde Tez-Koop-İş'ten maddi açıdan birtakım taleplerde bulundu. Size verdiğim dava dilekçesine de baktığımızda 1 Mayıs İşçi Bayramı'na, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne, Tarih, UPS ve Tekel direnişine, en üzücü olan

da örgütlenme çalışması yaptığımız kendi işyeri olan Balçova, Kipa önünde yapılan eylemlere katıldığını söyleyerek, bunlarla ilgili fazla mesai talebinde bulundu. Biz de bu arkadaşta dilimizin döndüğünce uyarıları yaptık. Ben Başkanlar Kurulu'nda 20 tane şube başkanının ve 5 genel merkez yöneticisinin huzurunda, “Tez-Koop-İş Sendikası 1 Mayıs'a, 8 Mart'a katıldığı için fazla mesai isteyen insanlarla çalışamaz. Bu tür bir anlayışın sendikamızda yeri yoktur. Bu bir sınıf düşmanlığıdır. Böyle bir şube başkanını Tez-Koop-İş bünyesinde barındırmaz!” diye yüzüne söyledim. Gerçekten bu söylediğimin arkasındayım. Hatta şu soruyu da arkasından sordum: Kipa mücadelesinde sınıf dostlarımız sürecimize katılarak destek verdi. Peki, onlar kimden fazla mesai ücreti isteyecekler? Böyle bir anlayış olabilir mi? Dayanışmada para-pul hesabı yapılır mı? Tekel döneminde sendikamızın tüm olanaklarını işçilere açtık. Beni üzen şey Tekel direnişinde birlikte mücadele ettiğimiz sendikamızın uzmanı olan kişi, haddini bilmeden Caner Fırat ile birlikte bize karşı düşmanca bir tavır sergiliyor. Tez-Koop-İş Sendikası nerede mücadele varsa oraya gider ve bunu sınıf ruhuyla yapar. Ama bu şahıslar rantlarını ve maddi çıkarlarını düşünüyorlar. O yüzden bu tür bir anlayışın Tez-Koop-İş'te barınması mümkün değildir. Aynı zamanda, emekten yana hiç kimse de bunu tasvip etmez, edemez.

“Kipa işçileriyle bizleri karşı karşıya getirmek istiyorlar”

- Genel Merkeze yönelik “Kipa örgütlenmesini kendi koltuklarını sağlama almak için kullandılar.” yönünde eleştiriler var. Keza, sizin de benzer açıklamalarınız var. Bu tabloya ve eleştirilere ilişkin ne söylemek istersiniz?

- Kipa örgütlenmesiyle bizim koltuklarımızı sağlama alma çabamızın ne gibi bağlantısı var anlamadım. Genel kurul öncesinde Kipa işçilerinin

seçme ve seçilme hakkını elinden alıyorlar diye bir karşı propagandaya giriştiler. Kipa'da çalışan bir arkadaşımız, Bursa şube yönetim kurulu üyesidir. Yani hem seçme hem de seçilme hakkını kullanmıştır. Bizde üst kurul delegeleri, sendikamızın anayasası olan tüzüğümüze göre şubelerin örgütlü olduğu iş yerlerinden yetkili olanlar, aidat ödeyenler ve toplu iş sözleşmesi imzaladığımız işyerleri hesap edilerek sayılar belirlenir. Genel kurul öncesinde Kipa'da yetkiyi alamadığımız için üstkurul belirlenmesinde buradaki üyelerimizi dahil etmedik. Fakat Caner Fırat'ın da desteklediği grup tüzüğe aykırı olduğu halde Kipa işyerlerindeki üyelerimizin de bu hesapta yer almasını istediler. Bu ise açıkça tüzük ihlaliydi, nitekim dava açtıkları mahkeme de bizim görüşümüze onay verdi.

Biz Kipa örgütlenmesine 2003 yılında başladık. Daha önce yapılan iki genel kurulda da bunlar zaten üstkurul delege hesabında sayıya dahil edilmedi. Çünkü yetkili bir işyerimiz değil Kipa. Yetkili olacak, toplu sözleşme imzalayacak duruma geleceksiniz ya da aidat gelecek. O nedenle örgütlenme yaptığımız yerlerde o işyerlerinde yetki çıkmadığı sürece üst kurul delegesi seçilirken şubelerde bu hesap edilmez. Onların amacı Kipa işçileriyle bizleri karşı karşıya getirmektir.

- İzmir 2 No'lu Şube Genel Kurulu'nda 107 delegenin oy kullandığı seçimde şimdiki yönetim oy çokluğu ile yönetime geldi. Şimdi ise 1 ve 2 No'lu şubelerin genel merkez tarafından kapatılması gündemde. Sizce, şubelerde yaşanan sorunların şube kapatma gibi yöntemlerle çözülmesi doğru mu?

- Şimdi orada yanlış bir söylem var, biz şube kapatmıyoruz, biz şubeleri birleştiriyoruz. Bu kararı da en üst organımız olan genel kurul verdi. Şimdi İzmir 2 No'lu Şube'nin genel kurulu zaten davalık. Genel kurulun tüzüğe aykırı olduğu gerekçesiyle bazı arkadaşlar dava açtılar. Bu dava neticesine göre, yeniden genel kurul yapılabilir. Orada, delege seçimlerinde örgütlü olmadığımız için Kipa iş yerlerine giremedik ve sandık koyamadık. Biz delege seçimlerini yaparken iş yerlerine gidiyoruz, sandık koyarak seçim yapıyoruz. Bütün üyelerimiz de bu seçimlere katılıyor. Kipa iş yerinde ve yetkili olmadığımız işyerlerinde bu mümkün değil. Dolayısıyla orada da delegeleri kendileri belirlediler, başka adayların çıkmadığını söylediler. Ama biz yine de genel kurul kararına saygılıyız, seçim yapılmıştır diyoruz. Genel Kurul yargıya intikal etmiştir. Yargılama neticesinde eğer genel kurul iptal edilirse, biz yeniden seçim yapacağız.

Yapılan genel kurul öncesinde Başkanlar Kurulumuza ve şube başkanlarına bilgi vererek görüşlerini aldık ve bu görüşler doğrultusunda bir gündem hazırladık. Bu gündemi en yetkili organ olan genel kurulumuza götürdük. Genel kurulu kimse tartışamaz çünkü en demokratik ve yetkili organ orasıdır. Bizlerin göreve gelmesine, görevlerimizin sona ermesine, şube kapatmaya, şube açmaya, hizmet ödeneklerinin kaldırılmasına, her türlü harcamalara, yani idari mali her şeye genel kurul karar verir. En yetkili organa başvurmamızı eleştiriyorlar. Eğer Genel Yönetim Kurulu olarak biz bir karar alsaydık, yönetim

kurulu kararı ile işlem yapmış olsaydık arkadaşlar haklı olabilirdi. Biz asla o yola gitmeyiz. Bir sorun olduğunda hemen en yetkili kurulumuzda genel kurula başvururuz, bu yöntemi çoğu sendika uygulamaz. Nitekim burada da aynısını yaptık; genel kurulun hakemliğine başvurduk. Genel kurulda, yine hiçbir sendikanın yapamadığı, çok fazla tartışma konusu olan hizmet ödeneklerini düşürdük. Maaşlarımız keza yine web sayfamızda yayınlanmıştır. İnternet sayfamızda üyelerimiz maaşlarımızı şeffaf bir şekilde görebilirler. Tüzüğümüz, maaşlarımız, toplu iş sözleşmelerimiz hepsi web sayfasında vardır. Bu olumlu yanlarımızın öne çıkarılması gerekirken, tamamen şubelerin kapatılması şekline anti-propaganda yapıyorlar. Şubelerin kapatılması söz konusu değil. Şubelerin birleştirilmesi var. Tek şube olduğunda daha güçlü bir şube olabilir, daha etkin bir şube olabilir. Genel Kurul kararını olumlu yanlarıyla değerlendirmekte fayda var.

-Geçtiğimiz aylarda, Tez-Koop-İş İstanbul 5 No'lu Şube'de olağanüstü bir yönetim değişikliği yaşandı. Bu da suların durulmasına neden olmadı. Buradaki süreçte de genel merkez yönetimi yoğun eleştiriler aldı. Bu süreçlerde tabanın iradesinin etkin olduğunu düşünüyor musunuz?

- İstanbul 5 No'lu şube ile ilgili de öteden beri arkadaşlar bize rahatsızlıklarını dile getiriyorlardı. İki defa delegeler genel merkeze seçim talebiyle imza gönderdiler, ama biz reddetmiştik. Daha sonra orada sular durulmadı, tabanla şube yönetimi arasında ciddi çatışmalar vardı. Delegelerin 2/3'ü tekrar imza toplayarak bize noterden seçim talebiyle başvurular. Bu başvurudan sonra, tabanın iradesini dinlemek, daha uygun ve daha demokratik olur diye genel kurula onay verdik. Sonuçlarını gördüğümüzde, hem imza toplayan delegelerin hem de genel merkez yönetiminin onayının ne kadar haklı olduğu ortaya çıktı, şube yönetimi değişti. Şimdi tabanın iradesi diyorsak, taban söz sahibi olsun diyorsak 2/3 imza toplanıyorsa burada imza toplayan delegelerin iradesine de saygı göstermek gerekir. Bu delegeler, aynı zamanda hakkında imza topladıkları yönetimi seçen delegeler.

Biz artık yönetimin icraatlarından memnun değiliz, tabanla arasındaki bağ koyma gibi gerekçeler ile bize geldiklerinde öncekiler gibi hayır deseydik, bu sefer tabanın iradesine karşı durmuş olurduk. O da zaten bizim anlayışımıza ters.

“Kipa işçisini bize düşman ettiler”

- Tez-Koop-İş Genel Merkezi olarak, konuyla ilgili yaptığınız açıklamalarda sendika içerisinde bürokratik anlayışı temizleme hedefinde olduğunuzu söylüyorsunuz. Bununla ilgili attığınız somut adımlar nelerdir?

- Tüzüğümüz, temsilcileri atama yetkisini şube yönetimine vermiştir. Biz genelde şube başkanlarımızı şunları söyleriz: bu atama yetkisini mecbur kalmadıkça kullanmayın.

Sınıfa inanan mücadeleci öncü arkadaşlar varsa, o işyerlerinde örgütlemeyi tam olarak gerçekleştiremediyseniz, sandık koyduğunuzda işveren baskılarıyla bu arkadaşlarımız sıkıntıya girecekse atama yolunu seçin ve bu arkadaşlarımızı işverene karşı koruyun. Bu tehlike ortadan kalktığı anda tüzükte atama yetkiniz olsa bile en kısa sürede seçim yapmayı ihmal etmeyiniz. Seçimle geleni tüzük gereği atarsınız diyoruz.

Ama genellikle sandığı koyun, taban iradesi sandığa yansın ve dolayısıyla tabanın istediği insanlar görev alsın diyoruz. Biz sendikal bürokrasiyi yıktık da göreve geldik. Bürokrat sendikacılar eğitime ve örgütlemeye önem vermezler.

Şeffaflık yoktur, sendika içi demokrasi hiç yoktur. Tabanın söz ve karar sahibi olmadığı sendikalarda bürokratik yapı mevcuttur.

Peki ben de bu arkadaşlara şunu soruyorum: Genel merkezde göreve geldiğim süre içerisinde- aşağı yukarı 3 yıldan fazla bir zaman- her şubede yerel eğitim yaptım, yalnızca İzmir Şube'de eğitim yapmadım çünkü eğitim talebinde bulunmuyorlar. Eğitimden neden kaçıyor arkadaşlar? Genel Eğitim Sekreteri olarak ben çalıştırılmıyorum, işimi yapamıyorum. Buna rağmen İzmir bölgesinde yine ulaşabildiğimiz üyelerimize ulaştık ve eğitim çalışmaları yaptık. İzmir bölgesinde eğitim veren hocamız, başka iş kollarında örgütlenen insanlara, işçilere eğitim veriyor. Ama Tez-Koop-İş'in üyelerine İzmir'de eğitim veremiyor. Neden Yıldırım Koç'u çağırıyorsun, eğitim verdiriyorsun da Volkan Yaraşır'ı çağırılmıyorsun?

Eğer biz bu bölgedeki arkadaşlara eğitim verebilmiş olsaydık, hiç olmazsa taban da bunların gerçek yüzünü görmüş olacaktı. Sınıf eğitimi alan işçiler bunların korkulu rüyası. Volkan Hoca'ya eğitim yaptırmamak için ellerinden geleni yapıyorlar. Birçok kez yaz eğitim seminerlerini sabote ettiler.

İzmir'e genel merkez yöneticileri olarak Kipa davasını izlemek için gidelim dedik. Adliye çıkışında bize saldırdılar. 30-40 kişi benim üzerime saldırdı. Bu kişiler seçilmiş insanlara saldırıyorlar. Kipa işçisini bize düşman ettiler. Daha sonra bize saldıran kişilerden birisine eğitimde rast geldim, beni tanıyor musun dedim. Hayır dedi. Peki tanımadığın halde bana nasıl saldırıyorsun diye sordum. Bize öyle dediler ben de vurdum dedi. İşte böyle bir taban yaratıyorlar. Ben adını çeteleşme koyuyorum. Orada bir çete oluşturmuşlar, kendisini çete reisi zannedenler var. Biz oradaki demokratik olmayan düzeni demokratik hale getirmeye çalışıyoruz. Kapıları bize açmıyorlar, üyelerle görüşmelerimizi engelliyorlar. Ankara'dan genel başkan, genel örgütlenme sekreteri ile İzmir'e gidiyor. Kipa işçileriyle toplantı yapacak, ama kimse gelmiyor toplantıya. Bir baskı ortamı var. İzmir Sendikalar Birliği de onların iddialarına dayanarak bizi mesnetsiz bir şekilde eleştiriyor. Bizi dinleseler onları doğru bilgilendireceğiz.

Eğer bir sendika lideri, ben 1 Mayıs'a, 8 Mart'a gittim, bana sendika para ödesin diyorsa bu ahlaksızlıktır. Biz bu tür bir anlayışı Tez-Koop-İş Sendikası'nda barındırmayız. Bizim ve tabanımızın anlayışına tamamen ters. Bu adamlarla ilgili bizim söyleyeceklerimiz bu kadar.

“Tez-Koop-İş Sendikası'nda bürokrasiye yer yoktur”

- Türk-İş'in mücadeleden uzak, hükümet yandaşı çizgisine karşı, mücadeleci iddialarla oluşmuş SGBP çatısı altında olan bir sendikasıdır. Yaşanan süreç bu iddialara zarar veriyor mu?

- Hayır, SGBP'ye ve iddialarına asla zarar vermez. Genel Merkezleri de bu konuyla ilgili bilgilendirdim. Daha dün Deri-İş Genel başkanıyla görüştim. Togo işçileri burada mücadele ediyor, biz de Tez-Koop-İş olarak direnişin başından itibaren elimizden gelen her türlü desteği sunuyoruz. Mücadele zaferle sonuçlanana kadar da destek olmaya devam edeceğiz. Fakat ne yazık ki Deri-İş Sendikası'na bağlı bir şubenin başkanı, gazetelere bizimle ilgili bilgi sahibi olmadan, bu konuyla ilgili yorumlar yapıyor. Ben bu konuyla ilgili bir metin hazırladım. Açıklayıcı bir metin ve SGBP içindeki tüm sendikalara gönderdim. Bu metin eline geçtikten sonra bu arkadaşın dönüp işin aslını sorması gerekirdi. “Devrimcilik” yaptıklarını iddia eden birkaç arkadaş var. Ankara'ya gelsinler, bizim verdiğimiz mücadeleyi görsünler. Biz eğer birisine eleştiri yaparsak, önce muhattabına gider sorarız. İzmir Sendikalar Birliği, benim anladığım kadarıyla duygusal davranıyor. Yanlış yapana sahip çıkıyorlar. Bu davranışlarıyla o platforma da zarar vermiş oluyorlar. Yaptıkları iş de amacından sapmış oluyor. Tez-Koop-İş Sendikası'nda bürokrasiye yer yoktur. Biz zaten bürokrasiyi ortadan kaldırmaya çalışıyoruz. Şu anki genel başkanımız bir market işçisidir. Ben içinizden biriyim diyor, bize yapılan saldırıda Kipa işçilerine de bunu söyledi. Bu durum çok kötü bir hal aldı. Ancak, tüm tabanın onlar gibi düşündüğünü zannetmiyorum. Çeteleşenler bu sendikada artık barınamaz. Biz tabanla bütünleşeceğiz.

“Tabanın iradesine saygı göstermiyorlar”

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?
- Sendikalar keşke bizim yaptığımızı yapsa. Genel kurula danışarak iş yapsalar, ben çözemediğim zaman beni göreve getiren yere, genel kurula danışıyorum. Orası da bana diyor ki şubeleri birleştirelim. Hem de 100'e yakın delegenin oy farkıyla. Ben onu tanımıyorum diyorlar. Sen bunu tanımıyorsan, Tez-Koop-İş Sendikası'nda işin ne? Seni seçerken demokratik oluyor, ama senin beğenmediğin kararlar alıyorsa anti-demokratik oluyor. Silah mı dayıyorlar bize oy verirken ya da vermezken. Sandık koyuluyorsa, oraya da insanlar gidip oy atıyorsa, sandığın iradesine saygı göstermek zorundayız. Ben şunu yapsaydım arkadaşlar haklıydı: Genel yönetimi toplayıp Genel Yönetim Kurulu kararıyla tasarrufta bulunsaydım onlarla ilgili, o zaman haklı olurlardı. Ama Genel Kurulun aldığı kararlar bunlar. Bundan daha demokratik ne olabilir ki? Bürokrasiyle ne ilgisi var bunun? Tabana danış diyorlar, tabana danıştığımızda da oradan çıkan iradeye saygı göstermiyorlar. Beğenmiyorlar dava açıyorlar. Genel Kurulun kararını uygulamak, tüzük gereği genel yönetimin görevidir.

9. Mamak Kültür Sanat Festivali başarıyla gerçeğe

Birikimlere ve deneyimlere

Mamak 9. Kültür-Sanat Festivali, “Yoksulluğa ve yozlaşmaya teslim olmayacağız- Yaşamın işçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarıyla 3-4-5 Ağustos tarihlerinde başarıyla gerçekleşti. 3 gün boyunca olumsuz hava koşullarına rağmen binlerce emekçi festival alanında buluştu.

Mamak İşçi Kültür Evi'nin yılları bulan deneyimi ve birikiminden süzülerek gerçekleşen festival çalışmaları, devletin geçtiğimiz yıllarda peşpeşe gerçekleştirdiği saldırılara rağmen büyük bir irade ve kararlılıkla sürdürülmüş ve bugünlere taşınmıştır. Bu alanda “ustalaşan” Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları, her bir yılın deneyiminden öğrenerek, elde edilen birikimlere yaslanmış, tüm baskı ve zorluklara rağmen daha güçlü etkinliklerin altına imza atabildiklerini göstermişlerdir.

Festivale, emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı mücadele çağrısı damgasını vurdu!

Her yıl olduğu gibi bu yıl da festival, güncel gelişmelere paralel olarak öne çıkan politik gündemler ekseninde örgütlendi. İşçi sınıfına yönelik kapsamlı yıkım saldırılarının gündemde olduğu, emperyalistlerin güdümünde Ortadoğu'da savaş çığırtkanlığının yükseldiği ve Ortadoğu'ya yönelik müdahale planlarının hızlandığı bir süreçte, festivalin temel gündemi de “işçilerin birliği, halkların kardeşliği” olarak belirlendi. Ön süreçte kullanılan bülten, bildiri, afiş ve pankartlardan, festival kürsüsünden yapılan konuşmalara, festival alanının düzenlenmesinden, kullanılan materyallere kadar bu gündemler etkin bir şekilde Mamaklı emekçilere taşındı. Özellikle Ortadoğu'daki gelişmeler, Suriye'ye yönelik saldırı planları neredeyse kürsüye çıkan tüm sanatçıların ve konuşmacıların da temel gündemi oldu. Bu duyarlılığın aynı zamanda Mamaklı emekçilerde de olduğu festival alanında yaygın bir şekilde yapılan anketlerden de gözlemlendi. Mamaklı emekçilerin ağırlıklı olarak, Suriye'ye ve Batı Kürdistan'a müdahale edilmesine karşı oldukları, emperyalist saldırganlık karşısında mücadele edilmesi gerektiğine inandıkları verilen yanıtlara net bir şekilde yansdı.

Festivalin bir değer temel gündemi olan “işçilerin birliği” vurgusunun görece zayıf kaldığını söyleyebiliriz. Her ne kadar işçilerin yoğun yaşadığı bir bölge olmasına rağmen semt kültürünün ağır bastığı bir alan olması, yerel çalışmanın sınıf ayağının zayıf olması, festival aktivistlerinin süreç boyunca bu gündem ekseninde şekillendirilmesinde yaşanan yetersizliklerin bu sonucun temel faktörleri olduğunu söyleyebiliriz. Ancak bu temel etmenlere rağmen, gerek yapılan konuşmalarla, gerek söyleşilerle, gerek kentte halen devam eden TOGO direnişinin festivale taşınma çabası ile bu eksiklik bir nebze de olsa giderilmeye çalışıldı. Ayrıca, temel şiarların yanı sıra, 4+4+4 saldırısı, artan faşist baskı ve teröre karşı mücadele vb. gündemli yapılan konuşmalarla birlikte festivalin politik içeriği güçlendirilmiştir. Dolayısıyla

festivalin temel politik gündemlerinin çok yönlü olarak farklı araçlarla emekçilere taşınması açısından belirgin bir çaba sergilendiğini ifade edebiliriz.

Festivale katılımın güvencesi, güçlü ön hazırlık süreci

Erken bir tarihte başlayan festival hazırlık çalışmaları, tüm süreç boyunca somutta 4 ayak üzerinden yürütüldü.

Birincisi, Mamaklı emekçilere yönelik gerçekleştirilen yaygın duyuru çalışması idi. Erken bir tarihte hazırlanan festival tanıtım bülteni, bez pankartlar, 2 çeşit afiş tüm süreç boyunca yaygın bir şekilde kullanıldı. 3 bölgeye ayrılarak yürütülen kitle çalışması kapsamında yüzlerce emekçinin kapıları birebir çalınarak festivalin gündemleri tartışılarak festivale çağrıya dönüştürüldü. Belli dönemlerde yaşadığımız “son ana sıkışma” yaşanmazken, festivalin yaklaştığı günlerde mahalle merkezinde açılan standlar ve yapılan ev ziyaretleri de işlevsel olarak değerlendirildi. Özellikle 2 gün yağın şiddetli yağmurun dinmesiyle birlikte, emekçilerin festival alanına akması, kitlenin “müziğin sesini duyarak” değil, bizzat, çalışmanın ürünü olarak katılım sağladığının somut göstergeleri oldu. Ancak festivalin ardından yapılan değerlendirmelerde, yerelerde oluşan komitelerin daha işlevsel olarak işletilmesinin koşulları olduğu, bu açıdan daha sistemli, planlı ve programlı davranmak açısından yetersizlik yaşandığı da eleştiri konusu yapılmış oldu.

İkinci olarak festival çalışmaları kapsamında Mamak'a daralmayan bir çalışma sergilenmeye özen gösterildi. Şehir merkezine ve farklı alanlara materyallerin taşınması planlanırken, sendika, kitle örgütü vb. kurumların da festivale yönelik her türlü desteği örgütlenmeye çalışıldı. Farklı bölgelere materyallerin ulaştırılmasında yer yer eksiklikler yaşanırken, kimi kurumların dayanışma amacıyla

sergiledikleri maddi destek kadar, DİSK, Eğitim Sen ve İHD'nin konuşmacı olarak festivale katılmaları da ayrı bir anlam taşıdı.

Üçüncü ayak ise atölye çalışmaları idi. Geçtiğimiz festivalin ardından çalışmalarını kesintisiz bir şekilde sürdüren müzik, şiir, tiyatro atölyeleri de ön süreçte belirgin ve işlevsel bir çalışma sergilediler. Sıkışıklıktan kaynaklı olarak tiyatro atölyesinin sunumu, önümüzdeki günlerde gerçekleşecek etkinliğe sarkarken, şiir topluluğunun sunumu emekçiler tarafından ilgiyle karşılandı. Keza, Mamak İşçi Kültür Evi'nin kurulmasıyla birlikte ilk adımlarını atan, her türlü zorluğa rağmen kesintisiz ve istikrarlı bir çalışmadan ödün vermeyen MİKE Müzik Topluluğu, sergilediği yüksek performans ile, verilen emeklerin karşılığının alındığını bir kez daha gösterirken, emekçilerin beğenisini topladı.

Dördüncü halka ise, tüm pratik süreçlere içiçe yürüyen eğitim çalışmaları oldu. Festival hazırlık sürecini, aynı zamanda festival çalışmalarına katılan tüm güçlerin çok yönlü eğitimi ve gelişimini esas alarak planlayan Festival Hazırlık Komitesi, bu kapsamda 6 başlık altında seminerler gerçekleştirdi.

!

slanarak yeni kazanımlara!

Devrimci kimlik ve yaşam, Türkiye sınıf hareketi tarihi, Türkiye sol hareket tarihi, gençlik hareketi tarihi, kadın sorunu, devrimci kültür-sanat başlıkları altında yapılan sunumlar, hazırlıklarda yaşanan kimi yetersizliklere rağmen, eğitimin politik çalışmayla içiçe geçen bir süreç olarak örgütlenmesi yaklaşımı üzerinden anlamlı bir yerde durdu.

Bir kez daha, komitelere dayalı çalışmanın kritik önemi

Her yıl olduğu gibi, bu yıl festival süreci de geniş ve açık katılımlı festival hazırlık komitesi üzerinden örgütlendi. Erken tarihlerden itibaren toplanmaya başlanan komite, festival programından festival sürecinin örgütlenmesine kadar tüm süreci hep birlikte tartıştı, planladı. Kolektif yapılan tartışmalar, haftalık olarak yapılan değerlendirmelere tabi tutuldu. Zamanın yaklaşmasıyla yaşanan zorlanmalar, yine kolektif tartışmalara dayanılarak giderilmeye çalışıldı. Üç bölgede oluşturulan alt bölge komitelerinin kitle çalışmasını tartışması, planlaması ve an be an üretmesinde zorlanmalar yaşanmasına rağmen, tempolu bir çalışma pratiği sergilendi.

Kuşkusuz ki, festivalin başarısının en temel yanlarından biri de, festival gününü eksiksiz bir şekilde örgütleme becerisinin gösterilmesi idi. Yine yılların deneyimlerine yaslanarak, çok yönlü düşünülen, tartışılan, planlanan organizasyon çerçevesinde 3 gün boyunca festival ufak çaplı yaşanan sorunlara rağmen pürüzsüz bir şekilde gerçekleşti. Kuşkusuz ki buradaki başarının gerisinde işlevi, hedefleri ve çalışması net olarak tanımlanmış festival alan komitelerinin işletilmesi yer alıyor. Oluşturulan 5 ayrı komite (kursü, güvenlik, teknik, stand, kitle çalışması) önden toplantılarını alarak, her sabah yapılan genel değerlendirme toplantılarının ardından yapılan ekip toplantılarıyla eksiklikleri hızla gidererek, belli bir disiplin, ciddiyet ve inisiyatifle davranarak bu sonucu yaratabilmiş oldu. Güvenlik komitesinin titizliği, teknik komitenin eksiklikleri hızla giderme çabası bir dizi aksiliği engelledi. Kuşkusuz ki, altı çizilmesi gereken en temel nokta, kitle çalışması komitesinin enerjisi ve çabasıydı. Geçtiğimiz yıllarda yaşanan deneyimlerden dersler çıkararak, materyal ve yayınların kullanımına sıkışmadan, emekçilerle bire bir diyalog kurabilmek, yarına taşınabilecek bağlar yaratabilmek açısından ciddi bir enerji ortaya konuldu. Kuşkusuz ki, tüm komiteleri ve buralarda yer alan komite bileşenlerini kesen en önemli nokta, yapılan tartışmalara dayanarak, tam bir açıklıkla ve inisiyatifle davranabilmesiydi. Güçlerin inisiyatiflerini açığa çıkarabilmek açısından sergilenen pratiğin fazlasıyla öğretici olduğunun altını bir kez daha çizmek gerekmektedir.

Festivalin başarısını, kazanımlarla birleştirmek için...

Politik gündemlerin devrimci kültür sanatla

yoğrulduğu, devrimci bir atmosferde gerçekleşen, her şeyden öteye emekçiler tarafından meşruluğu artık tümüyle kanıksanan festival çalışması üzerinden yeni kazanımlar elde edilebilmek için, yaratılan güncel deneyim ve birikimlerinin süzülmesi bir ihtiyaç olarak önümüzde durmaktadır.

Bu açıdan öncelikle, festivalin canlı, devrimci bir atmosferde geçmesine rağmen, program olarak yer yer yaşanabilen ve kendini bu festivalde de gösteren tekdüzeliğin aşılabilmesi ve aynı zamanda yerelin sınırlarının dışına da çıkabilmesi bugün için en önemli ihtiyaç olarak görülmektedir. Bu açıdan daha zengin bir tartışma, daha zengin bir bakış açısı, aynı zamanda devrimci kültür sanat faaliyetinin daha geniş bir perspektifle ele alınabilmesi ve daha üretken bir çabaya konu edilmesi gerekmektedir.

Kuşkusuz ki, bu yaklaşımın hayat bulabilmesinin en temel şartı İşçi Kültür Evi bünyesinde yürütülen devrimci kültür sanat faaliyetinin yeni ve zengin bir bakış açısıyla üretilmesidir. Aynı zamanda İşçi Kültür Evleri devrimci kültür sanat faaliyeti açısından

sağlanan açıklığa paralel olarak, kitlelerle bütünleşen, emekçilere gündelik olarak kültür sanat faaliyetini taşımaya hedefleyen bir tarza kavuştuğu koşullarda, emekçi kitlelerin örgütlenmesi ve kuşatılması açısından gerçek işlevini oynayacaktır.

İkinci bir nokta, politik faaliyet düzeyinde mesafe alınmasına rağmen, faaliyet kapasitesinin daha da geliştirilmesi ve yetkinleştirilmesi, bu açıdan daha yaygın, daha etkin, kuşatıcı ve örgütleyici bir tarzın egemen kılınması da festivalin sonuçlarının toparlanması açısından daha işlevsel bir yerde durmaktadır. Özellikle güçlerin niteliksel gelişimi ile paralel olarak, kitle çalışmasında zorlanma alanlarının aşılması, bu açıdan alınacak mesafe, hem festivalin örgütlenmesi, hem de sonuçlarının daha ileriye taşınması açısından kritik bir yerde durmaktadır.

Önümüzdeki yıl 10. 'su gerçekleşecek olan festivalin, bu bakış ve yaklaşımla örgütlediği koşullarda yeni başarıların elde edileceğinden kuşku duymamak gerekir.

Festival Hazırlık Komitesi

Mamaklı emekçiler Suriye'ye müdahaleye karşı çıkıyor!

9. Mamak Kültür Sanat Festivali'nde Kitle Çalışması Komisyonu, 3 gün süren festival boyunca Suriye'ye yönelik emperyalist müdahale planlarıyla ilgili yaygın bir anket çalışması yürüttü. Anketlerin değerlendirmesine göre;

Kitlenin yaklaşık %10'u emperyalist devletlerin Suriye işgaline hazırlandığını bilmiyor. "Olası bir Suriye işgalinde Türkiye'nin nasıl etkileneceği" sorusuna ise, "Enflasyon artışı olur, akaryakıt zammı olur, alım gücü düşer" diyenler %75, "Ülkede demokratik hak kısıtlamaları, sınır bölgesinde olağanüstü hal olur" yanıtını verenler %60, "Savaşın ilerleyen süreçlerinde, Türkiye İran için bir hedef haline gelir" diyenler %62.5 oranını oluşturdu. Yanı sıra Türkiye hiç etkilenmez diyenler ise %7.5 oranında kaldı.

Suriye'nin Türkiye sınırındaki Kürt halklarının bölge yönetimini ele geçirmesine karşı "Türkiye bu bölgeye müdahale etmeli mi?" sorusuna "Etsin" diyenler %25 iken, "Etmesin" diyenlerin %67.5 oranında olduğu görüldü. Taraf olmayanlarsa %7.5'te kaldı.

"Suriye işgalinin Ortadoğu'ya sıçrama ihtimalini" düşük görenler %10, yüksek görenler %22.5, kesin görenler %20, bu konuda fikri olmayanlarsa %10 olarak belirlendi.

"Suriye'deki olaylardan sonra iyice belirginleşen ABD, AB, İsrail, Türkiye karşısında Rusya, Çin, İran taraflaşmasına nasıl bakıyorsunuz?" sorusuna "Türkiye olması gereken yerdedir, destekliyorum" diyenlerin %2.5, "Türkiye Çin-İran-Rusya tarafında olmalıdır" diyenlerin %25, "Bu devletlerin çıkarları yüzünden halkların katledilmesine engel olmak gerekir" diyenlerin %75, tarafsız olanlarsa %5 oranında olduğu görüldü.

"Türkiye, Suriye ya da İran işgallerinden birine katılırsa, Mamak halkı olarak bizler buna karşı nasıl bir mücadele örgütlemeliyiz?" sorusuna "İşgal başladığı gün işyerlerimizde grev yapmalıyız" diyenlerin %32.5, "İmza kampanyası başlatılmalı" diyenlerin %35, "Mamak'ta büyük çaplı eylemler yapılmalı" diyenlerin %50, "Mamak'ta işgal karşıtı bölge bölge komiteler kurulmalı" diyenlerin %65 oranında olduğu tespit edildi.

Anketler esnasında emekçilerle canlı tartışmalar yapılırken, emekçilerin Ortadoğu'daki ve Suriye'deki gelişmeleri yakından takip ettikleri, emperyalist işgal planlarına karşı çıktıkları, sonuçlarının Türkiyeli işçi ve emekçileri doğrudan etkileyeceği konusunda açık fikirleri olduğu gözlemlendi. Ayrıca Mamak'ın Türk ve Alevi nüfusunun yoğun olduğunu, yer yer şovenizmden etkilenen bir yapısı olduğunu varsaydığımızda, Batı Kürdistan'a yönelik müdahale planlarına ağırlıklı olarak karşı çıkılmasının da oldukça anlamlı olduğu tespit edildi. Aynı zamanda bu gündeme ilişkin yürütülecek çalışmalara açıklıkları da yanıtlarda kendini göstermiş oldu.

*Festival Hazırlık Komitesi
Kitle Çalışması Komisyonu*

Festival tam bir seferberlik oldu!

Kültür sanatı emekçilerin gündelik yaşamının parçası haline getirmeliyiz...

Değerlendirmeye festival öncesi yürütülen yoğun kitle faaliyetinden başlamak istiyorum. Her gün düzenli bir şekilde dağıtımına çıkılması ve emekçilerle birebir sohbetler kurulmaya çalışılması hem bizim açımızdan hem yürüttüğümüz faaliyet açısından geliştiriciydi. Ancak bazı yoldaşlarımızda bu işin belli bir süre sonra mekanik hale gelmesini gözlemledim. Daha önce kararlaştırılan komite toplantıları alınmış olsaydı belki de bu sorun aşılabilirdi.

Festival alanı teknik açıdan -pankartlarımız olsun, sahne olsun, ses sistemi olsun- gayet iyiydi. Parkı gerçekten festival alanına dönüştürdük. Teknik açıdan sadece, ilk gün gösterilen belgeselde bir sorun yaşandı. Bu sorun da önemliydi bence. Üç gün boyunca gösterdiğimiz sinevizyonlardan en önemlisi olan Kültür Evi sinevizyonunda böyle bir amatörlik yaşamamız kötü oldu. Bir dahaki seneye aşacağımıza inanıyorum.

Festivalde içerik olarak konuşmalar eksikti. Bu bir miktar bizim dışımızdaki etkenlerden (yaz süreci olması nedeniyle sendika vs.lerin tatilde olması) kaynaklansa da festival programının müzik ağırlıklı geçmesine neden oldu. Kendi topluluklarımız da bence kültür-sanat anlamında oldukça iyiydi. Kültür Evi'ni emekçilere iyi bir şekilde tanıttıklarını düşünüyorum. Ancak festivalimiz devrimci kültür-sanatı emekçilere taşımak ve sanatçılarla emekçileri buluşturmak noktasında başarıya ulaşsa da kültür-sanatı emekçilerin gündelik yaşamın bir parçası haline getirmek noktasında başarısız olduğumuz açık.

Festival çalışmasının kişisel örgütlenme ve gelişimime de oldukça katkısı oldu. Özellikle emekçilerle yüzyüze gerçekleştirilen sohbetler oldukça geliştiriciydi. Kendi açımdan iyi bir süreç geçirdiğimi düşünüyorum. Ancak eğitimler yeterince iyi geçmemiş oldu. Bunun bir ölçüde çalışmanın yoğunluğundan, bir ölçüde bizim disiplinsizliğimizden kaynaklandığını düşünüyorum. Bunlar da belki kışın hafta sonu seminerleri ile telafi edilebilir. Kolektif yaşam konusunda da hala çok eksiklerimiz olduğunu düşünüyorum. Ama genel olarak ilerletici bir süreç geçirdiğimi düşünüyorum.

Komitelerin önemini bir kez daha gördük...

Geçmiş deneyimlerin ışığında bu sene festival gerek ön çalışma, gerekse de festival açısından oldukça anlamlı bir birikim bıraktı. Festival ön çalışmasında komitelere dayalı çalışmanın anlamını ve önemini bir kez daha gördük. Komitelere dayalı çalışma hem komiteler içerisindeki kolektif yaşamı hem de daha sistematik bir şekilde daha geniş alanlara ulaşmamızın önünü açmış oldu. Ayrıca bu çalışma tarzı -ne kadar başarılı olduğundan bağımsız olarak- hedef kitleye daha kolay ulaşmanın da önünü açan bir yerde duruyor. Çünkü her ekip buldukları alanda birçok insanla tanışmış ve sonrasına dair bir ilişki kurmuş oluyor. Bu çerçevede komitelerin önemi ortada iken çalışmalarda ve faaliyetlerde de ayrı bir motivasyon oluştu. Festivalin yarattığı bu motivasyon birçok işin boşta kalmamasından ve pratik faaliyetin verimliliğinden, bir diğer taraftan da kolektif yaşamın

hayata geçirilmesi için harcanan çabadan geliyor. Ben yıllardır festival çalışmasına katılan bir kültür evi çalışanı olarak bu seneki sistematik ve verimli çalışmadan kendi adıma daha fazla keyif ve verim aldığımı düşünüyorum. Pratiğe çıktığım her gün ayrı bir moral ve şevkle çalışmanın bir parçası oldum. Bu da çalışmaya ayrı bir verim kazandırdı. Emekçilerle girilen diyaloglarda artık mahalleyi tanımanın da verdiği avantajla daha içten daha sıcak ve kalıcı ilişkiler kurmak üzerinden kurulan diyaloglara dönüştü. Tüm bu ön çalışmanın verimini ise festival alanında aldığımızı düşünüyorum. Havanın azizliğine uğramamıza rağmen binlerce emekçi festivale katıldı. Tabi ki bu durum ön çalışmadan bağımsız düşünülemez. Birkaç teknik aksaklık dışında festival boyunca kitleye ve bize yansıyan herhangi olumsuz bir durum meydana gelmedi. Festivalin en önemli kazanımlarından birisini de sabah kahvaltı da ortaya konulan eksikliklerin akşam düzeltilmesi için üstüne gidilmesi olduğunu düşünüyorum. Herkes hatalarından ders çıkartıp akşam daha iyisini yapabilmek için azami çaba harcadı. Kitleyle girilen sohbetlerde ise emekçilerin yıllardır festivalimizi bilmesinin de getirdiği avantajla oldukça anlamlı diyaloglar yaşanmış oldu. İşçilerin birliği halkların kardeşliği şiarıyla örgütlenen festival öncesi ve festival alanı ile başarılı bir şekilde gerçekleştirildi.

Suriye hakkındaki konuşmalar emekçilerdeki kafa karışıklıklarını dağıttı...

Festivale ilk defa katıldığım için diğer yıllarla karşılaştırarak bir değerlendirme yapamayacağım ama festival beklentilerimi karşıladı. Festival sayesinde birçok emekçi ile görüşebildik. Onlara hem festival hakkında bilgi verdik, hem de birçok meseleyi onlara taşıyabildik. Özellikle Suriye meselesinde yaptığımız konuşmalar, akıllarındaki kafa karışıklığını dağıttı. Genel duyuruları çok iyi yaptık. Duymayan yoktu ama kişisel ilişkilerde zayıf kaldığımızı düşünüyorum. Elimizde yeterince iletişim adresinin olmamasının sebebi de, alanımızın çok büyük olmasından kaynaklanıyor. Belki biraz alanı daraltıp insanlarla daha yakın ilişki kurmak gibi bir yöntemi de benimseyebilirdik ama bu sefer de ulaşabileceğimiz

insan sayısı azalacaktı. Kürsüden daha fazla konuşma olabilirdi. Sahneyi müzik, tiyatro gösterilerine çok boğduk gibi... Aralarda küçük konuşmalar olsaydı bizim için daha iyi olurdu.

Festival tam bir seferberlik oldu!

Oldukça yoğun ve öğretici olan bir pratiğin ardından gerçekleştirdiğimiz 9. Mamak Kültür-Sanat Festivali her açıdan başarılı bir festival oldu. Geçmiş yıllara oranla daha deneyimli olan her birimizin festivalin amacı konusunda sahip olduğu bilinç açıklığı sayesinde yüzyüze geline emekçilerle festivalin politik şiarı olan "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarının anlamı üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

Festivalin öncesi ve sonrasıyla bir örgütlenme aracına dönüştürülebilmesi için çok yoğun bir çaba sarf edildi. Komitelerin oluşturulması ve Mamak'ın bölgelere ayrılmasıyla daha tanımlı ve sonuç alıcı hareket edildi. Her günümüzün dolu dolu geçtiği ve aynı zamanda kolektif bir yaşamı örgütlediğimiz festival hazırlık süreci hepimizin gelişimi açısından oldukça önemliydi. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte işbölümü yapılarak Mamak'ın festival afişleriyle donatılması, ardından Kültür Evi'nde hep beraber kahvaltıya oturulması, sıcak olan öğle saatlerinin eğitim ve kültür-sanat çalışmalarına ayrılması, kolektif bir biçimde hazırlanan yemeğin ardından akşam saatlerinde Mamak bölgesindeki esnafın tek tek dolaşılması, yine emekçilerin kapılarının bir bir çalınarak festivale çağrı yapılması, bunun yanında ev ziyaretleri ve elbette dinlenmek için ayrılan zamanlar 24 saatimizi planlamamıza olanak sağlıyordu.

Tam bir seferberlik olarak tanımlayabileceğimiz festival hazırlık sürecinin sonrasında 3-4-5 Ağustos'ta gerçekleşen ve iki gün yağın yağmura rağmen katılımın hayli yüksek olduğu festivalin yarattığı moral-motivasyon ise bambaşka bir hava yaratıyordu. Emekçilerimizin sonuçsuz kalmadığını gördüğümüz ve sıcak yaz aylarında tatile girenlere inat ilmek ilmek ördüğümüz bu festival maddi-manevi her açıdan bizi daha da güçlendirdi. Her şeyden önemlisi sermaye devletinin tüm baskı ve komplolarına rağmen devrimci bir kültür-sanat mevzisi olma iddiamızı büyüttü. Elbette tek başına bir kültür-sanat etkinliği olmayan festival devrim ve sosyalizm mücadelemizin bir aracı olmaya devam edecek.

Bir 'an'lık duyguyla, sanat üzerine kısa kısa...

*Yaşayan 'hiçbir zaman' demesin hiç!
Sağlam görünen sağlam değildir!
Ve böyle gelen böyle gitmez!
Egemenlerin sözü bittiğinde,
Konuşacaktır ezilenler...*

*Kim durdurabilir kendi durumunun bilincine
varanı?*

*Ve 'hiçbir zaman' dönüşecektir 'hemen bugüne!
Bertolt Brecht*

“Devrimciler var olan düzeni yıkıp, insanca yaşanacak bir dünyayı kurmayı amaç edinen, alternatif bir yaşamı örgütleyip bu yaşamın varlığını gösteren insanlardır” kısaca... Bu dünyayı kurmak, eskiyi yıkıp yeni bir 'yeni' oluşturmak kolay değildir bilirler/biliriz elbet ama yine emin adımlarla yürürüz yolumuzda. Çünkü biliyoruz, bizler yıkacağız bu düzeni. Çünkü tarih tanıklık bize ve direnenler yazmıştır bu tarihi. Çünkü bizim tarihimiz sınıf savaşımı tarihidir ve proletarya bir gün son sözünü asalaklara söyleyecektir, biliriz. Kapitalizmin insanı günden güne çürüten, yozlaştıran, yabancılaştıran yapısının farkındayızdır ve tüm insanlığı bu düzene karşı mücadeleye çağırırız. Çünkü kapitalizm var olduğu sürece yoz kültürünü insanlara aşlamaya devam edecektir, ki bu yüzden emek sermaye mücadelesini kapitalizmin çürüttüğü her alanda yürütmek zorunludur. Bunlardan biridir sanat...

Söz eylemdir...

“İşin kolayına kaçmadan anlatmalıyız olguları. Bilgiçlik taslamadan bilgi verebilmeliyiz. Ve en önemlisi, dilin en önemli işlevinin bilincinde olarak duygularımızı, düşüncelerimizi, tavrımızı paylaşmalıyız... Hedefimiz her zaman düşünceyi söze, sözü eyleme dönüştürmektir.” (Hangi Kültür syf: 14)

Bugün televizyonlar, gazeteler, dergiler egemenlerin diliyle emekçilere pislğini yayarken, emekçilerin kafası bomboş programlar, diziler ve yazılarla bulandırılmaktadır. Burjuvazinin kültürü bütün güzellikleri yok ederken, bütün değerlere küfrederken beyinleri işlevsizleştirmektedir. Sanatın

işlevini iyi kavrayamamaktan çıkıyor bu hata. Sanatı sadece bir imge işi görenler, başka bir amacı olmadığını varsayarlar. Sanatı tarafsızlaştırmaya çalışmaktır bu durum.

‘80 askeri faşist darbesi sonrasında baktığımızda devlet sanatı kurumsallaştırarak daha etkin bir şekilde kontrol altına almaya başladı. Devlet tiyatroları, devlete bağlı müzik ve şiirler sanatı sınırlandırarak, eskiyen devrimcilere ve kitleye yılgınlık, doyunluk, pişmanlık verdi.

Ancak sanat öğeleri/ürünleri kitlelere devrimci bir bakışla yöneldiği durumda kitlelerin bilinçlenmesine ve toplumsal sorunlara farkı bir pencereden bakmasına katkıda bulunur. Okumak, öğrenmek, bilmek olguları sadece bir kavramdan ibaret olarak kalmaz. Ama “egemenlik ve iktidar mücadelesinde bilmenin rolü yaşamsaldır” demiş yazar. Öğrenmeye, sorgulamaya, yaratmaya yöneltir insanı. Bilelim ki öğretelim... Bugün sayfalarca yazılardan duymadığı hazzı bir şiirde, bir romanda, bir tiyatrodan yaşayabilir insan. Ve bu onu okumaktan kaçtığı sayfalarca yazıya yöneltir bir anda.

Umudun öyküsünü yazmak bize düştü...*

“Edebiyat bir parti edebiyatı olmak zorundadır. Burjuva törelerine, burjuva patronların ve tüccarların basınına, ‘aristokrasinin anarşizmine’ kar kazanç peşinde koşmaya karşıt olarak, sosyalist işçi sınıfı da bir parti edebiyatı ilkesini öne sürmeli ve bu ilkeyi geliştirmeli, elverdiğince tam, iyi biçimde uygulamalıdır.” (Lenin-Parti Örgütü ve Parti Edebiyatı)

“Temel üretim araçları ile zenginliklerin büyük bölümüne ve bu ekonomik temel üzerinde siyasal iktidar tekeline sahip olan burjuvazi, böylece toplumun ideolojik üst yapısına ve bunun bir unsuru olan kültür-sanat yaşamına da egemendir. Burjuvazi, ideolojik üst yapıyı elinde tutan sınıf olarak, kültür-sanat yaşamının biçimini ve içeriğini olduğu kadar amacını ve yönünü de belirleyebilmekte, onu kendi sınıf egemenliğini güçlendirmenin ve sürekli kulmanın bir aracı olarak kullanmaktadır.” (Ekim, sayı 227)

Günümüzde sanat piyasaya sunulan ve birkaç insanın tekelinde bulunup, emekçilerin üretip faydalanmadığı, kendini geliştiremediği bir yerde durmaktadır. Sanatı üretenler yalnızca bir meta olarak görmekte ve sanatı üzerinden para kazanmanın yollarına bakmaktadır. Burjuvazi ve kapitalizm böyle dayatmıştır çünkü... Emekçileri her şeyden yoksun bırakıp sefaletle mahkûm eden burjuvazi, kültür ve sanatı da tekeline alarak emekçileri kendi istediği sınırlar içerisinde yönlendirmektedir.

“Parti, kültür ve sanatı komünizmi kuracak yeni kuşakların yetiştirilmesinin temel bir aracı olarak görür. İnsanlığın ilerici, demokratik ve sosyalist kültür mirasını sahiplenir ve toplumun hizmetine sunar.”

“Kültür ve sanatın dar bir elitin işi olmaktan çıkarılıp, kitlelerin olağan toplumsal etkinliği haline gelebilmesine yönelik önlemler alınır. Kültür ve sanat atölyeleri tüm eğitim, üretim ve yerleşim birimlerine yaygınlaştırılır.”

“Bütün kültür ve sanat ürünleri kamusal zenginlik olarak tüm topluma sunulur. Tarihten miras kalan tüm tarihi ve kültürel zenginlikler titizlikle korunur, topluma sunulur ve gelecek kuşaklara aktarılır.” (TKİP Programı'ndan...)

Elbette ki yeniyi yaratmak örgütlü bir yaşam içerisinde mücadele ederek mümkündür. Düzeni yıkmayı başaracak kişiler devrimci sınıf partisinin öncülüğünde partiyi kazanıp, partiyle kazanan militanlar olacaktır. İnsanın insan gibi yaşayacağı, bin bir çiçekli bir bahçe yaratacak olan insanlarız bizler. Umudumuzu, inancımızı, inadımızı yüreğimizde yürekten yüreğe taşıyan insanlarız. Ve bugün öncelikli görevimiz yaşamı devrime örgütleyerek geleceği kazanmaktır. İnsanlığın, sanatın, kültürün ve var olan tüm değerlerin kurtuluşu sosyalizmle gelecektir. Devrimci sınıf, devrimci sanatı yaratacaktır. Yeri gelmişken değinmekte fayda var. Mamak'taki sınıf devrimcileri bizlere devrimci kültür-sanatın varlığını, varolacağını gösterdiler.

Umudun öyküsünü yazacak olanlarızdır bizler. Ve yeniyi üretene dek devam edeceğiz yolumuza....

K. İmge

* Şafak Tamer

Suriye, Arap solunu bölüyor

Nicolas Dot-Pouillard

Şiddet derinleşiyor ve yayılıyor. Mısır ve Tunus'un aksine Suriye ayaklanması, Arap solunun ortak desteğine sahip değil. Protestocuların taleplerine sempati duyanlar ile hem siyasi hem de askeri yabancı müdahaleden korkanlar arasında bir bölünme var.

Geçtiğimiz Ağustos ayında Lübnanlı solcu milliyetçi gazete, **El-Ahbar (Al-Akhbar)**, 2006 yazında yayına başladığından beri ilk krizini yaşadı (1). Sorumlu yazı işleri müdürü **Halid Sağiye**, kurulmasına yardımcı olduğu gazeteden Suriye krizini haberleştirme tarzından dolayı ayrıldı. Sağiye, 2011 Martında başlayan halk ayaklanmasına gazetenin destek vermemesini eleştirdi. El-Ahbar, Beşar Esad'ın bölgedeki baş müttefiklerinden biri olan Hizbullah'a olan siyasi sempatisini asla inkar etmedi ne de Şam hükümeti ile muhalefetin bir kesimi arasında diyalog kurulmasını, Esad rejiminin yıkılmasına tercih ettiğini gizledi. Gazete, bu Nisan ayında güvenlik birimleri tarafından tutuklanan Suriyeli-Filistinli Marksist entelektüel **Salameh Kaileh** dahil olmak üzere Suriye muhalefetinin belli mensuplarına sayfalarında yer vermektedir.

Haziran ayında **Emel Saad Gurayib**'in bir yazısı (2), gazetenin İngilizce online baskısında anlaşmazlığı ateşledi. Lübnanlı yorumcu, Suriye rejiminin arkasında sıkıca durdu ve "üçüncü yol" - rejimi kınayan, diğer yandan Libya modeli batılı askeri müdahaleye karşı çıkanlar - destekçilerini eleştirdi. Aynı ay diğer El-Ahbar İngilizce (Al-Akhbar English) gazetecisi **Max Blumenthal**, editöryal kadro içerisindeki "Esad savunucularını" eleştiren bir yazıyla gazeteden ayrıldığını duyurdu (3).

El-Ahbar'ın krizi, Arap solunu ideolojik ve stratejik olarak bölen tartışmanın belirtisi niteliğindedir. Bazısı Suriye rejimini İsrail'e karşı mücadele ve emperyalizme direniş namına desteklemeyi sürdürüyor. Bir kısmı, devrim ve demokratik hakların savunulması adına muhalefetle aynı safta duruyor. Diğerleri ise halen protestocuların özgürlük talepleri ile (uzaktan) dayanışma gösterme ile yabancı müdahalesini reddetme arasında bir orta yolu destekliyor: bir tür ulusal uzlaşmayı savunuyorlar. Suriye krizi, Arap solunu - tam anlamıyla komünist, Marksist yönelimli, sol milliyetçi, radikal ya da ılımlı olsun - kargaşa içinde görünmesine neden oluyor.

Esad klanına açıktan çok az destek var ve çok az kişi rejimin olduğu gibi devam etmesi çağrısı yapıyor, fakat devrimi koşulsuz destekleyenler de çoğunlukta gibi görünmüyor. Bunların çoğu, siyasi yelpazenin en sol ucunda, genellikle Troçkist (**Lübnan'da Sosyalist Forum, Mısır'da Devrimci Sosyalistler**) ya da Maoist (**Fas'ta Demokratik Yol**). Muhalefetin bazı kesimleri ile bağlantıları var, örneğin **Gayas Naisse'nin Suriye Devrimci Solu** ile. 2011 baharından beri ülkelerindeki Suriye elçilikleri ve konsoloslukları önünde ara sıra yapılan gösterilerde yer alıyorlar. Ayrıca Lübnanlı tarihçi **Fevvaz Trabulsi** (4) gibi ayaklanmayı destekleyen bağımsız solcu entelektüeller de var. Rejimin yıkılmasını talep ediyorlar ve diyalogu [rejim ile muhalefet arasında] reddediyorlar. Barışçıl halk protestosunu savundukları halde isyancıların silah gücüne başvurmasına hakları olduğuna inanıyorlar. Devrimin sol uçtaki destekçileri,

başlıca muhalif koalisyonlardan biri olan Suriye Ulusal Konseyi (SUK) (5) ile aralarına mesafe koyuyorlar, çünkü SUK'un Katar, Türkiye ve Suudi Arabistan gibi ülkelerle bağlarının, halk hareketinin bağımsızlığını tehlikeye atabileceğine inanıyorlar.

İhtiyatlı mesafe

Bu radikal sol kesim, Esad rejimini kınamasına ve devrilmesi çağrısı yapmasına karşın Körfez monarşilerinin Suriyeli devrimcilere verdiği desteğe karşı tetikte; aynı derecede, "uluslararası toplumun", özellikle de ABD'nin Esad karşıtı söylemine tamamen katılmayı göze alamıyor. Fakat bu anti-emperyalist refleksi, devrime desteğe göre daha ağır basmıyor: göz önünde tutulan şey, Suriye'deki iç durum ve Tunus ve Mısır'da olduğu gibi halk ayaklanması ilkesidir.

Ancak Arap solunun çoğunluğu, Suriye ayaklanması ile arasındaki ihtiyatlı mesafeyi koruyor. Ayaklanmanın askerleşmesini kınıyorlar, bunun sadece İslamcı gruplara ve Suriye'ye akın eden yabancı savaşçılara yarayacağını söylüyorlar. İhtilafın mezhepçiliğini eleştiriyorlar, bunun önce Alevi sonra Hristiyan azınlıkların, baskıyla radikalleşen Sünni çoğunlukla boy ölçüyeceği, sonu gelemeyen bir iç savaşa yol açmasından korkuyorlar. Bölgesel ve uluslararası güç dengesi için de kaygılanıyorlar. İran ve Suriye, Körfez monarşilerine karşı durmasıyla, Rusya ve Çin'in de ABD'ye karşı durmasıyla Suriye, büyük bir uluslararası savaş oyununun cephe hattı haline geldi. Sol, onlara muhalefet etmekten ziyade İran ve Suriye'yi ve de Rusya ve Çin'i gözetme eğilimi gösteriyor.

Komünistler ve Arap milliyetçilerini içeren altı sol ve milliyetçi partinin oluşturduğu bir koalisyon, ABD'nin Irak işgalinin dokuzuncu yıldönümünde 4 Nisan'da Amman'da toplandı. Fakat tartışmalara hakim olan Saddam Hüseyin'in devrilişi değil Suriye'deki kriz oldu. Konuşmacılar, Suriye'de "yabancı müdahalesini" şiddetle kınadı ve kimisi Irak'a karşı 2003 operasyonuyla başlıca batılı devletlerin SUK'a ve Suriye'deki silahlı muhalefete

desteğini birbirine benzetti.

Güçlü **Tunus Genel İşçi Sendikası** (yönetim kurulu üyelerinin bir kısmı, solun uç kesimlerinden) 17 Mayıs'ta Suriye halkının demokratik taleplerine desteğini yineleyen, ama "sömürgeci ve gerici Arap" devletlerinin "komplosuna" karşı da uyarıcı bir bildiri yayınladı. Bundan iki ay önce ise **Tunus Komünist İşçi Partisi (POCT)** ve Arap milliyetçisi gruplar, "Suriye'nin Dostları" (60'a yakın uluslararası temsilciyi ve SUK'u bir araya getiren bir örgüt) Tunus'ta konferans düzenlediği vakit protesto etmek için bir gösteri çağrısı yaptı.

Lübnan Komünist Partisi, özellikle ihtiyatlı bir tutum aldı. Gazetesinde **Mişel Kilo** gibi SUK'tan olmayan Suriyeli muhalif liderlerin yazılara yer verirken, Beyrut'taki Suriye elçiliği önünde geçtiğimiz yıl boyunca yapılan gösterilere mesafeli durdu. Dahası, partinin liderliğinin bir kısmı, **Kadri Cemil**'in Halkın İradesi Partisi'ne yakın durduğu için Lübnan'ın uç solu tarafından topa tutuldu. Kadri Cemil, Suriye'nin "resmi" muhalefetinin bir mensubu ve Haziran ayında Esad, Riad Hicab hükümetinde onu ekonomiden sorumlu başbakan yardımcısı olarak atadı.

Arap solunun bir diğer kesimi, Suriye ihtilafına tedrici, reformist bir yaklaşım çağrısı yapıyor, çözümün askeri değil siyasi olması gerektiğini savunuyor. Bu tutum, Arap milliyetçisi ve solcu gruplardan yaklaşık 200 delegeyi ve bazı İslamcıları Haziran ayında Tunus kasabası Hammamet'te bir araya getiren **Arap Milliyetçi Kongresi**'nin nihai bildirisinde yansıtıldı (6). Bildiri, mümkün olduğunca mutabakata dayalı olmaya çalıştı. Bildiride, Suriye halkının "özgürlük, demokrasi ve iktidarın partiler arasında barışçıl el değiştirmesi" hakkı teslim edilirken, tüm taraflardan gelen şiddet kınandı, hem rejim hem de silahlı muhalefet eleştirildi ve **Kofi Annan**'ın 2012 Mart tarihli barış planı temelinde diyaloga girmeleri çağrısı yapıldı.

İki yüz

Radikal Arap solunun bir kesimi devrimin halen

mümkün olduğuna inanırken, büyük bir kısmı devrimden vazgeçti, çünkü rejimin şiddetle çökmesini görmek istemiyor aslında. Çelişki, açığa vurulmamış bir soğuk savaşta yatıyor. Bir iktidar boşluğundan ve Esad sonrası Suriye'nin ABD ile uzlaşmasından ve Körfez devletleri ile müttefik olmasından mevcut rejimin sürmesinden daha fazla korkuyorlar.

Solcu Araplar, Suriye'yi iki yüze sahip Janus gibi görüyorlar. Pek azı rejimin otoriter ve baskıcı yapısını reddediyor, fakat bugün bile rejimin savunma argümanları, ona karşı uluslararası yaptırımlar ile birleşince, son derece anti-empyrist ve üçüncü dünyacı görüşlere sahip Arap solunda yankı buluyor. Bazılarında bu hissiyatlar, ayaklanmanın halkçı yapısına bağlılıkla yumuşuyor, diğerlerinde ise ihtilafın artan uluslararasılaşması ile daha da güçleniyor.

Arap Baharı, İslamcılara bir itki sağladı, kökleri Müslüman Kardeşler'de olan partilerin Fas, Tunus ve Mısır'da iktidara gelmesine yol açtı. Hiç şüphesiz bu soldaki bazılarının diğer yola sapmasına yol açtı, İslamcı hegemonyasına yol açabileceği için Arap devrimlerinden korkmasına yol açtı. Tunus'taki en-Nahda Hareketi, Mısır ve Ürdün'deki Müslüman Kardeşler gibi Suriye muhalefetinin ateşli destekçileri olarak gözüküyor. Bu nedenle Arap solunun çoğunun Suriye konusunda aldığı tutum, siyasi İslam ile kendi çatışmasını yansıtıyor. Normalde "devrimci" ve "ilerici" olma iddiasındaki partilerin, hatta bunlar Marksist olmasa bile, ilerde hayal kırıklığı yaşama korkusuyla Suriye'de müzakere edilen bir çözümü ve tedrici geçişi, paradoksal olarak, umut ediyor olmasının nedeni budur.

(1) El-Ahbar, Le Monde diplomatique'in Arapça baskısını bir yıl boyunca bir ek olarak verdi.

(2) "Suriye Krizi: Bir Kalabalık Var", El-Ahbar İngilizce, 12 Haziran 2012.

(3) Max Blumenthal, "Direniş hakkı evrenseldir: El-Ahbar'a ve Esad'ın savunucularına elveda", El-Ahbar İngilizce, 20 Haziran 2012.

(4) Fevvez Trablusi, Beyrut'taki Lübnan Amerikan Üniversitesi'nde tarih okutuyor ve Lübnan Komünist Eylem Örgütü'nün eski bir önde gelen üyesidir.

(5) Suriye Ulusal Konseyi, 2011 yazında kuruldu ve merkezi İstanbul'dadır. Müslüman Kardeşler'i de içeren Suriye muhalefetinin büyük bir kısmını bir araya getirdi.

(6) Arap Milliyetçi Kongresi, Baasçı ve Nasırcı grupları, artı Fas'ın Birleşik Sosyalist Partisi, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi ve Yemen Sosyalist Partisi gibi solcu partileri içeriyor.

Nicolas Dot-Pouillard, Beyrut'taki Fransız Yakın Doğu Enstitüsü'nde araştırmacıdır.

Le Monde diplomatique 2012 Ağustos sayısından kızılbayrak.net tarafından çevrilmiştir.

Kıbrıs'ta işgal protesto edildi!

Kıbrıs'ın "14 Ağustos Türkiye'nin Kıbrıs'a 2. Barış Harekatı" adı altında işgal edilmesinin yıldönümünde, Lefkoşa'da iki ayrı protesto etkinliği gerçekleştirildi.

Baraka Kültür Merkezi tarafından Çağlayan Park'ta düzenlenen 'Bağımsız Kıbrıs' eylemine çok sayıda kişi katıldı.

Eylemde sık sık işgal karşıtlığı savunulurken, bağımsızlık için mücadele çağrısında bulunuldu. Etkinlikte Kıbrıs Sosyalist Partisi (KSP) ise stant açtı.

14 Ağustos'a ilişkin ikinci bir etkinlik ise Selimiye Meydanı'nda yapılması planlanan ancak 'İslam aleminin Kadir gecesi olması' nedeniyle yasaklanarak Sarayönü'nde yapılmasına izin verilen Anti-Militarist Barış Harekatı etkinliği oldu.

BKP, KGP, FEMA ve YKP tarafından düzenlenen etkinlikte ön gruplardan sonra Bandista sahne aldı.

Öte yandan Barikat Gazetesi ve Devrimci Komünist Birlik (DKB) iki etkinliğin organizasyonunda, politik olmayan konulardan ayrışma yaşandığı için yer almadı.

İki etkinliğe de katılım sağlayarak, 'anti-işgal' etkinliklerine destek veren DKB ile bölünme nedeniyle her iki organizasyona da katılmayan Barikat yazılı açıklamalar yaparak görüşlerini paylaştılar.

Kızıl Bayrak / Kıbrıs

Saldırlara yanıt: Grev!

Brezilya, Hindistan, Costa Rica ve Güney Kore işçi eylemlerine sahne oluyor. İşçiler dünyanın dört bir yanında patronların saldırılarına grevle yanıt veriyor.

Güney Kore'de otomobil işçileri grevde

Güney Kore'de Hyundai fabrikasında çalışan işçiler ücret artışı ve gece vardiyasının kaldırılması talepleriyle iş bıraktı. Hyundai işletmelerinde 44 bin işçi çalışıyor. İşçiler Temmuz ayında da greve gitmişlerdi. Güney Kore'nin üçüncü büyük otomobil tekelisi olan GM'de işçiler Temmuz ayında aynı taleplerle iş bırakmıştı. GM işçileri önümüzdeki günlerde greve gidecek.

Hindistan'da üniversitelerde grev

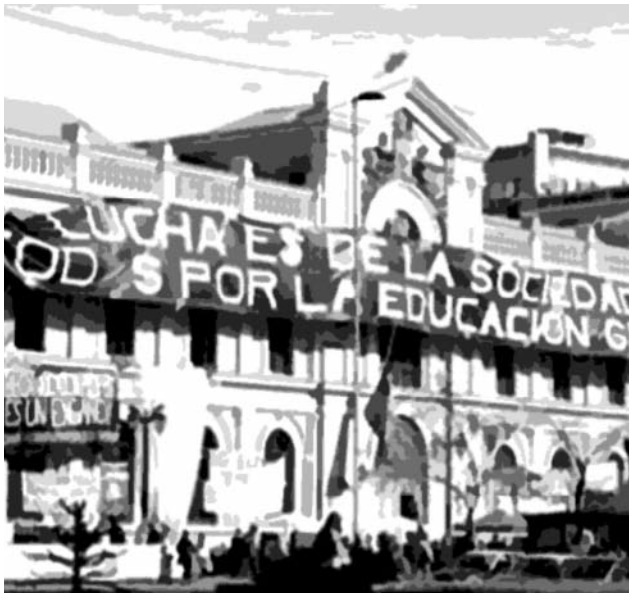
Hindistan'ın Bihar eyaletinde birçok üniversitede akademisyen olmayan personel greve gitti. 30 bin kişinin katıldığı grev üniversiteleri felç etti. Aynı taleplerle üniversite çalışanları Temmuz ayında 4 gün süren grev gerçekleştirmişlerdi. Yüzlerce grevci taleplerine dikkat çekmek için büyük yolların kavşaklarında, demiryollarında baskın yapmıştı.

Costa Rica'da özelleştirmelere karşı eylem

Costa Rica'da 10 bin kişi hükümetin, elektriği özelleştirme planlarını protesto için sokağa çıktı. Çoğu ICE, elektrik dairelerinde çalışan göstericiler, önce parlamento binasına doğru yürüdüler. Planların geri alınması şiarlarını yükselttiler. Buradan da başbakanlık binasına yürüdüler. İşçiler, özelleştirmelerin işyerlerini yok edileceği ve çalışma koşullarını kötüleştireceği bilinciyle hareket ediyorlar.

Brezilya'da üniversitelerde grev

Brezilya'da aralarında üniversite profesörlerinin, vergi müfettişlerinin, üniversitelerin akademisyen olmayan personelinin de bulunduğu 300 bin kamu çalışanı greve çıktı. Maliye Bakanlığı'nda çalışan memurlar da iki günlüğüne greve gitti. Kamu çalışanlarının talepleri arasında yüzde 22 ücret artışı talebi var. Hükümet 2008 yılından beri ücretleri dondurmuştu. Hükümet kamu çalışanlarına önümüzdeki hafta için bir öneri sunacağını duyurdu.

Şili'de lise işgalleri

Şili gençliğinin "parasız eğitim" mücadelesi sürüyor. Dünyanın en büyük bakır üreticisi Şili'de öğrenciler, zengin kaynaklardan elde edilen gelirin başta eğitim olmak üzere halkın temel haklarını sağlamak için kullanılmamasını sokaklara çıkararak protesto etti.

'Eğitime daha fazla bütçe' talep eden binlerce öğrenci başkent Santiago'da sokakları işgal etti.

Eylemcilere karşı göz yaşartıcı gaz ve tazyikli suyla saldıran Şili polisi, 75 kişiyi gözaltına aldı. Eylemler sırasında üç otobüs de ateşe verildi.

Militan eylemlerin ardından lise öğrencileri okullarını işgal etmeye başladı. Geçtiğimiz haftalardaki işgallerin ardından iki lisenin daha işgal edilmesiyle Santiago'daki 8 lise öğrencilerin inisiyatifine geçmiş oldu.

Santiago Belediye Başkanı Pablo Zalaquett ise eylemlere katılanların burs alamayacağını söyleyerek öğrencileri tehdit etti.

Şilili öğrenciler geçen yıl, ülkede daha önce görülmemiş, aylarca süren protesto gösterileri yapmıştı. Ülkedeki eğitim reformuyla ilgili sorunlar, öğrencilerin gösterilerine rağmen çözülemezken, gösteriler yüzünden iki eğitim bakanı istifa etmek zorunda kalmıştı.

Varsın üç maymunu oynasınlar, gerçekler onların suratına çarpacak!

Medya, bu ülkede sermaye iktidarının ideolojisinin ve eylemlerinin emekçilerin bilinçlerinde yedirilmesinde hep başat rollerden birini üstlendi. Sermaye iktidarının hemen her türlü saldırısının ön zeminini hazırladı. Bunları gerçekleri örtbas ederek, çeşitli yalanlarla süsleyerek servis etti. Toplum nezdinde kabullenilmesi, meşru görülmesi için gereken zeminleri hazırladı. Ekranlar ya da sayfalar yaratılan 'toplumsal kabullenişin' aksi görüşlerine kapatıldı. Muhafız her türlü eylem görmezden gelindi ya da karalandı. Burjuva medya bunu, bu düzenin bekasını koruyabilme ana göreviyle büyük bir gayretkeşlikle yaptı. Hemen her iktidar döneminde de manşetlerden fişkıran yalanlar sermaye devletinin çıkarları gözönüne alınarak kurgulandı.

Gelinen yerde bürokrasiyi, yargıyı, polisi, orduyu vb. de ele geçirmesiyle sağlamlaştırdığı iktidarı döneminde AKP, hiçbir çatlak sese tahammül edemiyor. Herkes bu gerici rejimin yarattığı çemberin içinde hapsolmuş durumda; kaldı ki 'bu çember gittikçe daralıyor'.

Erdoğan'ın "tasmalarından kurtardığı" medyada yaşanan yaprak dökümünün (özellikle seçim döneminde başlayan bu süreç Serdar Akinan ve Yıldırım Türker'in köşelerini peşi sıra bırakmasıyla, Cüneyt Özdemir gibi liberal bir kalemin dahi tehdit edilmesiyle kendini yakıcı biçimde hissettirdi) gazete sayfalarından haykıran tek sesin daha fütursuz, daha zalim, daha kaba olmasına yol açacağına kuşku yok. Kürt çıkmazı, Suriye sorunu derken köşeye sıkışan devlet elbette ki, çoktan yıkılmaya yüz tutmuş olan güçlü devlet imajının yalanlarla ayakta kalmasını sağlamaya çalışıyor. Bu yüzdendir ki kendi tutumlarını AKP'nin sansürüne terk etmeyen yazarlar peşi sıra köşelerinden kovulup, yaptıkları programlar erken tatil edilirken, birtakım insan müsvettesinin eline kalem tutuşturularak altın tasmalarla ödüllendiriliyor. Bunların hepsi aleni, uluorta hayat buluyor. Bizzat Tayyip Erdoğan medya patronlarına seslenerek bazı köşe yazarlarının kovulması için ekranlardan çağrı yapıyor ya da "yapılanları not ediyoruz" diyerek kara listeler oluşturuyor.

Bugün gazete sayfaları tek renk, tek ses...

Daha yakından bakalım...

NATO'nun en büyük ordularından Türk ordusu "kendi sınırları içindeki" bir coğrafyada günlerce, "çapulcu" diye küçümsemeye çalıştığı gerillaya karşı savaşıyor ama kontrolü ele geçiremiyor.

Bu acizlik içinde devlet görevi hemen boyunları pırıl pırıl parlayan emir erlerini çağırıyor ve köşelerden zafer çılgınlıkları atılıyor. Başta Taha Akyol olmak üzere bu iliştilenmiş yazarlar devletin Şemdinli'de yaşadığı hezimetini bir zafere dönüştürdükleri için

tasmalarına bir pırlanta daha hak ediyorlar. Bu sırada köylerinden edilen, köyleri yakılan "Erdoğan'ın Kürt kökenli kardeşleri" nedense gazete sayfalarında kendilerine yer bulamıyor. Aslına bakarsanız devletin hiçbir memuru, gazetecisi Şemdinli'ye ayak basamadığından yapılan haberler ancak devletin servis ettiği saçmalıklara veya yalanlara dayanıyor.

Ya da Suriye örneği... Kendi ülkesindeki zulme ve haksızlıklara karşı gözlerini kapayan medya, Esad rejiminin yıkılması için emperyalizmi göreve çağırıyor. Türk devletinin de eğittiği, kamp sağladığı emperyalizmin çapulcularını özgürlük ordusu ilan ediyor, bu gerici savaşta katledilen sivillerin ölümünden birinci dereceden sorumlu olan Türk devleti gerçeğini itinayla gizliyor.

Medya, işçi sınıfına yönelik saldırılarda da kilit rolünü koruyor. İşçi sınıfının tarihsel kazanımlarına yönelik saldırılar allanıp pullanıyor, kafa karışıklığı yaratılıyor. Kıdem tazminatına yönelik kapsamlı bir saldırı dahi işçinin lehineymiş gibi gösteriliyor.

Pamuk ipliğine bağlı ekonomi üzerine çizilen pembe tablolar, "artık biz IMF'ye borç vereceğiz" söylemleriyle tavan yapıyor.

Gerçekleri, başka bir yana bakıyorlar da mı ondan mı göremiyorlar ya da yalanlar üzerine yükselen bu bezirgan saltanatı onların çıkarına olduğu için mi üç maymunu oynuyorlar? Büyük medya patronları ve bu gerici faşist rejimin sözcüleri için geçerli olan ikinci şık.

Bu propaganda ve gerçeklerin tersyüz edildiği yalan haberler AKP'nin dümenindeki Türk devletinin çaresizliğinin de bir yansımasından başka bir şey değil aynı zamanda. Onlar içinde buldukları zaafiyeti kendi güçlerini abartarak örtmek istiyorlar. Yarattıkları kumdan kalelerin yıkılmayacağını ajite ediyorlar. Baskı ve anti-demokratik uygulamaların artması, 12 Eylül uygulamalarını aratır hale gelen pratiklerin hayata geçmesi bu sıkışmışlığın bir göstergesi. Fakat Erdoğan'ın başrolünü üstlendiği ırk ve

mezhep ayrımlarını körükleyen söylemlerin televizyon ekranlarını dakikalarca işgal etmesi ve gazetelerde kendine sayfa sayfa yer bulması da bu sıkışmışlıktan kurtuluşun bir arayışı. Üstelik bunda oldukça da başarılılar.

Yıllardır tekrarlanan Kürt düşmanı söylemleri koyulaştıran Erdoğan bunun yanında Alevileri de hedef haline getiren söylemlerini bir bir patlatıyor. Erdoğan Alevileri dinsiz ilan ederken, cemevlerine ucube yakıştırmaları yaparken, Alevilere camiye gitmesini buyururken; Alevilere yönelik saldırıların "birdenbire" artması şaşırtıcı olmasa gerek. Bununla toplumsal kutuplaşmayı had safhaya çıkarmaya çalışıyor ve bu düşmanlık söylemleriyle sersemletilmiş, AKP'nin her politikasına 'he' diyen bir Sunni-Türk tabana yaslanarak arkasını sağlama almak istiyor.

Dikkat edin seçici geçirgen medya bütün bu haberler toplumsal kutuplaşmayı arttırıyor. Neden sermayenin saldırılarının hat safhaya vardığı bugünlerde hiçbir mücadele biçimini göremiyoruz? Neden sermayenin saldırılarına karşı direnişe geçen işçi ve emekçilere iki satır dahi yer ayrılmıyor? İşçi ve emekçilerin sınıfsal kimliklerine seslenecek, onlara yalnız olmadıklarını hissettirecek her haber itinayla ayıklanırken, din, ırk, mezhep söylemi üzerinden kışkırtıcı haberler sayfaları dolduruyor. Bu bir tesadüf değil elbette! Özellikle bugün AKP gericiliğinin de yönlendirmesiyle özel bir ihtiyaç.

Medyanın kapitalistlerin ve devletlerin kendi çıkarlarını kitlelerin çıkarlarıymış gibi göstermesinde nasıl bir rol oynadığını daha pek çok örnekle sıralayabiliriz. Kendi sıkışmışlığını nasıl gizlediğini, kendisini nasıl yücelttiğini ya da sınıf çelişkilerini nasıl örtbas ettiğini... Ama bataklıktan şikayet etmek, ondan kurtulmayı olanaklı hale getirmiyor!

Bu kirli siyasetin, faşizmin militanlarını oluşturacak bu söylemlerin tek panzehiri ise sınıf mücadelesi. İşimizi ve aşımızı elimizden alan, bizleri geleceksizliğin dipsiz kuyularına hapseden bu rejimin hayatımızı daha da kötüye götürdüğünü hatırlatacak tek güç, Alevi'siyle Sunni'siyle, Kürt'üyle, Türk'üyle,

Laz'ıyla, Ermeni'siyle, Çerkez'üyle hakları için mücadele eden işçi sınıfıdır.

Sendikal haklarını korumak için, toplu sözleşme hakkına sahip çıkmak için, kıdem tazminatı hakkına dokundurtmamak için biraraya gelmiş ve ayağa kalkmış bir işçi sınıfı, kendi sınıf kardeşlerinin ezilmesine ve horlanmasına, kardeş halkların katledilmesine göz yummayacaktır. Eşitlik ve kardeşlik temelinde bir yaşamın yegane garantisi işçi sınıfının mücadele sahnesine çıkmasıdır. O zaman üç maymunu oynayanlar gerçeklerin ışığını gizleyemeyecekler.

Üniversiteler açılıyor, cemaatler iş başında!

Genç komünistler görev başına!

İki milyona yakın gencin üniversite hayalleriyle girdikleri sınavların ardından üniversiteyi kazanan “şanslı” azınlık kayıt zamanında çile çekmeye başlıyor. İşçi ve emekçilerin çaresizlikleri üzerinden türlü oyunlar oynayarak, politik rant peşinde koşan dinci-gerici odaklar, üniversite kayıt dönemlerini de kendileri için fırsata çevirmeye bakıyor. Parası olana üniversite hakkı tanınan bu düzende, üniversiteye kayıt yaptırmaya gelen “şanslı” azınlık şehir girişlerinde, otogarlarda, tren garlarında karşılanıyor ve yurt, burs, ev sorunlarının çözüleceği garantisizlikle cemaatlerin avı oluyorlar.

Baştan sona paralı eğitim gerçeği

İlköğretimden itibaren lise ve üniversite de dâhil olmak üzere paralı eğitim uygulamaları ile eğitim bir lüks haline getiriliyor. Getirilmesinin ötesinde, tüm toplumun zihninde eğitimin paralı olması normal, hatta gerekli bir durum algısı hâkim kılıyor.

Üniversiteye girebilmek için harcanan paralarla büyük bir piyasa oluşturuluyor. Hal böyle olunca, uğruna paralar dökülen üniversitenin de paralı olması, baştan sona bu piyasanın devamı niteliğinde ticarethaneye dönüşmesi doğal karşılanıyor.

Sadaka kültürü her yerde

Sınıfsal farklılıkların olduğu her yerde sınıf çatışmasının önünü almak ve kendisi için tehlikesiz sınırlara çekmek için burjuvazi sürekli olarak sadaka kültürünü geliştiriyor. İşçi ve emekçilerin sömürsü üzerinden elde ettiği artı-değerin küçük bir kısmını sadaka olarak dağıtma yolunu tercih ediyor. Bunu en üst boyutta ise toplamında dinsel gericilik üzerinden yapılandırılan cemaatler vasıtasıyla gerçekleştiriyor.

Bugün Türkiye’de cemaat yapılanması kendi çapında topluma müdahale eden bir düzeyin çok daha ötesindedir. Türk sermaye devleti kurulduğundan bugüne sürekli olarak cemaatleri, tekkeleri kendi çıkarlarından doğru şekillendiren, gerektiğinde inisiyatif alanı açan ve devlet mekanizmasında yer veren burjuvazi bugün geline noktada, hem ABD’nin emperyalist planları hem de kendi çıkarları doğrultusunda cemaatlerin önünü açmakta, cemaatler devletin birçok mekanizmasında yer edinmekte, hatırı sayılır bir sermayeyi yönetmektedir.

Cemaatler ve eğitim alanındaki politikaları

Cemaat yapılanması eğitim alanında da kendini göstermektedir. Cemaatler arasında en etkin olanı Gülen Cemaati’nin MİT’in raporuna göre Türkiye genelinde 210’dan fazla özel okul, binlerce “ışık evi”, 460 dersane ve kurs, 500 öğrenci yurdu bulunmaktadır. Bunun yanı sıra Türkiye Cumhuriyetler’den Kanada’ya, Nijerya’dan Singapur’a uzanan 134 ülkede toplam 400 özel okul, bu ülkelerde 38 öğrenci yurdu, 13 üniversiteye hazırlık kursu, 7 bin öğretmeni ve on binlerce öğrencisi var.

Bu veriler göstermektedir ki, cemaatler eğitim alanında hatırı sayılır bir etki alanına sahiptir. AKP iktidarının bugün 4+4+4 eğitim sistemi üzerinden tanımladığı dindar nesil yetiştirme politikası, bizzat

cemaat tarafından uzun yıllara yayılmış, şimdiye kadar hâlihazırda oluşturulmuş bir yapılanma durumundadır.

Küçük yaşlardan itibaren kendi değerler sitemine göre özellikle işçi ve emekçi çocuklarını yetiştiren ve cemaat toplumunun yanında, burjuva ideolojisinin kendisini sunan bir eğitim sistemi gelinen yerde devlet okulları üzerinden kurumsallaştırılmak istenmektedir. Bu yolla bir taraftan eğitimin paralı hale getirilmesiyle bu haktan mahrum bırakılan yoksul işçi ve emekçi çocukları öte taraftan düzene entegre edilmek, muhalif, devrimci düşüncelerden kopartılmak istenmektedir.

Bunu süreci üniversiteye hazırlanma aşamasında kendi okulları ve dersaneleri üzerinden yaparken, üniversite kazanıldığında ise cemaat yurtları, abi-abla evleri, burs olanakları ile devam ettirmekteler. Bu süreçte emekçi çocuklarının yoksulluklarını ve çaresizliklerini alçakça kullanmaktan geri durmamaktadır. Bunu ise büyük bir özgüven ve arsızca yapacak bir bakışları vardır. Bu pervasızlıklarının gerisinde bir taraftan devlet mekanizmalarında tuttukları yer ve dinci partinin varlığı yatıyor, diğer taraftan sınıflar mücadelesinin durgunluğu ve devrimci hareketin görece zayıflığı yer alıyor .

Üniversite kayıtlarından yansıyanlar

Kayıtların başlamasıyla beraber bilindik sahneler yansımaya başlayacaktır. Otogarlar, tren garlarında öğrencileri karşılayacak olan cemaatler, sırtını sermayeye dayamış olmanın rahatlığı ve imkânlarıyla birçok yurt, ev, burs “imkânı” ile öğrencilerin karşısına çıkacaklardır. Birçok öğrenci belki önceleri isteksiz ancak mecburiyetten ve de bilinçsizlikten bu propagandanın kurbanı olacaktır.

İşçi ve emekçi çocukları çaresizlik içerisinde daha ilk günde cemaatlerin ve burjuvazinin namazlardan mecburi sohbetlere, sürekli denetimden birçok sorumluluk verilmesine kadar bir nesli düzene kazanma çabaları ile karşı karşıya kalmaktadır.

Bu tabloda bizlere çok daha büyük görevler düşmektedir. Kurulan tezgah, oluşturulan sözde dayanışma ve yardımlaşma havası dağıtılmalıdır. İşçi

ve emekçi çocuklarına üniversite kapılarını kapatan, kazara girdiğinde ise çalışmak veya cemaatlerin tuzağına düşmek zorunda bırakan sömürü düzeninin teşhiri elden bırakılmamalıdır.

Öğrenci gençliğin cemaatlerin sunduğu imkanlar üzerinden bir takım tuzaklara kolayından düşmesi tamamıyla işçi ve emekçilerin bu imkanlara sahip olmamasından, kendi imkanlarıyla okuma şansı bulamamasından kaynaklıdır. Asgari yaşam fonksiyonlarını gerçekleştirmeye dahi yetmeyen ücretler varken, bu düzende bir “lüks” olan eğitim ancak düzen güçlerinin bahşetmesiyle elde edilebilir bir “şans”a dönüştürülmektedir.

Bu tabloya müdahale etmek genç komünistlerin omuzlarında!

Eğitimden yansıyan bütün bu gerçeklerin temelinde kapitalist sistemin olduğu açıktır. Emeğinin karşılığını alamayanların bulunduğu bir düzende bunların olması da doğaldır. En temel ihtiyaçlarımızın bile karşılanmadığı, eğitimin “lüks” olduğu bir düzenin alternatifini ortaya koymak bugün için acil bir sorumluluktur.

Gençliği gerici burjuva odaklarının elinden çekip almanın yolu devrimci siyasal faaliyette boşluk bırakmamaktan, gençlik kitleleriyle buluşmaktan ve sosyalizm mücadelesine kazanmaktan geçmektedir.

Stantlar açmak, her üniversitenin özgünlükleriyle yeni gelen öğrencilerin karşısına çıkmak, düzenin pembe tablolar çizerek yürüttüğü üniversite propagandasına karşı üniversitelerin gerçek yüzünü ve uygulamalarını ortaya koymak ilk elden yapılacakların başında gerekmektedir. Bu tarz faaliyetler üzerinden üniversiteye gelen gençlikle bağları ilk günden kurmak ve geliştirmek çok önemlidir. Bunun için kayıt dönemi ile birlikte ilk günden itibaren üniversiteye gelen öğrencilerin karşısına çıkmak, düzeni teşhir etmek, yaşananları nedenleri ve kaynakları ile ortaya koymak için etkili bir çalışma örnek genç komünistlerin omuzlarındaki görevdir.

Harçlar kalkacak, sınav sistemi değişecek... Ya başka?

AKP iktidarı, büyük sermaye gruplarının uzun süredir eğitimle ilgili yapmayı düşündüğü “reformlara” son dönemde elini daha sıkı bir şekilde atmış bulunuyor. Sermayenin uzun vadede meyvelerini toplayacağı bu tür değişiklikler, dinci-gericilik bağlamında ve doğrudan AKP karşıtlığı üzerinden birçok kesimde tartışıldı.

Ancak bir meselenin bu çerçevede tartışılması aslımı gizleyebilmekte, özü itibarıyla nasıl ve neden ortaya çıktığının anlaşılmasına engel olabilmektedir. İktidarın şimdiye kadar yaptığı ve yapmaya çalıştığı değişikliklerin arkasında yatan nedenleri anlamak için, kimi kesimlerin yaptığı gibi bu ve benzeri kılıflara yoğunlaşmak yerine bu değişikliklerin sermaye birikimine nasıl katkıda bulunacağı üzerinden bir tartışma yürütmek gerekiyor. Bu sayede iktidarın sermayeyle nasıl iç içe olduğu, onun çıkarlarını nasıl gözettiği daha iyi anlaşılabilir.

Üniversiteler sermayenin kollarına bırakılıyor

Mesele harçların kaldırılması, sınav sisteminin değişmesi olduğunda da benzer şekilde tartışılmalı, sermayenin çıkarlarının ne olduğuna/olacağına odaklanılmalıdır. Bunu en iyi ifade edenler de devletin ileri gelenleri, devletin sözcüsü yazarlar ve iktisatçılar ile bizzat sermaye sahipleridir.

Örneğin, Bilim, Sanayi ve Teknoloji Bakanı Nihat Ergün’ün ifadesiyle “üniversitelerin girişimciliğinin ölçülmesi”, üniversitelerin sermaye birikimine doğrudan katkılarının derecelendirilmesi anlamına geliyor. Sermayenin ihtiyacı, üniversitelerin daha girişimci, yenilikçi olmasıdır. Türkiye’de buna örnek gösterilebilecek üniversite sayısı oldukça azdır. Sermaye sahipleri üniversitelerle iç içe olmak ve eğitimi doğrudan kendi çıkarlarına göre yönlendirmek istemektedir.

Bunun diğer bir adımını da mütevellî heyetleri sisteminin hayata geçirilmesi oluşturuyor. TÜSİAD’ın 2003 yılında sunduğu rapor, sermayenin buna ne kadar ihtiyacı olduğuna iyi bir örnektir. Özel üniversitelerde uygulanan sistemin devlet üniversitelerini kapsayacak şekilde geliştirilmesi, YÖK’ün ağırlığının yerine sermaye sahiplerinin üniversitelerin yönetimini doğrudan ele geçirmesi anlamına geliyor. Bu dönüşümle, üniversitelerdeki eğitimin sermaye sahiplerinin ihtiyacı

doğrultusunda daha kolay şekillendirilmesi de hedefleniyor. Bugün bazı üniversitelerdeki teknokentler bu sistemin genele yayılması açısından oldukça iyi bir örnek teşkil ediyor. Öğrencilerin dersler kapsamında yaptıkları projeler, bitirme tezleri, ödevler, araştırmalar vb. doğrudan bu şirketlerin ihtiyaçlarına göre belirleniyor.

Ayrıca, öğrenciler sınav odaklı bir eğitim sisteminden kurtarılmış gibi gösterilerek yapılacak yeni düzenlemeler “eğitimin yaygınlaşması”, “niteliğinin artırılması” vb. kılıflarla hayata geçirilmeye çalışılacak. Bu doğrultuda öğrenciler “daha kaliteli eğitim”, “daha yenilikçi üniversite”, “daha çok bilim adamları yetiştirme” gibi soyut, içi boş tanımlamalarla aldatılmaya çalışılacaktır.

Eşit, parasız bilimsel ve anadilde eğitim için mücadeleye!

Bugün eğitim sisteminde yapılmak istenen değişiklikler üniversitelerin şirketleştirilmesi adına yapıldığı ölçüde öğrenciler sermayenin üniversitelerdeki hakimiyetine karşı çıkmalıdır. Mesele eğitimle üretimin iç içe geçmesi ve eğitimin kalitesinin artırılması meselesi değildir. En genel anlamda üretimle eğitim iç içe geçecek olsa da, sermaye düzeni koşullarında sonuç sermayenin çıkarları doğrultusunda yapılacak yeni dönüşümlerle eğitim sisteminde oluşacak yeni çarpıklıklar olacaktır. Eşitsizlikler, sermayenin büyük bir krize doğru gittiği koşullarda uzun vadede daha büyük eşitsizliklere dönüşecek, sermaye sahipleri kârlarını arttırırken eğitim daha büyük sıkıntılarla karşı karşıya kalacak, bugünkünden daha geniş öğrenci kesimi mezun olabileceği halde diplomalı işsizler ordusuna katılacaktır.

Öğrenciler, sermaye düzeni koşullarını ve onun yarattığı çarpıklıkları/eşitsizlikleri unutmamalı, bu düzenin sözcüsü iktidarın “eğitimin yaygınlaştırılması”, “eğitim kalitesinin artırılması”, “YÖK reformu”, “harçların kaldırılması” gibi söylemlerinin altında hangi gerçeklerin yattığını doğru kavrayabilmelidir. Üniversite gençliği eğitimde kalitenin artması, eğitimin tüm ülkede yaygınlaşması için, öncelikle sınav odaklı ve “daha çok kâr etmek için yapılan eğitim” karşısında “eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim” şiarını yükseltmeli, bu talep etrafında örgütlenmelidir.

İkiyüzlülüğün bu kadarı!

Hacettepe Üniversitesi rektörü Murat Tuncer Amerika’da boğularak yaşamını yitiren iki öğrenci arkadaşımızın cenazesinde gazetecilerin sorularını yanıtlıyor. Başta PKK olmak üzere “yasadışı örgütlerin üniversitelerde oldukça etkin olduğunu belirten Tuncer devrimci ve yurtsever öğrencilere saldırıyor. “Yasadışı örgütlerin” sempatan kazanmak için birçok yöntem kullandığını söyleyen rektör, mücadele eden öğrencileri “kandırılmış kişiler” olarak tanımlıyor. Bu da yetmezmiş gibi terör örgütlerinin öğrencilere sevgili bulduğunu söyleyecek kadar ahlaksızlaşıyor.

Bu durum bizler için şaşırtıcı değil. Göreve geldiği günlerde burjuva medyanın “demokrat rektör” olarak göklere yükselttiği ve iyi niyetli (!) açıklamalar yapan bu zatın kimin ve neyin temsilcisi olduğunu daha ilk günden itibaren ortaya koymuştuk. Murat Tuncer’in sinsi politikalarının aleti olan bazı gençlik örgütlerinin aksine, öğrenci gençliğe Murat Tuncer’in yaptıklarının ne anlama geldiğini ve yapabileceklerinin sınırlarını anlatmıştık.

Bizler Hacettepe Üniversitesi’nde devrimin ve sosyalizmin sesi olan genç komünistler olarak mücadele edilmeden hiçbir hakkın kazanılmayacağını altını çiziyor ve bu düzenin sınırları içerisinde yalnızca akademik-demokratik mücadele vermenin handikaplarının unutulmaması gerektiğini söylüyoruz.

Hacettepe Üniversitesi’nde yeni bir dönemin başladığını söyleyen rektörümüz aralarında Ekim Gençliği okurlarının da bulunduğu devrimci-yurtsever öğrencilere uzaklaştırma cezası vererek açıklamasında bahsettiği “çözüm” yöntemlerini uyguladığını düşünüyorsa yanılıyor. Üniversitemizde devrim ve sosyalizmin bayrağı tüm engellemelere rağmen dalgalanmaya devam edecek.

Hacettepe Üniversitesi Ekim Gençliği

Hacettepe rektöründen karalama

Hacettepe Üniversitesi’nin sözde demokrat rektörü Prof. Tuncer bir kez daha devrimci ve yurtsever öğrencilere saldırı. Başta PKK olmak üzere “yasadışı örgütlerin” üniversitelerde çok etkin olduğunu söyleyen Tuncer, bu örgütlerin çeşitli yöntemlerle öğrencilerin gözlerini boyayarak sempatan kazandığını iddia etti. Hızını alamayan rektör, “terör örgütlerinin” sevgili bile bulduklarını iddia ederek ilerici ve devrimcileri karalamaya çalıştı.

“Çözüm” olarak öğrenci odaklı çalışmayı ortaya koyan Tuncer “Bu durumda bizim üniversite olarak öğrencilerimize sahip çıkmamız, onları kucaklamamız, sorunlarına, sıkıntılarına ortak olup çözüm odaklı çalışmamız gerekiyor. Öğrencilerimizin üzerinde hassasiyetle durup onların ihtiyaçlarını karşılamamız lazım” dedi.

Bunun için yeni proje geliştirdiklerini belirten Tuncer, “yaşam koçu” olan yurtlar kurarak öğrencilerle daha yakından ilgileneceklerini ve yasadışı faaliyete meyilli öğrencileri tespit ederek “iş işten geçmeden” “çözüm” üreteceklerini ifade etti.

Devrimci ve yurtsever gençliği karalamaya çalışıyor!

Rektör, mücadeleye katılan öğrencileri de kandırılmış bireyler olarak göstermeye çalışıyor.

Ancak biliniyor ki, Tuncer’in karalamaya çalıştığı öğrenciler kandırıldıklarından dolayı değil, kapitalizmin yarattığı ticarethaneler karşısında eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitimi savundukları için şu ya da bu düzeyde mücadeleye katılıyorlar. Gençlik sömürü ve zorbalık son bulsun diye, ulusal baskı ve eşitsizlik kaldırılırsın diye kavga saflarında yerini alıyor.

Asıl kandıran cemaatler ve faşist çetelerdir!

Üniversitelerde örgütlenmek için Tuncer’in saydığı yöntemleri kullananların asıl olarak cemaatler ve faşist çeteler olduğu tüm çıplaklığı ile ortada duruyor. Cemaat örgütlenmelerinin özellikle yoksul üniversite öğrencilerini barınma ve burs gibi yardımlarla kandırmaya çalıştıkları, faşist çetelerin ise baskı ve zorbalıkla beraber her türlü kirli işi/ilişkiyi kullanarak beslemelerini topladıkları biliniyor.

Sınıf edebiyatına giriş

Gerçeklik, toplumsal olarak varolan her şeydir. Bütün toplumsal ilişkiler, yaşantılar, insan tarafından oluşturulan çevre, tüm maddi evren doğal gerçekliği kapsar. Edebiyatın ya da genel olarak bütün sanat eserlerinin gerçeklik ile bağı vardır. Eseri ortaya koyan kişi, belirli bir toplumsal gerçeklik içinde yaşamaktadır ve eserinde gerçekliği şu ya da bu biçimde ele alır. Kuşkusuz bütün edebiyat metinlerinin gerçekliği yansıttığını söyleyemeyiz, kimi metinlerin gerçekliğin çarpıtılması ya da ters yüz edilmesi işlevi gördüğünü söylemek mümkündür.

Edebiyat eseri, yazarın gerçeklikle bağ kurmasının bir aracıdır. Yazar içinde yaşadığı gerçeklikten yola çıkarak eserini oluşturur, fakat bu oluşturma hali olduğu gibi aktarma durumu değildir, yazarın süzgecinden geçen gerçekliğin, edebiyatın kendine özgü kuralları çerçevesinde, yazarın bakış açısı ve estetik tercihleri üzerinden kurgulanmış bir şekilde ortaya konulmasıdır. Sanat eseri için, bir anlamda nesnel gerçek dünyanın öznel tasarımı diyebiliriz.

Edebiyat ve çalışma

Birçok sanat dalının çalışma hayatı ile bağı kurulabilir. Bu ilişki, edebiyat söz konusu olduğunda diğer sanat dallarına göre daha fazla geçerlidir. Romandan öyküye, şiirden denemeye edebiyatın bütün türlerinde çalışma hayatı ilişkileri şu ya da bu biçimde karşımıza çıkmaktadır. Dickens'ın bazı romanları, çalışma hayatını yansıtan ilk eserler olarak kabul edilmektedir. Endüstri Devrimi sonrası İngiltere'yi anlattığı *Zor Zamanlar* romanı bu açıdan önemlidir. Yıpratıcı öldürücü fabrika ortamı, zor çalışma koşulları, sendikal örgütlenme uğraşları, sermayedarların bu faaliyetleri önleme bastırma çabaları, iş kazaları ve İngiltere tarihinde önemli bir yer teşkil eden "Yoksul Yasaları" bu romanda etraflıca anlatılır. Zola'nın romanlarında da çalışma hayatı değişik boyutlarıyla karşımıza çıkar: *Germinal*'de maden işçileri, *Toprak*'ta ise tarım işçilerinin sorunları ve örgütlenme mücadeleleri işlenmiştir. Gorki'nin eserlerinde Çarlık Rusya'nın sosyal yaşamı ve çalışma hayatına ilişkin yansımalar bulmak mümkündür, *Ana* adeta bir kült roman olmuştur. ABD'de 20. yüzyıl başlarında Upton Sinclair, Jack London gibi yazarlar 'sosyal protest roman' türünde eserler vermişlerdi, London'un *Demir Ökçe*'si bu açıdan kayda değer bir eserdir. Steinbeck'in 1929 Büyük Buhran sonrası dönemi ele aldığı *Gazap Üzümleri*'nin emekçileri anlatan eserler içinde ayrı bir yeri vardır. Yazarın ayrıca *Bitmeyen Kavg*a romanı, elma toplama işçilerinin sefalet koşullarına karşı örgütlenme çalışmalarını öncü devrimci işçiler üzerinden ele almıştır. Şunu söylemek mümkündür, birçok edebiyat eseri, anlattığı dönemin çalışma koşulları ve ilişkilerinin tanığıdır.

Edebiyat ve emek tarihi

Emekçileri anlatan edebiyat eserlerinin dışında akademik çalışmalar söz konusudur. Bu çalışmalar da kapitalizmin oluşum sürecinden bugünlere uzanan tarihsel süreci, işçi sınıfı ve emekçilerin sorunlarını ve mücadelelerini anlamamızı sağlarlar. Akademik

çalışmalar ile edebiyat eserleri arasında temel bir farklılık vardır: Edebi metinlerin sosyal yaşama ilişkin oluşumları, bilimsel çalışmalarda çok fazla yer almayan, bazen de alması mümkün olmayan boyutlarıyla kavrayabilmesi, onlara ayrı bir değer katmaktadır. Edebiyat, "o dönemlere ait bir yaşanmışlığı, bir atmosferi, insani ilişkileri ve eşyanın dokusunu hissettirir." V. Hugo'nun anlatmış olduğu Paris, Dickens'ın anlattığı Londra sokakları, Zola'nın maden ocakları hiçbir 'nesnel' incelemenin yapamayacağı kadar canlı bir atmosfer taşır günümüze. Edebiyat eleştirmeni Ömer Türkeş de 'bilimsel' bilgilerde geçmişin ruhunu, atmosferini, insanların acılarını hissetmemize yarayacak imgelerin yer almadığını, sadece sayılar ve istatistikler üzerinden köylülerin sayısı ya da tarım ürünlerinin fiyatlarına dair değerlendirmeler olduğunu ifade etmiştir. Makal'ın ifadesiyle edebi metinler, akademik çalışmaları ve emek tarihine ilişkin bilgilerimizi güçlendirir, yani "bedene can ve ruh katar." Rıfat Ilgaz'ın Alişim şiiri, iş kazalarına dair akademik çalışmaların kapsamayacağı insani duyguları bize hissettirir.

*"Kasnağından fırlayan kayışa
kaptırdın mı kolunu Alişim!
Daha dün ögle paydosundan önce
Zilelinin gitti ayakları
Yazıldı onun da raporu:
ihmalen!"*

Türkçe edebiyat ve emek

Bir çok edebiyatçının farklı türlerde verdiği eserlerde Türkiye'nin farklı dönemlerine dair, değişik bölgelerden ve sektörlerden çalışma yaşamına ilişkin izdüşümleri bulmak mümkündür. Osmanlı döneminden ele alacak olursak Refik Halid Karay'ın *Memleket Hikayeleri*'nden biri olan, 1909 yılında yazılmış *Hakkı Sükut* öyküsü, Bursa'da bir ipek fabrikasında yaşananları konu alır. Öykü kahramanı Hasip Efendi'nin şu konuşmasından döneme dair bilgiler edinebiliriz: "Üç dört kuruşa karşı on dört saat kaynar sular başında, pis kokular, hasta nefesler emerek zehirlenen, taravetinden, kızılığandan, gözlerinin pırılıtsından her gün bir zerre kaybederek toprak olan vucutlara şüphesiz acıyor, bu derlere alışamıyordu." Akademik çalışmalar, yüzyıl başında

işgünü saatlerinin 14-16 saate kadar çıktığını göstermektedir.

Mahmut Yesari'nin *Çulluk* romanı, Cumhuriyet'in ilk yıllarında Cibali Tütün Fabrikası ve Çağaloğlu matbaa işçilerinin yaşadığı sorunları konu edinmektedir. Romandan bir bölüm aktaracak olursak: "(...) sabahleyin şafak sökmeden kar, yağmur, rüzgar, güneş hiçbir mani dinlemeyip fakrin, açlığın emriyle ıslana üşüye, titreye sendeleye, sessiz, şikayetsiz sürüne sürüne gelen ve bu mustarip, yorgun vücutların istirahat hakkını vermeden yine aynı emirle işe başlayan kadınlar."

Reşat Enis'in *Afrodit Buhurdaında Bir Kadın* romanı, 1939 yılında yayımlandı. Dönemin sosyal atmosferine, yaşama ve çalışma koşullarına dair geniş gözlemler vardır. Edebiyat eleştirmeni Fethi Naci, bu kitap için "roman katına yükselmeyen, yazımsal değeri olmayan bir çalışma" değerlendirmesi yapmış, Ömer Türkeş ise "facialar antolojisi" olarak nitelermiş olsa da Nazım Hikmet'e göre bu kitap "Türk edebiyatının temel taşı" niteliğindedir. Reşat Enis kitapları o dönem toplatma kararı baskısına maruz kalmıştır, emekçi bir kadının yaşadığı çifte sömürüyü çarpıcı bir dille anlatan *Afrodit Buhurdaında Bir Kadın* da yayımlandıktan kısa bir süre sonra toplatılmıştır. Enis'in 1960'lı yıllarda ses getiren bir başka romanı *Sarı İt*, sarı sendikanın başkanına karşı verilen mücadeleleri anlatır. Bu romanlar için edebi değeri düşük, ajitatif yanı yüksek ve propagandist gibi değerlendirmeler yapılmıştır.

Cumhuriyet'in ilk yıllarında çalışma yaşamına dair eserler oldukça sınırlıdır. 40'lı 50'li yıllardan itibaren Rıfat Ilgaz, Orhan Kemal, Necati Cumalı, Sait Faik, Nazım Hikmet ve Aziz Nesin eserlerinde emekçi temsilleri vardır. Orhan Kemal için bir parantez açmak gerekiyor, özellikle *Bereketli Topraklar Üzerinde* romanı ustalıkla yazılmış, doğrudan işçi sınıfını anlatan, 1940 ve 50'li yıllardaki kırılma anlarını yazarın kendi yaşanmışlığı temelinde incelikle ele alan bir eserdir. Yazarın başka eserleri de var kuşkusuz: *Vukuat Var*, *Hanımın Çiftliği*, *Baba Evi*, *Cemile...* *Vukuat Var* romanı üzerinden çocuk işçiliğinin Çukurova'da yaşanan biçimine dair bilgiler edinmek mümkündür: "Çocuklar mahallenin çamuru, tozu toprağı içinde boy atıncaya kadar oynar, yuvarlanır, boy atıp da palazlandı mı, büyüklerinden birinin nüfus kağıdıyla fabrikaya girer, başlardı çalışmaya."

İrfan Yalçın'ın *Ölümün Ağzı* romanı, Zonguldak maden havzasında "iş mükellefiyeti" gerçeğini merkezine alan, estetik açıdan güçlü, acı bir üslubu olan, maden işçilerinin gerçekliğini açıklıkla anlatan bir eserdir. Kitabın hemen ilk sayfasında bir işçinin söylediği sözler: "Ayağı kırılan bir ocak katırı, yiten bir kazma, bizlerin ölümünden daha çok üzerdi başımızdakileri. Çünkü ocakta çalışan katır az bulunuyordu. Kazma kürek belli sayıdaydı. Ama bize gelince, karıncalar kadar çoktuk biz!" *Ölümün Ağzı*, maden işçileri ile yapılan konuşmalar, arşiv taramaları ve araştırmaları üzerinden kaleme alınmıştır. Maden işçileri, ağır çalışma koşullarından dolayı birçok sanatın konusu olmuştur, sadece romanlar değil şarkılar ve türküler, fotoğraf ve sinema gibi sanatlar maden işçilerini ele almıştır. *Ölümün Ağzı*'na dönecek olursak, Yalçın kitabın önsözünde şunları söylüyor: "Eğer bir gün acının tarihi yazılırsa, İkinci Dünya Savaşı yıllarında Zonguldak kömür ocaklarında uygulanan işçi mükellefiyetinin kısaca, mükellefiyetin de sözü edilir herhalde. Bu sözcük yükümlülük anlamına gelir Arapça'da. Ama bu sözcük Zonguldak maden köylerinde karabasanla eşanlamlı kabul edilir." Yalçın'ın edebiyat dili oldukça inceliklidir, okuyucusunu hiç sıkırmaz, yerel lehçeleri kullanır, yerelin kültürel değerlerine, ilişkilerine dair fikir sahibi oluruz. "Anşa, Anşa, Niyazi de mi girdi ölümün ağzına yoğsa? O uşamı da yedi yuttu ecel?" İrfan Yalçın'ın eseri dışında madenciler ile ilgili Muzaffer Oruçoğlu'nun *Grizu*, Mehmet Seyda'nın *Yanartaş*, Behçet Kalaycı'nın *Kıvrıkcık-Genç Bir Madencinin Öyküsü* romanları sayılabilir.

"Bereketli Topraklar Üzerinde"den sınıfa gerçekçi bakış

Türkiye'de yaşanan önemli dönüşüm süreçlerini, tarımda makineleşme ve kentlere göç, kentte yaşam pratikleri ve hayata tutunma hallerini büyük bir ustalıkla kaleme almış olan Orhan Kemal, sınıf edebiyatının en önemli isimlerindedir. Hayatının birçok döneminde işçilik yapmış olan yazarın tanıklıkları ve gözlemleri sonucu ortaya çıkan eserleri, gerçekçi edebiyatımızın güzel örneklerindedir. Yazarın 1954 tarihli *Bereketli Topraklar Üzerinde* romanı üzerinden döneme ve işçi sınıfına bakacak olursak: 2. Paylaşım Savaşı sonrası değişen güç dengelerinden etkilenen ve sosyo-ekonomik yapısında değişimler yaşanan bir ülke. Türkiye, savaşa katılmamıştır; fakat savaş ekonomisi uygulamalarından derin biçimde etkilenmiştir. Üretim yarı yarıya düşmüştür. İthalatta %50 civarında bir azalma, buğday üretiminde ciddi bir düşüş yaşanmıştır. 900 bin kişinin silah altına, orduya alındığı tahmin edilmektedir. Ekmek sorunu, karne uygulamaları ile çözülmeye çalışılmış, halk oldukça yoksullaşmış, ama bazı kesimler savaş zengini olmuştur. 1940 tarihli Milli Korunma Kanunu, emekçilerin halini beter bir duruma getirmiştir. Ücretler dondurulmuş, çalışma saatleri

uzatılmış, iş yasası hükümleri tamamen askıya alınmıştır. İş mükellefiyeti gibi uygulamalarla adeta toplama kampları oluşturulmuştur. Savaş sonrası oluşan yeni dünya içinde Türkiye de yerini almış, IMF ve NATO gibi kuruluşlara üye olmuştur. ABD'den gelen kredilerle tarımda makineleşme, traktör alımı gibi ABD'nin belirlemiş olduğu gelişmeler hayata geçmiştir. 1950'li yıllarla beraber kırsal alanlardan kentlere doğru yoğun bir göç süreci başlamıştır ve beraberinde işsizlik, yoksulluk ve konut sorunu gibi birçok alanda sorunları beraberinde getirmiştir.

Bereketli Topraklar Üzerinde romanında da ilk karşımıza çıkan şey göç olgusudur. Sivas'tan tren ile yola çıkan üç arkadaş, soluğu Çukurova'da alırlar. Göç etmenin en temel nedeni 'geçim sıkıntısı' olarak ifade edilir. Pehlivan Ali, Köse Hasan ve İflahsızın Yusuf'un yolculuk sırasında konuştukları, döneme dair önemli ipuçlarını işaret etmektedir:

Yusuf: "...hepimizinki de bir ekmek derdi mesala. Öyle değil mi?"

Köse: "Ne diyorsun Yusuf? Gözü çıksın. Yurdumuzu, yuvamızı ne diye teptik?"

Yusuf: "Tarlamız marlamız yok bizim. Şunun bunun yanında çalışırız harmana marmana gideriz, çift süreriz... n'olacak köy yeri işte."

Kentte bir hemşerilerinin olması, fabrika sahibi olan hemşerilerinin kendilerini kesin olarak işe alacağına dair inançları ve ardından yaşananlar oldukça önemlidir. Bu nokta göç olgusunun, kentte tutunma hallerini anlamamızı sağlayan önemli göstergeleridir. Sosyolojik olarak önemli veriler içermektedir yapılan konuşmalar: "Hemşerimiz be, Hemşerinin kötüsü mü olur? Amanın hemşerilerin gelmiş diye bizi tutmayıpta işe şehirliyi ne diye tutsun?" İşçileşen köylüler, kentte bir tanıdık, hemşerilerinin olmasını önemli bir dayanak olarak görmektedirler.

Fabrika içinde çalışma koşulları oldukça ağırdır. Köyden kente gelen üç arkadaş ilk kez fabrika görürler ve belli bir şaşkınlık yaşarlar. Çalışma koşulları hakkındaki tepkileri, gerçekçi ve canlı tasvirlerle romanın içinde yer almaktadır. Çırcır dairesi, kirli koza ve sulu koza gibi fabrika içi alanlar romanda geçmektedir. Sulu koza olarak ifade edilen alanda çalışan işçilerin durumu çok zordur. Köse Hasan, kısa sürede zatürreye yakalanır. "Aman deyim Hasan, ayağını sıkı bas, hasta masta olup dert olma başımıza da..." Hasan hastalık sürecindeki bakımsızlıktan hayatını kaybeder, arkadaşları ise bunu alınyazısı olarak görürler.

İşçilerin oturdukları evlere baktığımızda koşulların ne denli ağır olduğu ortaya çıkar. Bir zamanlar hayvanların bağlandığı, tabanı gübre olan, genişçe bir ahır. Fabrika içinde ırgatbaşı ile işçiler arasında bulunan hiyerarşik ilişki çok açıktır, hatta ırgatbaşı işçilerin ücretinin bir kısmına 'el koyar.' Üç arkadaşın bu durumla ilgili şikayeti sonrasında ırgatbaşının isteğiyle işten kovulur, yaka paça atılırlar. Kentte ilk tokatı hemşerilerinden yemiş olurlar bu haliyle. Enformel sektör kentlerde oldukça yaygındır, işten

atıldıktan sonra "taşeron" vasıtasıyla inşaatta çalışmaya başlarlar. Taşeron, işçiler tarafından "müteahhidin müteahhidi" olarak ifade edilir. Orhan Kemal taşeronluğun erken dönem uygulamalarını göz önüne serer eserinde.

Pehlivan Ali'nin inşaattan kaçarak tarımsal alana göç etmesiyle roman daha çok Ali'ye odaklanır. Ali'nin harman yerindeki çalışma koşullarına tanıklık ederiz, 'koltukçular' denilen patoz makinesinde çalışan işçilerin adeta makine gibi çalıştırıldıklarını, yemeklerin çok kötü olduğunu, iş saatlerinin uzunluğunu, paydos saatlerinin tamamen ırgatbaşının keyfine göre belirlendiğini, işçilerin barınma sorunu olduğunu, tarlada yattıklarını görürüz. Romanın bu bölümlerinde Çukurova'da tarım işçilerinin yaşam pratikleri sade eve özlü bir biçimde anlatılır.

Romanın sonuna doğru yiğit bir işçi olan Zeynel'in işçileri harekete geçirme çabalarını görürüz. Zeynel'in çağrılarında işçiler, gerek jandarma korkusu gerekse işsiz kalmaktan çekinmelerinden dolayı pek yanaşmazlar. Pehlivan Ali'nin patoz mekinesine ayağını kaptırmak hayatını kaybetmesi sonrası, Zeynel harmanı ateşe verir. Zola'nın *Germinal*'inde de böyle bir bitiş söz konusudur. İşçilerin örgütlenerek sorunlarını çözme yoluna gitmek yerine, bireysel çıkışlar üzerinden halletme yoluna gitmesi, sorunların tam olarak çözümünü sağlamamaktadır.

Sonuç yerine

Türkçe edebiyatta ciddi bir 'köy edebiyatı' gerçeği var, fakat 'işçi edebiyatı' oldukça kısıtlı durumdadır. Yazarlar tarafından köy sorunu, uzun yıllar boyunca işlenmiş, işçi sınıfı gözardı edilmiştir. Çalışma hayatı, eserlere daha çok dolaylı bir biçimde konu olmaktadır, doğrudan işçi sınıfını anlatan eserlerin sayısı daha az. Eserler 'toplumcu gerçekçilik' çerçevesinde oluşturulmuştur, grevler\direnşler için yazılmış şiirler de vardır, Hasan Hüseyin'in *Kavel* şiiri ilk elden örnek verilebilir:

"İzin verirlerse Kavel grevcileri
ilk çocuğumun adını
kavel koyacağım."

Orhan Kemal'in *Grev* hikayesi işçi mücadelelerini konu almaktadır: "Harb biteli beş sene oluyor, iş kanununun hükümlerini yerine getirmenizi istiyoruz." Türkiye'de, Batı edebiyatında olduğu gibi bir 'işçi edebiyatı'ndan bahsetmek zordur, bunda Türkiye'nin kapitalistleşme sürecine daha geç girmesi, işçileşmenin daha gecikmeli ve zayıf gerçekleşmesi etken olmuştur. Tarihsel süreç içinde önemli bazı eserleri üretilmiş olsa da içinden geçtiğimiz dönemde işçi sınıfı edebiyatına katkı sınırlıdır. Emek tarihi çalışmalarında edebi metinler yeteri kadar değerlendirilmemektedir. Emek ve edebiyat arasındaki ilişkiyi doğru kurabilmek ve bu alanda eserler üretebilmek, sınıfın dünü ve bugününü anlayabilmemiz, geleceği ise öngörebilmemiz açısından oldukça önemlidir.

Bir bardak temiz su bile sosyalizmde!

Sermaye düzeninin toplumsal yaşamı yıkıma sürekleyen artı değer sömürsü ve aşırı meta üretimine dayalı işleyişi tüm insanlığın geleceğini tehdit edecek sonuçlar yaratıyor. Son haftalarda Türkiye’de su firmalarının damacana sularla insanlara ‘zehir’ sattığının ifşa olmasıyla su sorunu sarsıcı bir şekilde gün yüzüne çıktı. Plastik kaplara konan ve şişelenerek satışa sunulan yaşam kaynağımız suyun ciddi sağlık sorunları yaratacak kadar kirli olması ve kanserojen kimyasallar içermesi sorunun ulaştığı boyutları gösterdi.

55 firmanın sularında ‘koliform’, yani insan ya da hayvan dışkı yoluyla bulaşan bakteriler bulunması suyun ticarileşmesinin insan sağlığı açısından yarattığı korkunç sonuca ayna tutmaktadır. Bu gerçek, üstü kapatılmayacak bir şekilde ortaya çıkıp laboratuvar sonuçlarıyla kanıtlanınca Sağlık Bakanlığı olaya ‘el koydu’. Bakanlık önce 5 sonra 20 firmayı kamuoyuna açıklayarak ‘halkın sağlıksız su tüketiminin derhal önüne geçebilmek için dolium tesisinden alınan numuneye göre işlem yaparak’ üretimlerini durdurdu. Ancak büyük firmaların ismi itinayla sansürlendi. Ve ismi açıklanmayan firmaların sularının temiz olduğu izlenimi yaratıldı. En son açıklamayla da Bakanlık, üretimleri durdurulan 12 firmanın sorunlarını giderdiklerinin tespit edilmesi üzerine üretimlerine devam edilmesi kararı aldıklarını duyurdu. Sorunun geri dönüşümlü damacanelerin iyi bir şekilde dezenfekte edilmemiş olmasından kaynaklandığı topluma lanse edilmeye çalışılarak gerçeklerin üstü örtbas edilmek isteniyor.

Sağlık Bakanlığı yapmak zorunda kaldığı denetimlerle ve firmaların üretimini durdurarak ortaya çıkan tepkiyi dindirmenin ve bu olayın üstünü hızla kapatmanın derindedir. Çünkü sorun kirli ve yüksek oranlarda insan sağlığına zararlı kimyasalları içinde barındıran suları piyasaya süren firmaları aşan bir kapsama sahiptir. Sermaye düzeni su firmalarını aklarken aslında hızla kendi kendini aklamının peşindedir. Yıllarca içme suyu olarak hazır suları adres gösterenlerin birden arsızca şehir şebekesinin suyunun gönül rahatlığı ile içilebileceğinin duyurusunu yapmalarının arkasında yatan nedeni de böyle okumak gerekmektedir. Halbuki içme suyu için en güvenilir kaynak sürekli olarak günlük laboratuvar denetiminden geçen musluk suyu iken sermayenin politikaları ile hazır su şirketlerinin

sermayesi bilinçli olarak geliştirilmiştir. Kendilerini aklamının derindedirler; çünkü su tekellerinin kontrolsüzce büyümelerini sağlamış, buna ön ayak olmuş, büyük bir hazır su sermayedarları grubu oluştururlarken kaynaklarından, su istasyonlarına, marketlere kadar sürekli olarak suları denetime tabi tutmaktan bilinçli olarak uzak durmuşlardır.

Doğayı ve toplumu eksen alan bir yaklaşımla hareket edildiğinde bugün Türkiye’nin su kaynakları herkesin sağlıklı içme suyuna ulaşabileceği olanakları sunmaktadır. Ancak kapitalist yıkım politikaları ile birlikte Kürdistan’daki kirli savaşla var olan olanaklar da hızla tüketilmekte ve hunharca yok edilmektedir. Kontrolsüzce yapılan HES’ler ve barajlar tüm Türkiye’nin ve Ortadoğu’nun yer altı ve yer üstü sularını zapturapt altına almaktadır. Türkiye’nin mevcut elektrik tüketiminin %2’sini karşılayabilecek olan HES’ler elektrik üretme projesi değil, suya sahip olma, mülkiyetini alma projesidir.

Kapitalizmin bunalımının derinleşmesi dünyadaki egemen güçler arasındaki rekabetin kızışmasını, bu da dünyanın yeraltı ve yer üstü kaynakları üzerinde hakimiyet kurulması telaşını beraberinde getirdi. Su kaynaklarının üzerinde hakimiyet kurulması ve tekelleştirilmesi ile su ticari bir meta olarak kapitalist piyasa ekonomisinde önemli bir yer tutmaktadır. Su, tüm yaşamsal faaliyetlerde belirleyici bir önem taşıdığından, kapitalist sömürü düzeni için suya sahip olmak önemli bir güç göstergesi haline gelmiştir. Örneğin İsrail’in Filistin topraklarını işgal ettiği Golan’ın, Batı-Şeria ve Gazze’nin su kaynaklarının bulunduğu bölgeler olması tesadüfi değildir.

Öte yandan son skandal ile şimdiye kadar suların denetiminin su firmalarının bizzat kendi götürdükleri numuneler üzerinden yapıldığının Bakanlık tarafından itiraf edilmesi sorunun boyutlarını göstermiştir. İnsan sağlığı hiçbir şekilde önemsenmemiş, suyun ticarileştirilmesinin önü açılmış ve su firmaları özel olarak denetimsizlikle palazlandırılmıştır. Yapılan araştırmaların sonuçları satılan bazı suların bizzat kaynaktan kirlenmiş olduğunu gösteriyor ve bu da su satışının tam bir başı bozukluk içinde yapıldığını kanıtıyor. Tüm bu gelişmeler göstermiştir ki denetim sıfırdır, il sağlık müdürlüklerinden halk sağlığı müdürlüklerine kadar tüm devlet mekanizmaları çürümüş

kurumlardır. Yani gidip Sağlık Bakanlığı’ndan onay alan bir firma bir gece sondajı vurup istediği yerden kanser yapma riski olan nitrat değeri yüksek ya da kanalizasyon sızıntısı bulaşmış olan kuyu suyunu çıkarıp depolayıp satışa sunabilmekte ve bunu yaparken hiçbir engelle karşılaşmamaktadır.

Hazır su tüketiminde insan sağlığını tehlikeye atan diğer unsur ise içme suyunun doldurulduğu plastik ambalajlardır. Bugün sular kanserojen özelliği olan, Bisfonol A içeren plastik kaplarda (damacana-pet şişe) satışa sunulmaktadır. Yüzde yüz kanserojen olduğu bilimsel olarak kanıtlanan Bisfonol A suya geçmektedir. Ekosistemde olmayan bu kimyasal, özellikle çocuklar, hastalar ve hamilelere kanser saçan tehlikeli bir maddedir. Cam kapların maliyeti yüksek olduğundan plastik kaplar tercih edilmekte, kapitalizmin sömürü dişlileri böylece daha çok kâr için ölüm saçmaktadır.

AKP iktidarı döneminde uluslararası sermayenin çıkarları doğrultusunda temel toplumsal hizmetlerin ticarileştirilmesini ve emek gücünün köleleştirilmesini içeren neo-liberal yıkım programının hayata geçirilmesine hız verildi. Su ve sağlık gibi yaşamsal hizmetler rant alanları olarak sermayeye peşkeş çekilerek yeniden şekillendirildi. Sermaye hükümeti AKP öncesinde İstanbul dışında tüm kentlerde şebeke suyu içilebiliyordu. Ancak bugün bu yıkım programı doğrultusunda pek çok kentte yapılan kampanyalar ve aldatmacalar eşliğinde toplum bilinçli olarak hazır su içmeye yönlendirildi. Suya özgü bir piyasa oluşturuldu. Özel su firmalarının sayısının hızla artması sürecini sokak çeşmelerinin kapatılması, suyun fahiş fiyatla satılması izledi. Bu politikalarla tekellerin doğada tüm canlılara ve insanlığa ait su kaynaklarını satın almalarına izin veren yasal yönetmelikler çıkartılarak suyu, şişelere doldurup piyasaya sunularak satışı genelleşti. ‘Su hayattır’ melodileri eşliğinde izletilen reklamlarla ‘hayat’, parası olanlara satılarak kapitalistlerin kasaları dolduruldu.

Bugün içme suyu tüketimi büyük oranda hazır sularla yapılmaktadır. Başta İstanbul olmak üzere büyük kentlerin etrafındaki doğal içme suyu kaynaklarını barındıran ormanlar, yeşil alanlar rant için inşaat alanlarına, sanayi merkezlerine dönüştürüldü, talan edildi. Şimdi de bir taraftan Formula 1 Parkuru, diğer taraftan Kanal İstanbul, 3.

Köprü projeleri ile kentin ulaşım sorununu çözmeye, İstanbul'un yıldızını parlatma yalanıyla bu talanı sürdürmenin hesabı içindeler. Yani sermaye hükümeti bitmeyen bir iştahla İstanbul'un son kalan yeşil alanlarına yönelik saldırılarına durmaksızın devam etmektedir.

Türkiye'de son 10 yıl içinde HES inşaatları, sanayi atıkları ile akarsu kaynaklarının ve yeraltı sularının kirletilmesi, dere yataklarının yapılaşmaya açılarak yağmur-kar sularının heba edilmesi, kapitalist tarım politikaları ile Anadolu topraklarının hızla çölleştirilmesi ile birlikte su kıtlığı sorunu ciddi bir sorun haline gelmiştir.

Bir bardak suda çıkan bu fırtına suyun ticarileşmesinin ve su kaynaklarının tekelleşmesinin doğal bir ürünüdür. Su aslında bir meta haline getirilerek satılması en zor doğal kaynaktır. Su, canlı organizmaları içinde barındırdığı için paketlenme ve saklama koşulları için özel bir denetim, hassasiyet gerektirmektedir. Sınırsız sömürü ve kârı önemseyen sermaye kodamanlarının insan sağlığına gereken önemi göstermesinin mümkün olmadığını görüyoruz. Yıllardır milyonlarca insana sağlığa zararlı suların para ile temiz su olarak satıldığı ortadadır. İşçi ve emekçilerin masraflarını arttırarak kursağındaki lokmaya göz dikenler, artık yaşamlara da kast etmektedirler. Gözlerini kar hırsı bürümüş sermayedarlar için insan sağlığının ya da yaşamının hiçbir önemi yoktur.

Kapitalizm koşullarında tüm haklar gibi insanca bir yaşam hakkı da işçi sınıfı ve emekçiler tarafından dışı dışı kazanılacak bir haktır. Su yaşamsal bir kaynaktır, ancak bugün kapitalizm kullanım değeri olan her şeyi değişime sokarak metalaştıran bir meta düzenidir. Kapitalizmin yapısal krizi derinleştikçe çevrenin, doğanın yıkımı daha da büyük boyutlara ulaşırken dünyadaki içilebilir su kaynakları da hızla tükenmektedir. Bugün işçi ve emekçilere kirli ve kanserojen sular satan, suyu metalaştıran sermaye düzeninden ve onun sadık uşaklarından hesap sorma günüdür. Suyun tüm doğanın ve canlıların ortak kaynağı olarak gerçek sahiplerine kavuşacağı sosyalizm ile ancak bir bardak temiz su üzerinden dönen fırtınalar dindirilebilir.

Bugün işçi sınıfı devrimcilerinin görevi sermaye düzeninin maskesini düşürerek 'insanca bir yaşam'ın tek alternatifinin sosyalizm olduğunu işçi ve emekçilere göstermektir.

Y. Kaya

Kanlı Gemi

Saat sabahın beşiydi. Yorgun kent henüz uykudaydı. İşe gitmek için henüz erken sayılırdı. İzzet kafasını kurcalayan birçok sorunla boğuşuyordu. Sorunlar birkaç gündür uykusunu kaçıırıyordu. Bugün de pek uyuyamamıştı. Sanki karabasan basmıştı. Üzerinde çok büyük bir yorgunluk vardı ama yine de uyuyamıyordu. Son zamanlarda bir hayli yıpranmıştı.

Hızla fırladı yatağından, mahmur gözlerle banyoya gitti, elini yüzünü yıkadı. Ayna alaycı bir tebessümle ona yaşlandığını söylüyordu. Bir kamyonun kontrolsüz gürültüsünü andırıyordu öksürüğü. Bu sıralar ciğerleri parçalanırcasına öksürüyordu. Doktora gidecekti ama işyerinden vizite kâğıdını alamamıştı. İşler çok yoğun ve İzzet ustanın mutlaka çalışması gerekiyordu. Yaşadığı hayata sövüp saymayı bu sabah da ihmal etmemişti.

Kapıyı öfkeyle çarparak evden çıktı. Sigarasını yaktı ve tren istasyonuna doğru yol aldı. İstasyon evine 15 dakikalık bir mesafedeydi. Her gün bu mesafeyi yürürken derin düşüncelere daldı. Henüz gün aydınlanmamıştı. Gökte asılı duran ayın ışığı sessiz caddelere soluk bir "merhaba" diyordu. Sokak lambaları soluk sarı ışıklarını etrafa yayıyordu. Lambanın biri göz kırpar gibi yanıp sönüyordu. Güneş utangaç bir kız çocuğu gibi bir yerlerde saklıydı. Bugün işe gitmesem diye düşündü sigarasından son nefesi alırken. Ama mutlaka gitmeliydi. Yoksa işten atılacaktı. Üstelik paraya da çok ihtiyacı vardı. Bu düşüncelerle istasyonun turnikesinden girdi ve treni beklemeye koyuldu. İstasyonda henüz kimsecikler yoktu ve ortalık çok sessizdi. Korku filmlerini andırıyordu. Tanımadığı otların ve bitkilerin arasından uzayan ağaçlar yerini güneşe terk etmek üzere olan aya tebessümle el sallıyor gibiydi.

Tren sessizliğe meydan okuyarak gürültüyle geliyordu. İstasyona usulca yanaştı. İzzet açılan kapıdan girdi ve kapıya yakın bir yerde oturdu. Vagon neredeyse boştu. Olanlar da uyku ile uyanıklık arasında bir haldeydi. Yol boyunca özensizce dizili evler, fabrikalar, yeşillikli tarlalar geride kaldı.

Tren İçmeler İstasyonu'na varmıştı. İzzet'le birlikte trenden birkaç kişi daha indi. Henüz erkendi. 7.30 treni tıka basa dolu olurdu ve orada inen işçiler yorgun ve asabi olurlardı. İstasyon meydanında ilk olarak işportacı Sedat'a yöneldi. Kendine bir eldiven aldıktan sonra çay ocağına girdi. Çay ve poğaçalarla yaptığı iğreti kahvaltının ardından çaycı ile kısa bir sohbet yaptı. Ardından sigarasını yaktı, etrafi incelemeye koyuldu. Belli aralıklarla gelen trenden işçiler gruplar halinde geliyordu. Hepsisi de kahvaltı yapmak için çay ocaklarına yöneliyordu.

Bir müddet sonra Ferhat da geldi. Çaylarını yudumlarken koyu bir sohbe dalmışlardı. Artık kalkmaları ve yola koyulmaları gerekiyordu. İşe varmaları yarım saatlerini alacaktı. Yolda yürürken sohbetlerine devam edeceklerdi. Birlikte aynı tersanede çalışıyorlardı. Çocukluktan beri iyi arkadaşlardı. Birbirlerine bağlıydılar ve dostluklarını hiçbir şey bozamazdı.

Tersaneler Caddesi üzerinde işlerine giden yüzlerce işçi gibi onlar da mutlu değillerdi. Çalışma şartları çok zordu. 14 saat çalışıyorlardı. Aldıkları ücret diğer işlere oranla normal sayılırdı ama yine de yetmiyordu. Hem ağır bir işti. Sonunda ölüm de

vardı. Bu yüzden o cadde üzerinde yürüyen hiç kimse yaptığı işten ve yaşantısından memnun değildi.

İzzet ve Ferhat çalıştıkları tersaneye vardılar. Doğruca soyunma konteynırına gittiler. Burada ağır pas kokusu, ter kokusuna karışmıştı. Arkadaşlarına "Günaydın" dedikten sonra malzeme sepetine pense, kablo, seyyar, hem rotel hem de bazik elektrot, maske, eldiven, baret koydular ve çalışacakları 83 numaralı tanker gemisine yöneldiler. Geminin yan duvarına kaynak yapacaklardı. Parçalar halinde puntalanan sacları kaynatacaklardı.

Hazırlıklarını yaptıktan sonra derme çatma kurulmuş iskeleye çıktılar. Rasgele birbirine geçirilmiş boruların üzerinde tahta kalaslar vardı ve onlar bu kalasların üzerinde çalışıyorlardı. Kafa maskelerini takıp penseyi saca vurdular. Şiddetli bir kıvılcım çıkaran pense, sacları birbirine kenetliyordu.

Saat öğle 12.30'u gösterdiğinde yemekhaneye gittiler. Yüzlerce işçi, arkadaşlarıyla birlikte yemeklerini yiyorlardı. Son yemeklerini yiyen kurbanlık koyunları andırıyorlardı. Baretlerini rasgele sağa sola savurmuşlardı. Elleri yüzleri simsiyahtı. Güney Afrika'daki elmas madenlerinde çalışan siyahi köleleri andırıyorlardı.

Yemekten sonra çalıştıkları geminin altına uzanmışlardı. Kavurucu yaz sıcaklığında burası daha serindi. Aşırı sıcaklar herkesi bunaltmıştı.

İşbaşı düdüğü çaldığında yüzlerce işçi aynı anda 83 numaralı gemide çalışmaya koyuldu. Taşçıların, boyacıların, raspacıların, montajcıların, borucuların çıkardığı gürültülü sesler birbirine girmişti. Çıkan ses hiç de hoş bir melodi oluşturmuyordu.

İşçiler çalışmaya başladıktan bir süre sonra İzzet ve Ferhat'ın çalıştığı iskele büyük bir gürültüyle çöktü. İki yakın arkadaş, iki "kader" dostu 20 metre yükseklikten yere çakılmışlardı. Tersanede kızılca kıyamet koptu. Korku ve endişeyle sağa sola koşuran işçilerin çılgınlıkları bir süre sonra ambulans, itfaiye ve polis sirenlerinin tüyleri diken diken eden gürültüsüne karışmıştı. Fakat Ferhat ve İzzet bütün bu çılgınlıkları duymayacaktı.

İzzet gözlerini hastanede açtı. Başucunda yaşlı babasını gördü. Her tarafı kırık döküktü. Bir daha asla eski sağlığına kavuşamayacağını tahmin ediyordu. Babasına ne kadar süredir hastanede olduğunu sordu. Babası "üç gün" dedi. Doğrulamak istiyordu. Güç almak için yatağının yakınındaki kalorifer peteğine elini uzattı. Petek sıcaktı. İzzet inanmadı. Doğrudu perdeyi araladı ve dışarı baktı. Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. İşte o zaman durumun vahametini anladı. Bir mevsim boyunca yoğun bakımda komada kalmıştı. Aylardır bir ölü gibi yatağa çakılıp kalmıştı.

Babasına Ferhat'ı sordu. Babası hüzünlü bir sesle "öldü" dedi. Sanki gök kubbe başına yıkılmıştı İzzet'in. Üzerine örtülü battaniyeyle yüzünü örttü ve bir çocuk gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

* Yukarıda anlatılan öykü gerçek bir öyküdür. 90'lı yılların başında Sadıkoğlu tersanesinde (Şu an ki ismiyle Kıran Tersanesi) iskele çöktü ve Ferhat isimli işçi yaşamını yitirdi. Tersanelerde iş cinayeti sonucu ölenlerin oluşturduğu 151 kişilik ölüm listesinde Ferhat'ın adı yok...

Zeynel Nihadioğlu

02.08.12

F Tipi Cezaevi A-6 / 17 Edirne

Sacco ve Vanzetti'yi saygıyla anıyoruz...

Ölümü yenerek yürüyen proleter savaşçılar kavgamızda yaşıyorlar!

*"Sacco-Vanzetti trajedisini insanlığın vicdanında canlı tutmak için her şey yapılmalıdır."**

Vanzetti;

İtalyanların çeliği şekillendirmekteki ustalığını ruhunda taşıyan proleter.

Her sözü kor alevin arasından çekilmiş, örse çekiç arasında değil yürekle bilinç arasında dövülmüş

bir gün güneşin düşüyle karanlık bir hücrede kalırsam senin 7 yılını hatırlayacağım.

Her şeyi yabancı kılan demir parmaklıklarda sınıfımı bulacağım

Vanzetti sana bir can sözümüz var бүktüğün çeliği kızıl bayrağın sancağı yapacağız elbet

tarihimize yazılan isminiz tebessümle büyüyecek çocuklarımıza verilecek.

Sacco;

Babalığın yürek çarpıntısına imrendiğimiz bitmez yürek kölelik zincirlerinden ellerine takılan kelepçeyle kurtulan,

evladı için herşeyden vazgeçecek ama yine de düşü için evladından vazgeçen irade

bir İtalyan göçmeni olmaktan çok öteye geçip

tüm dünyanın bağına bastığı proleterler

tohumların karakışı kirdiği zamanı sizin bedelleriniz yarattıysa eğer yaratılacak her şeyde biraz da siz

olacaksınız. Us'tan maddeye dönüşecek isminiz.

Ete kemiğe bürünecek eşitlik ve özgürlük düşleriniz...

anarşist üzerine yıkıldı.

Olayın gelişimini, dava sürecinin tanıklarını tartışmak anlamsız. İki ay gibi kısa bir sürede görülen idam cezalı dava dosyası hiçbir hukukçunun açıklayabileceği bir durum değildir. Dava başlamadan mahkeme kararını vermiş, iki göçmen anarşist ölüme mahkum edilmiştir. Mahkemede olayın tanıklarına soruyorlar bu adam o adam mı? Cevaplar "O olabilir", "Evet, sanırım bu o", "şu an cevap veremiyorum"... Yani koca bir soyut tanık ifadeleri ve çürütülmüş iddialar dışında mahkeme heyetinin elinde hiçbir şey yoktu.

Burada asıl soru neden böyle bir karar verildiğidir. Çünkü 1920'lerin Amerikası demek göçmen işçilerin sefaletine mahkum, kölelik koşullarına maruz

kanıtlanmasına rağmen 7 yıl süren tutsaklığın sonunda bundan dolayı katledildiler. Yoksa sadece Celestino Madeiras adlı mahkumun soygun ve cinayetlerin Joe Morelli çetesiyle birlikte kendisinin işlediğini itiraf etmesi davanın düşmesine yeterdi. Vanzettiler'in davasını en iyi betimleyen yine Vanzetti oluyor. Vanzetti Sacco'nun oğlu Dante'ye yazdığı mektupta şöyle diyor: "Bize karşı topladıkları delillerle cüzzamlı bir köpek, bir akrep bile ölüme mahkum edilemez. Bizim, davamızın yeniden görülmesi için öne sürdüğümüz bu olgular, bir ana katilinin, yüreği taşlaşmış bir suçlunun davasının yeniden görülmesine yeterdi."

Fakat yetmedi, iki aya sıkıştırılan her duruşma sonunda elektrikli sandalyede idama bir adım daha atıldı. 7 yıllık tutsaklık ise topluma devletin istediği zaman hapsettiği, istediği zaman katlettiği bir sistemde olduğunu kanıtlamak istercesine kullanıldı.

Vanzetti'den bu kadar bahsedilmesi boşuna değil. İki sözüden biri mücadele tarihine yazılmış bir sınıf neferiydi o.

Upton Sinclair onun için şunları yazıyor: "Artık göçüp gidebilirsin Bartolomeo Vanzetti, işini başardın! İyi savaşım verdin ve yarışı başarıyla bitirdin! Ne sana kara çalanların gazabından kork, ne de cellattan. Onlar sana zarar veremezler, çünkü sen yaşamının amaçlarını gerçekleştirdin."

Vanzetti tutsaklık yıllarını da mücadeleye katkı için değerlendirmiş "Bir Proleterin Yaşamöyküsü" adlı eserini hazırlamıştır.

"Dediklerimiz, hayatımız, çektiklerimiz hiç kalır bunun yanında hiç kalır yanında idamımız -bir kunduracıyla bir işportacı parçasının idamı Yaşayacağımız o son anı elimizden alamazsınız ya!

O bizim işte, o bizim zaferimiz."**

İdamlarının üzerinden 85 yıl geçmiş bulunuyor. 85 yıl gururla anılan isimleri düzeni korkutmaya devam ediyor. Sacco-Vanzetti emekçilerin bilincinde ve mücadele edenlerin bayraklarında geleceğe taşıyor. Bu basınçtan dolayı infazın 50. yılında Massachusetts Valisi Michael Dukakis tarafından iade-i itibar kararları açıklandı. Açıklama metni bile Sacco ve Vanzetti'nin yargıçlarına haykırdığı zaferi kabul ediyordu. Vali Dukakis şu sözlerle "demokrasi" aldatmacasını kullanıyordu: "Sacco ile Vanzetti 1921'de cinayet ve soygun suçlamasıyla kuşkulu bir biçimde cezalandırılmışlardı. Vali, yeni incelemeler sonucunda, 'yargıcın ve savcının göçmenlere ve düzen karşıtlarına karşı taraflı davrandığının ve yargılamanın bir politik histeri atmosferi içinde yürütüldüğünün' anlaşıldığını belirtti."

Sacco ve Vanzetti, davalarına ihanet etmeden proleter kimliklerini gururla taşıyarak elektrikli sandalyeye oturdular. Bunun için ölümleriyle değil mücadeleyi yükselten sözleriyle hatırlanıyorlar.

* Albert Einstein

** Yargıçlara Son Sözüm-Can Yücel

Nicola Sacco ve Bartolomeo Vanzetti mücadele tarihine adlarını yargısız infazın hukuksuz bırakılan iki mahkumu olarak yazdırdılar. Suçları kimlikleri ve düşünceleriydi. Burjuva sistem için iki sorunu tek bir vücutta bütünleştiren bu iki yiğit insan idamı bekledikleri 7 yıl boyunca kimliklerinden ödün vermeyerek, kendileri şahsında katledilmeye çalışılan düşüncelerini zenginleştirerek aramızdan ayrıldılar.

Amerika'nın mücadele tarihi, Molly Maguires'den 1 Mayıs'ı yaratan August Spies'lara, Sacco ve Vanzetti'den Rosenberglere kadar uzanan, idam ve infazlar üzerinde yürünen yolun tarihidir. Bu tarih öyle büyük değerlerin katledilmesine tanıklık etmiş olmasına karşın aynı mücadeleyi onyıllarca bağında saklamasını bilmiştir. Bugün Amerika kıtası için unutturulmuş olsa da tarihin akışını hızlandıran kahramanlar kapitalizmin beşiğinde ona gereken cevabı vermişti.

İşte bundan dolayı insanların vicdanlarında Sacco-Vanzetti davasını canlı tutmak, yaşananları anlatabilmek gerekiyor. Kapitalist sistemin ayakları üzerinde yeni yeni durmaya başladığı, dünyanın dört bir yanından emekçilere kölelik için kapıların açıldığı bir süreçte Amerika'da bilindik senaryo devreye sokuldu. Amerikan devlet politikasının bir tezahürü olarak silahlı soygun davası İtalyan göçmeni iki

bırakıldıkları bir süreçte anarşist düşünce üzerinden hak ve özgürlük tanımlarının yarattığı etkiyi dağıtmak demektir.

Amerika'nın unutturulmuş tarihine bakıldığında süreç daha iyi anlaşılır. 1920'de madenlerde çalışan işçilerin yüzde 44'ünü, demir-çelik endüstrisinde çalışanların yüzde 33'ünü göçmen işçiler oluşturuyordu. Göçmen işçilerin bu verilerinin yanına mücadele dinamiğinin yükselişi de ekleniyordu. 1918'de ABD'de 1 milyon olan grevci işçi sayısı sadece bir yıl sonra 4 milyona yükselmişti. Grevlerin önü alınmazken sadece ekonomik haklar değil eylemliliğin getirdiği siyasal bilinçle demokratik istemler de öne çıkmaya başlamıştı.

İşte böylesi bir süreçte Amerika'nın sermaye devleti hızla faşist baskı ve zor aygıtını devreye soktu. 2 Ocak 1920'de 70 kentte aynı anda gerçekleştirilen "baskın"larda 6 bini aşkın ilerici tutuklandı. Bu veri bile polis devleti uygulamalarının geldiği boyutu ve siyasal düşüncüyü boğmak için estirilen terörü özetler niteliktedir. Artan baskı koşulları ve hukuksuz ceza ablukasında böyle bir soygun soruşturması topluma tehdit mesajı için bir araçtı. Sacco ve Vanzetti için davada suçlu oldukları değil olmadıkları defalarca

T. Kor

Mücadele Postası

“Tolga Baykal Ceylan nerede?”

Cumartesi Anneleri Galatasaray Lisesi önündeki eylemlerinin 385. haftasında Tolga Baykal Ceylan'ın akıbetini sordular.

Eylemde ilk olarak Hüseyin Taşkaya'nın eşi **Sultan Taşkaya** söz aldı. Taşkaya, kayıp yakınları olarak geçen yıl Başbakan Tayyip Erdoğan'la görüştiklerini ifade ederek “Hani çözüm, nereye kadar savaş” diye sordu. Sultan Taşkaya kayıp yakınları olarak barış istediklerini ifade ederek konuşmasını sonlandırdı.

Ardından Murat Yıldız'ın annesi **Hanefi Yıldız** söz aldı. Kayıplar için “bizim dönemimizde değil” diyen AKP hükümetini eleştiren Hanefi Yıldız, bu hükümetin de diğerlerinin devamı olduğunu söyledi. “Kardeş Erdoğan, sevgili düşman” ifadeleri kullanarak Tayyip Erdoğan'ın barış ve kardeşlik dili kullandığını fakat düşmanlığı beslediğini belirtti. “Bu nasıl kardeşlik? İstemiyoruz dostluğunu da kardeşliğini de!” diyerek sözlerine devam eden Yıldız, “artık yalanlarına kimse inanmaz” diyerek sözlerini bitirdi.

Hanefi Yıldız'ın ardından, kaybedilişinin 8. yılında Tolga Baykal Ceylan'ın annesi **Kadriye Baykal** söz aldı. Devletin erklerine sorduğu “yıllardır oğluma ne yaptınız?” sorusunun cevapsız kaldığını söyleyen anne Baykal, yıldırma ve çaresizliğe sürüklenmeye çalışarak oğlunu aramasının engellendiğini aktardı. Bu çabaların işe yaradığını ve yılmadığını belirterek “mücadele gücümüz ve öfkemiz artıyor” dedi.

Kadriye Baykal'ın açıklamalarının ardından İHD adına basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında şunlar ifade edildi: “Hükümetin, insanı ve haklarını esas almayan militarist, milliyetçi ve güvenlik eksensli politikalarıyla hiçbir soruna çözüm üretilemez. Bugünkü ‘ben istiyorum, siz de isteyeceksiniz!’ rejimi hak ve özgürlüklere düşmandır.”

Açıklamada Tolga Baykal Ceylan'ın kaybedilmesi ve sonrasında yaşanan sürece değinilerek düzenin kolluk güçlerinin çelişkili ve gerçeği yansıtmayan açıklamaları teşhir edildi. Açıklama “kayboluşunun 8. yılında yetkililere bir kez daha soruyoruz: Tolga Baykal Ceylan nerede?” sorusuyla bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Malatya Sivas olmayacak”

İrkçı-faşist saldırganlığa ve Malatya'da Alevi ailelere yönelik gerici saldırılara karşı İstanbul Esenyurt'ta Ardahan Damal Köyü Gençliği'nin çağrısı ile 12 Ağustos günü yürüyüş gerçekleştirildi.

Depo Kapalı Cade girişinde toplanılmasıyla başlayan yürüyüşe Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu da katıldı. Yoğun yağmura rağmen gerçekleştirilen eylemde “Malatya Sivas olmayacak” pankartı açıldı. BDSP eylemde “Özgürlük, devrim, sosyalizm” şiarlı önlükler ve dövizlerle yer aldı.

Yürüyüşün ardından BDSP temsilcisi, bu topraklarda on yıllardır yaşanan katliamlara işaret ederek devletin acı, ölüm ve yoksulluktan başka hiçbir şey sunamayacağını söyledi.

Emperyalist savaş çıtırtkanlığı yaparak kendi alçak çıkarları için emekçileri katletmeye göz dikenlerin içeride de düşmanlık tohumları ekmeye çalıştığı söylenerek, gerçek ve kalıcı çözüm için sınıf mücadelesinde birleşme çağrısı yapıldı. “Malatya'nın Sivas olmasına izin vermeyelim” diyen temsilci faşizme karşı devrimci saflarda örgütlenme çağrısı yaptı. Ardından Damal Gençliği adına konuşma yapıldı. Konuşmada, Tayyip Erdoğan'ın yaptığı açıklamaların devletin mantığını yansıttığı, Alevileri asimile etme çabasının saldırılarla sürdürüldüğü, yanı sıra Kürt halkına yönelik saldırıların da tırmandırıldığına değinildi.

Son olarak “Eşitlik, kardeşlik ve sosyalizm istiyoruz” sözleriyle konuşma sona erdi. Açıklamanın ardından bir araya gelinerek neler yapılabileceği üzerine sohbetler edildi.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Kemal Nebioğlu anıldı

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) kurucusu ve genel başkanı, eski Gıda-İş başkanı Kemal Nebioğlu ölümünün 6. yıldönümünde 10 Ağustos günü Zincirlikuyu'daki mezarı başında anıldı.

DİSK'e bağlı sendikaların üye ve yöneticilerinin yanı sıra TKP üyelerinin de katıldığı anmada söz alan DİSK Genel Sekreteri Adnan Serdaroğlu, sendikal değerlerin yozlaştırıldığı, ileri demokrasi adı altında kapitalist tahakkümün güçlendiği bir dönemde Kemal Nebioğlu gibi isimlerin bırakmış olduğu sendikal geleneğin sonuna kadar sürdürücüsü olduklarını belirtti.

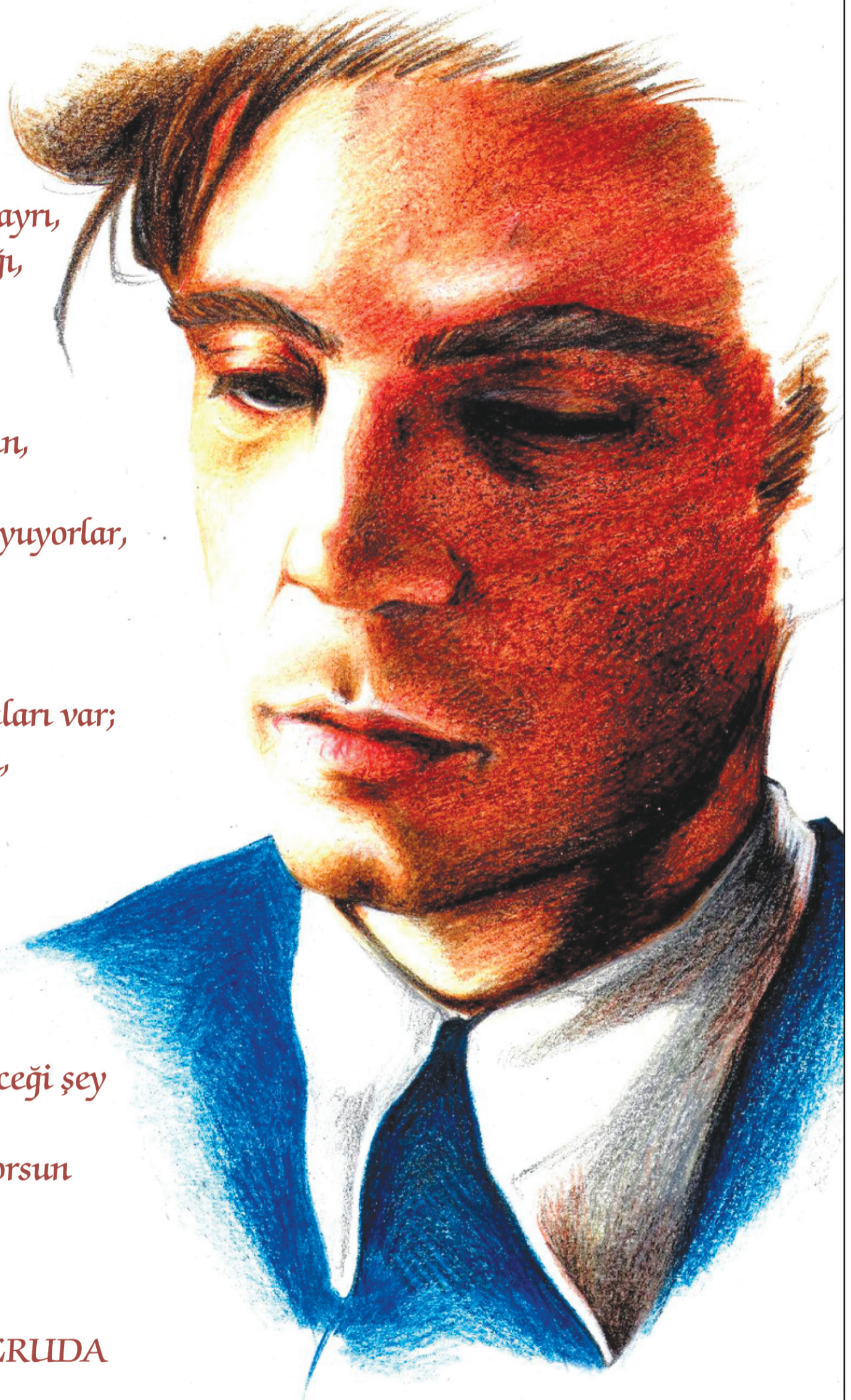
EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

Federico,
Dünyayı görüyorsun.
Yolları görüyorsun,
Sirkeyi görüyorsun;
Birkaç ayrılıştan,
Taşlardan, raylardan gayri,
Kimseciklerin kalmadığı,
Köşeden:
Duman ha deyince,
Zalim tekerleklerine;
Hoşcakalları görüyorsun,
İstasyonlardaki..
Her yanda, sorunlar koyuyorlar,
Çeşit çeşit insan var:
Kanlı bıçaklı kör var,
Öfkeli, ümitsizi var,
Yoksul var, tırnak ağaçları var;
Şunun bunun sırtından,
Geçinmek sevdasıyla;
Harami var.
Hayat böyle, Federico,
Ey babayiğit,
Ey kara sevdalı adam.
Sana,
Dostluğumun sunabileceği şey
İşte bunlar..
Sen de epeyce şey biliyorsun
Şimdiden.
Yavaş yavaş, daha da,
Öğreneceklerin var.

Pablo NERUDA

İspanya'nın kızıl çiçeği, devrimci şair Federico Garcia Lorca,
19 Ağustos 1936'da Francocu faşistlerce kurşuna dizilerek katledildi...